

προλεταριακη

Προητάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkemi.gr Σάββατο 27 Ιούλι 2024 ■ χρόνος 43ος φ. 967 ■ 1.50€

Εκλογικός «εμφύλιος» στις ΗΠΑ, αγριότητα στον πλανήτη!

Μαζική λαϊκή πάλη ενάντια σε εξαθλίωση, εξάρτηση και πόλεμο!

Η απόπειρα δολοφονίας Τραμπ και η απόσυρση του Μπάιντεν μόλις τρεις μήνες πριν τις αμερικάνικες εκλογές σηματοδοτούν με τον πιο χαρακτηριστικό τρόπο την αγριότητα των εξελίξεων και τους κινδύνους που διαγράφονται για τους λαούς του πλανήτη. Θα λέγαμε ότι πρόκειται για πρωτόγνωρες εξελίξεις ακόμα και για τα ...

άγρια ήθη του πολιτικού συστήματος των ΗΠΑ. Για παράδειγμα, ακόμα και στο πολύ ταραγμένο 1968 η παραίτηση Τζόνσον από την υποψηφιότητα για τις εκλογές του Νοέμβρη έγινε τέλος Μάρτη και κάτω από το βάρος της διαγραφόμενης ήττας των ΗΠΑ στο Βιετνάμ. Τώρα πώς και γιατί τα κέντρα του συστήματος έφτασαν να έχουν υποψήφιο τον Μπάιν-

τεν -με τη δεδομένη βιολογική και διανοητική κατάσταση- ως τον Ιούλιο και το ζήτημα του διαδόχου του να μην είναι ακόμα απολύτως σαφές; Ποιον «πόλεμο χάνουν» οι ΗΠΑ ή πιο σωστά ποιον πόλεμο θέλουν να κάνουν και να κερδίσουν στη σημερινή περίοδο ώστε τα κέντρα εξουσίας να βρίσκονται σε τέτοιους δικασμούς και αντιπαραθέσεις;

συνέχεια στη σελ. 2

Παλαιστίνη

Οι σιωνιστές σφαγιάζουν τους Παλαιστίνιους με τις πλάτες των ΗΠΑ

σελ. 15

Ξεκινάει το 25ο camping των Αγωνιστικών Κινήσεων και της Μαθητικής Αντίστασης

(σελ. 17)

Ο λαός να σταθεί εμπόδιο στην καταίγδα της ακρίβειας

(σελ. 5)

Νίκη στον αγώνα των εργατών της ΛΑΡΚΟ

Ο αγώνας ενάντια στο ξεπούλημα και τις απολύσεις πρέπει να δικαιωθεί!

(σελ. 9)

Κύπρος

Οι επιθυμίες και οι εκατέρωθεν προκλήσεις υπάγονται πάντοτε στους περιορισμούς των ιμπεριαλιστών

(σελ. 20)

ΗΠΑ
Διλήμματα και αδιέξοδα της παγκόσμιας πολιτικής των ΗΠΑ και η προεκλογική μάχη

(σελ. 10, 11)

Η απόπειρα εναντίον του Τραμπ, η απόσυρση του Μπάιντεν και ο υπαρκτός φόβος κλιμάκωσης της πολιτικής βίας

(σελ. 12)

Το επόμενο φύλλο της ΠΣ θα κυκλοφορήσει το Σάββατο 7 Σεπτέμβρη

Εκλογικός «εμφύλιος» στις ΗΠΑ, αγριότητα στον πλανήτη! Μαζική λαϊκή πάλη ενάντια σε εξαθλίωση, εξάρτηση και πόλεμο!

συνέχεια από τη σελίδα 1

Η συνόψιση των απαντήσεων στα ερωτήματα αυτά θεωρούμε ότι βρίσκεται στην εκτίμηση που διατύπωσε η 10η Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ(μ-λ), σύμφωνα με την οποία βρισκόμαστε στη φάση προετοιμασίας του Γ' Παγκόσμιου Πολέμου και με όσα αυτή η εκτίμηση σημαίνει και εμπεριέχει για τις «ευθύνες» αυτής της προετοιμασίας που επιδιώκει να αναλάβει και να επιβάλλει σε αντιπάλους και συμμάχους ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, η πρώτη και κυρίαρχη δύναμη του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, ο μεγαλύτερος εκθρόνος των λαών του πλανήτη. Αυτές οι «ευθύνες» είναι που έχουν παράξει μεγάλα προβλήματα, ακόμα και αδιέξοδα εντός των κυρίαρχων κύκλων των ΗΠΑ, που αποτυπώνονται και εκδηλώνονται με δραματικό και βίαιο τρόπο στην προεκλογική περίοδο και συνολικά στο πολιτικό τους σύστημα. Αυτό το ζητούμενο της παγκόσμιας κυριαρχίας/ηγemonίας που ολοένα και περισσότερο τίθεται με όρους «θερμής σύγκρουσης», με ανοιχτή στρατηγική πληγή του άδικου πολέμου στο κέντρο της Ευρώπης, στην Ουκρανία, με την ταυτόχρονη «ανάδυση» της Κίνας με δυνατότητες και φιλοδοξίες

παγκόσμιου παίκτη και με ανοιχτά κρίσιμα μέτωπα σε μια σειρά περιοχές, βρίσκεται πίσω από την κατάσταση μέγιστης αταξίας και ρευστοποίησης των πολιτικών δεδομένων στις ΗΠΑ. Ταυτόχρονα, γίνεται φανερό ότι αυτή η πολιτική κατάσταση στις ΗΠΑ παράγει ερωτηματικά και τροφοδοτεί και ενισχύει τις συνθήκες αστάθειας καταρχήν στις ιμπεριαλιστικές χώρες της Ευρώπης. Είναι πολύ χαρακτηριστικό ότι το Παρίσι κρύβεται πίσω από τους Ολυμπιακούς Αγώνες για να αναβάλλει την αντιμετώπιση των μεγάλων περιπλοκών που κατέγραψαν οι πρόσφατες βουλευτικές εκλογές, ενώ παράλληλα και στο Βερολίνο είναι έκδηλη η αμηχανία και η κατάσταση αναμονής μπροστά στις εξελίξεις αυτές. Το «κενό» αυτό σπεύδει να εκμεταλλευτεί ο ρώσικος ιμπεριαλισμός, με προτάσεις που ζητούν την αναγνώριση των επιτυχιών του στο ουκρανικό πεδίο, αλλά και η Κίνα, που έφτασε στο σημείο να διοργανώσει συνάντηση Παλαιστινιακών οργανώσεων και δυνάμεων και να διεκδικεί -και μέσω αυτής- ρόλο και θέση στις εξελίξεις στη Μ. Ανατολή.

Η πορεία προς τις αμερικάνικες εκλογές της 5ης του Νοέμβρη θα είναι

συνεπώς φορτωμένη με εξελίξεις εντός των ΗΠΑ και σε όλο τον πλανήτη. Η «σκληρυνση» της γραμμής Τραμπ -όπως αυτή εκφράζεται και από την επιλογή του υποψηφίου αντιπροέδρου του- προμηνύει πως η ένταση δεν θα κοπάσει και γι' αυτό άλλωστε οι «Δημοκρατικοί» σπεύδουν να κατασκευάσουν στο πρόσωπο της Χάρις -που οι ίδιοι απαξίωσαν όλο το προηγούμενο διάστημα- μια «αξιόπιστη» απάντηση, αν και δεν υπάρχει ακόμα ομοφωνία για την επιλογή της, όπως δείχνει η στάση Ομπάμα.

Το πρόσημο και η κατεύθυνση των εξελίξεων αυτών είναι αντιδραστικά, φιλοπόλεμα και οπωσδήποτε παράγουν νέα κύματα πολιτικών εξαθλίωσης, καταπίεσης και εκμετάλλευσης των εργατικών και λαϊκών μαζών.

«Ανήκομεν» στη Δύση

Σε αυτή τη γραμμή βρίσκονται οι εξελίξεις στη χώρα μας, με την κάθε μέρα να φορτώνεται όλο και περισσότερο με μεγαλύτερα κύματα ακρίβειας, όπως γίνεται με τις αυξήσεις ρεκόρ στις τιμές της ηλεκτρικής ενέργειας εν μέσω καύσωνα, που σέρνει τον χορό των ανατιμήσεων σε

όλα τα είδη πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης. Αλλά η ληστεία δεν σταματά εκεί, απλώνεται σε όλα τα εργασιακά και κοινωνικά ζητήματα. Όπως στο ζήτημα της ψυχικής υγείας -και συνολικά στο ζήτημα της περιθαλψής του λαού- ή στην απόφαση του υπουργείου Εργασίας να προσθέσει μια απλήρωτη ώρα στον κόσμο της δουλειάς.

Γι' αυτό ακριβώς επιμένουμε ότι η αναστάτωση που εξελίσσεται εντός των βασικών κομμάτων του συστήματος (ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ) είναι μια αντιδραστική αναστάτωση. Είναι μια αναστάτωση που όχι μόνο δεν αναζητά «πολιτικές ανακούφισης» για τον λαό, αλλά ακριβώς το αντίθετο: αναζητά την ισχυροποίηση των πολιτικών όρων του συστήματος για να συνεχιστεί και να κλιμακωθεί η αντεργατική-αντιλαϊκή επίθεση.

Εξάλλου, για το ντόπιο πολιτικό προσωπικό και την άρχουσα τάξη της χώρας οι εξελίξεις στις ΗΠΑ το μόνο που δεν παράγουν είναι ερωτήματα αναζήτησης προανατολισμού και προστάτη. Όπως ήδη δηλώνουν κυβερνητικά στελέχη, «όποιο και αν είναι το αποτέλεσμα των αμερικάνικων εκλογών», θα συνεχίσουμε να υπηρετούμε και να βαθαίνουμε την

Βαθαίνει η εμπλοκή της χώρας στον πόλεμο στην Ουκρανία, διογκώνονται τα αδιέξοδα της ντόπιας αστικής τάξης

Με την τοποθέτησή του στην πρόσφατη Σύνοδο του ΝΑΤΟ, ο Κ. Μητσοτάκης για πολλοστή φορά εμφανίστηκε βασιλικότερος του βασιλέως σχετικά με την αναγκαιότητα της στρατιωτικής ενίσχυσης που οφείλει να παράσχει το ΝΑΤΟ στην Ουκρανία, της τήρησης των υποχρεώσεων-δεσμεύσεων των κρατών-μελών απέναντι στην ευρωατλαντική συμμαχία, αλλά και της επιπρόσθετης στρατιωτικοποίησης των οικονομίων (εθνικών και ευρωπαϊκής). Χαρακτηριστική είναι η στημένη συνέντευξη που έδωσε στο πλαίσιο του ΝΑΤΟ Public Forum, όπου παρουσίασε μια γενικότητα της πρότασης του ευρωπαϊκού «Σιδερένιου Θόλου», που κατέθεσε με τον Πολωνό πρωθυπουργό Ν. Τουσκ, «έναν ισχυρό ευρωπαϊκό πυλώνα όσον αφορά στις συνολικές αμυντικές δυνατότητες του ΝΑΤΟ». Συνέχισε με την παρουσίαση της πρωτοβουλίας της Τσεχίας για να αποσταλούν με άμεσο τρόπο 800 χιλιάδες βλήματα πυροβολικού στην Ουκρανία. Ενώ τελείωσε με την υποχρέωση του 2% του ΑΕΠ κάθε χώρας στο ΝΑΤΟϊκό ταμείο, τονίζοντας ότι «Δεν υπάρχουν «επιβάτες χωρίς εισιτήριο», ... 'ίσως το 2% δεν είναι αρκετό. 'ίσως πρέπει να φτάσουμε στο 2,5% εάν θέλουμε πραγματικά να επιτύχουμε όλα όσα θέλουμε να κάνουμε στο πλαίσιο της Συμμαχίας». Την ίδια στιγμή που η Ελλάδα έρχεται Τρίτη με 3,01%, μετά την Πολωνία που βρίσκεται στην γραμμή πυρός, με 3,9% και τις ΗΠΑ με 3,49% (στοιχεία του 2023).

Τα ίδια φρόντισαν οι αρμόδιοι να παπαγαλίσει τρεις μέρες αργότερα, στην συνέντευξη του στο CNN, όπου εμφανίστηκε ως «ένθερμος υποστηρικτής της παροχής μεγαλύτερης βοήθειας και στήριξης στην Ουκρανία», δηλώνοντας emphaticά ότι «δεν μπορούμε απλά να βασιζόμαστε στις ΗΠΑ για τη δική μας άμυνα ... Είναι μια προσέγγιση ιδιαίτερα συμπληρωματική του ΝΑΤΟ. Εάν όλες οι ευρωπαϊκές χώρες καταλήξουν να δαπανούν περισσότερα για την άμυνα, το ΝΑΤΟ θα είναι επίσης ισχυρότερο».

Το πρόβλημα του διακομιστή των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων Κ. Μητσοτάκη και της εξαρτημένης, μεταπρατικής αστικής τάξης, που προσπαθούν να ισορροπήσουν ακροβατώντας σε δυο παράλληλα σχοινιά, υπάρχει και διογκώνεται όταν οι αντιθέσεις των μεγάλων αφεντικών (ΗΠΑ-ΕΕ) έρχονται στο προσκήνιο προκαλώντας μεγάλες αναταράξεις.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, εν όψει των προεδρικών εκλογών των ΗΠΑ με ό,τι αυτό συνεπάγεται, με την έντονη ρευστότητα και αβεβαιότητα που διαμορφώνει η ένταση του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού με κυρίαρχη πλευρά το «όλοι εναντίον όλων», αλλά και οι αντιθέσεις και τα ρήγματα που εκφράζονται στο εσωτερικό των ιμπεριαλιστικών αστικών τάξεων, ο ντίλερ Κ. Μητσοτάκης γυροφέρνει τα φόρα και τις συνόδους με ένα «σχέδιο» που του 'μεινε στο χέρι και που πλέον έχει υπερδιογκωμένη την αβεβαιότητα σε σχέση με τα

προσδοκώμενα «ανταλλάγματα» του «προβλέψιμου συμμάχου» που θέλει «να ματώσει στο πλευρό των ΗΠΑ». Την ίδια στιγμή μάλιστα που η χώρα μετατρέπεται σε εξάρτημα της πολεμικής μηχανής των ΗΠΑ, που δρόμοι, λιμάνια, αεροδρόμια, «γη και ύδωρ» παρέχονται στους αμερικάνους φονιάδες. Που βρισκόμαστε στο ξεκίνημα μιας συνολικής αναπροσαρμογής της χώρας στις ανάγκες του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, οικονομικά, πολιτικά, κοινωνικά, στρατιωτικά, γεωπολιτικά, την περίοδο προετοιμασίας του τρίτου παγκόσμιου πολέμου.

Ήδη η χώρα είναι από τις πρώτες που έστειλε στρατιωτικό εξοπλισμό στην Ουκρανία. Τώρα, δημοσιεύματα του «Al-Jazeera» και της «Ukrainska Pravda» κάνουν λόγο για νέα στρατιωτική συμφωνία Ελλάδας-Ουκρανίας βάζοντας στο κάδρο τους S-300 που έχει η Ελλάδα εγκατεστημένους στην Κρήτη. Σύμφωνα με δημοσιεύματα, γίνεται λόγος και για αποστολή F-16, συνδέοντας τις σκέψεις αυτές με τα φαραωνικά εξοπλιστικά προγράμματα των Rafale και των F-35. Ο κομβικός ρόλος του λιμανιού της Αλεξανδρούπολης, οι έλληνες εκπαιδευτές που εκπαιδεύουν ουκρανούς πιλότους στα F-16, αλλά και στελέχη των ειδικών δυνάμεων που έχουν μεταβεί στα σύνορα Πολωνίας-Ουκρανίας, η αποστολή φρεγατών στην Ερυθρά Θάλασσα, αλλά και η άμεση εμπλοκή, επίσημα επιβεβαιωμένη, της αμερικάνικης

**ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση**

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

► «εξαιρετική σχέση μας» με τις ΗΠΑ! Δηλαδή ο «πυρετός» και η άνοδος της πολιτικής έντασης στις ΗΠΑ στις δοσμένες συνθήκες οδηγούν το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης σε ακόμα μεγαλύτερη στοίχιση στις απαιτήσεις τους, όπως εξάλλου ήδη δείχνουν οι τελευταίες κυβερνητικές αποφάσεις για Ουκρανία και Παλαιστίνη.

Δεν θα μπορούσε να είναι αλλιώς για ένα πολιτικό προσωπικό και σύστημα που γιορτάζει τα «πενήντα χρόνια αποκατάστασης της δημοκρατίας» καμαρώνοντας για το ότι ήταν ο Κίσιγκερ που ανήγειρε στις 23 Ιούλη του 1974 πως «επικείται πολιτική αλλαγή στην Ελλάδα» και πως ήταν το αεροπλάνο του τότε Γάλλου προέδρου Ζισκάρ Ντ' Εστέν που έφερε τον Καραμανλή στην Ελλάδα για να ηγηθεί αυτής της «αποκατάστασης». Στην πραγματικότητα, δηλαδή, η άρχουσα τάξη και το πολιτικό προσωπικό καμαρώνουν για τη διπλή εξάρτησή τους από ΗΠΑ και Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές και δημόσια δηλώνουν ότι ήταν ο δικός τους (των ιμπεριαλιστών) συμβιβασμός πάνω στον οποίο θεμελιώθηκε η αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία το 1974. Καμαρώνουν ...δικαίως, θα λέγαμε, αφού σε αυτόν τον συμβιβασμό και στις πλάτες αυτών των προστατών στηρίζεται η ύπαρξη και η αναπαραγωγή του εξαρτημένου καπιταλισμού στη

χώρα μας. Αυτό το σύστημα και στο δοσμένο πλαίσιο του «ανήκομεν στη Δύση» ήρθε για να «αναστυλώσει» ο Καραμανλής και όχι για να «σώσει» τον λαό, όπως θέλει να ισχυρίζεται η αστική πολιτική φιλολογία που διακομματικά παρουσιάζει ως «εθνάρχη» αυτόν που είχε υποχρεωθεί να φύγει «νύχτα» από τη χώρα. Αυτή τη θεμελιώδη παράμετρο της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης της χώρας «καταργεί» η ηγεσία του ΚΚΕ στο όνομα της «καθαρής κομμουνιστικής τοποθέτησης», αλλά στην πραγματικότητα για να είναι μέσα στο πλαίσιο της ολοένα πιο σφικτής αστικής πολιτικής νομιμότητας.

Όσο για τον λαό και τη νεολαία σήμερα, που αντιμετωπίζουν την καταγιστική καπιταλιστική επίθεση και βλέπουν τη χώρα να μετατρέπεται σε προπύργιο των αμερικανοΝΑΤΟϊκών πολεμικών βημάτων, γίνεται ολοένα πιο κοινός τόπος πως «δεν θα μας σώσουν» οι αντιδραστικές μεταλλάξεις του ΣΥΡΙΖΑ, η πληθώρα των υποψηφίων του ΠΑΣΟΚ και τα παραμύθια περί της «μεγάλης κεντροαριστεράς». Να παλέψουμε να ενισχυθεί η κατεύθυνση του αγώνα, της αντίστασης και της διεκδίκησης, η κατεύθυνση που απαιτεί την οργάνωση του λαού και της νεολαίας στα δικά τους σχήματα πάλης για τα δικά τους δικαιώματα, για τη δική τους προοπτική.

βάσης στη Λάρισα στο θανατηφόρο χτύπημα στη Σεβαστούπολη, όλα αυτά αποτελούν μόνο την πρώτη σκηνή του δράματος της εμπλοκής της χώρας στον πόλεμο στην Ουκρανία, στη «σωστή πλευρά της ιστορίας» που θα καλεστεί να πληρώσει ο λαός με τον ιδρώτα του και το ξεζούμισμά του αλλά και το αίμα του.

Σε αυτή τη συγκυρία και με αυτά τα δεδομένα λοιπόν, ο Κ. Μητσοτάκης στη συνέντευξη έκανε, τρομάρα του, παράπονα στους ιμπεριαλιστές λέγοντας ότι «πρέπει να εξετάσουμε τα κενά που έχει δημιουργήσει αυτό στις δικές μας αμυντικές ικανότητες», επισημαίνοντας τη στοίχιση του και ζητιανεύοντας «ανταλλάγματα», κάτι που προφανώς αξιοποιείται από τους λοιπούς πατριδοκάπηλους και θιασώτες της εξάρτησης, είτε του αντιπολιτευόμενου αστικού εσμού είτε των κάθε λογής φασιστοειδών.

Με πιο έντονο τρόπο, στο ρόλο του χαμαιλέοντα, το έθεσε η

Ν. Μπακογιάννη μιλώντας στο 28th Annual Economist Government Roundtable και στην ενότητα με θέμα «Γιατί οι επερχόμενες προεδρικές εκλογές στις ΗΠΑ είναι τόσο κρίσιμες;», συμφωνώντας μάλιστα με τον συνομιλητή της, πρώην πρόεδρο και πρωθυπουργό της Τουρκίας Αμπ. Γκιουλ. Αυτή λοιπόν που πριν έλεγε ότι είμαστε σε πόλεμο με την Ρωσία, τώρα, προβλέποντας πιο πιθανή την εκλογή Τράμπ, θεωρεί ότι «δεν θα έπρεπε να έχουμε εμπλακεί ποτέ εκεί (σ.σ. στην Ουκρανία). Εάν είχαμε λάβει υπόψιν πολύ πιο σοβαρά τις συμφωνίες του Μινσκ και είχαμε εργαστεί σοβαρά πάνω σε αυτές». Η αλήθεια είναι ότι είναι τόσο ξεπεσμένο αυτό το αστικό πολιτικό προσωπικό, που δεν το έχει σε τίποτε να κάνει κωλοτούμπες από τη μια στιγμή στην άλλη. Ωστόσο, όσες και να κάνει δεν πρόκειται να δώσει διέξοδο στα πραγματικά αδιέξοδα που συνεχώς βαθαίνουν για την ντόπια κεφαλαιοκρατία.

Αποψη

Τη «δόξα» των προκατόχων της στο Υπουργείο Εργασίας φαίνεται να ζήτησε η Ν. Κεραμέως και προετοιμάζει νέα αντεργατικά και αντισυμβασιμικά μέτρα. Οι ειδήσεις μιλούν για νέο εργασιακό νομοσχέδιο, με επίκεντρο τις συλλογικές συμβάσεις, αλλά και νέο ασφαλιστικό νομοσχέδιο. Μάλιστα, σύμφωνα με τα δημοσιεύματα, οι πρώτες επαφές με τους πλεγόμενους «κοινωνικούς εταίρους» έχουν ήδη γίνει, και τα κυβερνητικά επιτελεία προετοιμάζονται για τη συνέχεια.

Φυσικά, τα δημοσιεύματα της γνωστής «αντικειμενικής» δημοσιογραφίας φροντίζουν να παρουσιάσουν τις ειδήσεις με τον γνωστό φιλοκυβερνητικό τρόπο. Έτσι, η συζήτηση για τις συλλογικές συμβάσεις παρουσιάζεται ως «παράθυρο που ανοίγει η Κεραμέως για την επαναφορά των συλλογικών συμβάσεων», ενώ το νέο ασφαλιστικό παρουσιάζεται ως ερχομός αυξήσεων και νέων επιδομάτων για τους συνταξιούχους.

Προφανώς, η πραγματικότητα βρίσκεται πολύ μακριά από τις αναφορές των καλοταϊσμένων ΜΜΕ και αφορά –πριν απ' όλα– τη μόνιμη προσπάθεια των αστικών επιτελείων να πεσοκόψουν τα εργατικά και ασφαλιστικά δικαιώματα, να φορτώσουν νέα βάρη στις πλάτες εργαζομένων και

στο περιθώριο, ακόμη και η δική τους θέση είναι στον αέρα.

Αλλά αυτό είναι δικό τους πρόβλημα. Το πρόβλημα της εργατικής τάξης είναι να ξεκαθαρίσει ότι η ανατροπή της σημερινής κατάστασης, των μισθών πείνας, των εξοντωτικών όρων δουλειάς και της εργοδοτικής αυθαιρεσίας, θα γίνει **μόνο με τη δική της ενεργοποίηση, την ταξική της ανασυγκρότηση και τον συλλογικό αγώνα**. Η κατοχύρωση συλλογικών συμβάσεων, μισθών και δικαιωμάτων απαιτεί ταξικό αγώνα, με μαζικότητα και αποφασιστικότητα. **Αυτός ο αγώνας είναι που τελικά θα σύρει το κεφάλαιο και τα κυβερνητικά τσιράκια του στο τραπέζι της διαπραγματεύσεως**. Ένας αγώνας που, πέρα απ' όλα τ' άλλα, δεν έχει καμία σχέση με την εικονική «αγωνιστική» πραγματικότητα που παρουσιάζουν οι ρεφορμιστές του ΠΑΜΕ.

• Στο κρεβάτι του κυβερνητικού Προκρούστη έχουν μπει και τα ασφαλιστικά δικαιώματα. Εξάλλου, η αστική πλειυρία έχει «κατοχυρώσει» όλες τις προηγούμενες δεκαετίες (χάρη στη νομιμοποίηση που της δίνουν οι συνδικαλιστικές δυνάμεις, αστικές και ρεφορμιστικές) τη δυνατότητα να επαναφέρει διαρκώς την απάτη περί «αντοχής» των ασφαλιστικών

Εργασιακά και ασφαλιστικό διαρκώς στο στόχαστρο

συνταξιούχων, και πάντα για λογαριασμό του κεφάλαιου και της άρχουσας τάξης.

«Εξετάζει το ενδεχόμενο», λοιπόν, η κυβέρνηση για την επαναφορά των συλλογικών συμβάσεων, σε μια προσπάθεια να βρει τον καλύτερο και αποδοτικότερο (για την τάξη που υπηρετεί!) τρόπο να ενσωματώσει και τη σχετική ευρωπαϊκή οδηγία για «επαρκείς κατώτατους μισθούς» (αν και τέτοιου είδους οδηγίες αφήνουν περιθώρια για μπόλικο νερό στο κρασί). Και αν από τη μεριά των εργατοπατέρων της ΓΣΕΕ υπάρχει μπόλικη προθυμία και... προτάσεις, δεν συμβαίνει το ίδιο και από τη μεριά των εργοδοτών. Βλέπετε, δώδεκα χρόνια τώρα –από τότε που καταργήθηκαν οι συλλογικές συμβάσεις– το αντεργατικό τοπίο έχει διαμορφωθεί με έναν πολύ συγκεκριμένο τρόπο, ιδιαίτερα προσοδοφόρο για το κεφάλαιο, το οποίο όχι μόνο δεν αλληλάζει με επικλήσεις, αλλά επιδεινώνεται διαρκώς (και με την άοκνη κυβερνητική συμβολή). Πόσο μάλλον όταν η εργατική πλειυρία (που είναι η μόνη που έχει λόγο να ανατρέψει αυτήν την κατάσταση) βρίσκεται αποηλισμένη και με παραδομένες ή απρόθυμες συνδικαλιστικές ηγεσίες. Φτάσαμε στο σημείο να χαρακτηρίζει η Κεραμέως ως «θετική τη συγκεκριμένη συγκυρία», γιατί –λέει– άλληξε η ηγεσία στον ΣΕΒ, ο οποίος –μέχρι πρότινος– είχε τις περισσότερες επιφυλάξεις γύρω από το θέμα αυτό! Με λίγα λόγια, η κυβέρνηση αισθάνεται τέτοια άνεση από τη στάση των συνδικαλιστικών ηγεσιών που δηλώνει ότι οι εργαζόμενοι, αν έχουν να περιμένουν κάτι, θα το οφείλουν στην καλή διάθεση των εργοδοτών!!!

Η ΓΣΕΕ, από την άλλη, ζητά την επαναφορά των συλλογικών διαπραγματεύσεων, της υποχρεωτικότητάς τους και της μετενέργειας. Μάλιστα, υποδεικνύει στην κυβέρνηση και τον τρόπο με τον οποίο οι εργοδότες θα πιεστούν προς μία τέτοια κατεύθυνση(!), με προτάσεις γύρω από την αντιπροσωπευτικότητα των εργοδοτικών οργανώσεων και άλλα φαιδρά. Σαν από άλλη πλανήτη (ή, για την ακρίβεια, σαν από άλλη εποχή) οι εργατοπατέρες κάνουν ότι δεν καταλαβαίνουν (ίσως βέβαια κάποιοι και να μην καταλαβαίνουν πλέον, τόσο μακριά που βρίσκονται από την εργατική τάξη). Ασθμαίνοντας, και στην προσπάθειά τους να κατοχυρώσουν ρόλο στο νέο, βαθιά αντεργατικό και αντιλαϊκό τοπίο, ξεχνούν ακόμη και τα βασικά: ότι με την εργατική τάξη

ταμείων και της «ανταποδοτικότητας» της ασφάλισης, που πλέον, τα τελευταία χρόνια, εμπλουτίζεται και με την απάτη περί υπογεννητικότητας.

Νέα μέτρα απεργάζεται, λοιπόν, το Υπουργείο Εργασίας και πάντα στην κατεύθυνση του πεσοκόματος των ασφαλιστικών και συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων. Δύο από τα σημαντικά μέτρα είναι και τα εξής:

- Εισάγει **νέο τρόπο υπολογισμού των συντάξεων**. Έτσι, από την επόμενη χρονιά οι συντάξιμες αποδοχές των ασφαλισμένων (δηλαδή, οι αποδοχές που αποτελούν τη βάση υπολογισμού της ανταποδοτικής σύνταξης) **παύουν να αυξάνονται με τον πληθωρισμό** και θα αυξάνονται με το ποσοστό αύξησης του «**δείκτη μισθών**» όλων των εργαζομένων. Τι είναι ο «δείκτης μισθών» ή «δείκτης μεταβολής μισθών»; Είναι ένα νέο κλίμα που ετοιμάζουν η ΕΛΣΤΑΤ και το Υπουργείο Εργασίας, και σε πλήρη αντίθεση με το δίκαιο αίτημα για «αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, ώστε να καλύπτουν το κόστος της ζωής». Ένα κλίμα που θα επεκτείνει τη φτωχοποίηση των συνταξιούχων, προκειμένου να επιτυγχάνονται οι δημοσιονομικοί στόχοι που επιβάλλουν τα ιμπεριαλιστικά επιτελεία.

- Ετοιμάζει **μεγαλύτερο περιθώριο για τζογάρισμα των αποθεματικών του ΤΕΚΑ**, δηλαδή του Ταμείου Επικουρικής Κεφαλαιοπονητικής Ασφάλισης που συστάθηκε με τον νόμο 4826/2021. Ένα ταμείο που δημιουργήθηκε κάτω από την απαίτηση του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου για «αξιοποίηση» των αποθεματικών των ασφαλιστικών ταμείων (δηλαδή για την άμεση δυνατότητα του κεφαλαίου να χρησιμοποιήσει όπως αυτό νομίζει το «ξεστό χρήμα» των ταμείων). Το ΤΕΚΑ, λοιπόν, μέχρι σήμερα δεν μπορεί να κάνει επενδύσεις, καθώς το 95% των αποθεματικών που δημιουργούν τα Ταμεία κατευθύνονται σε μηνιαία βάση στην Τράπεζα της Ελλάδας και μόνο για το υπόλοιπο 5% έχουν «άδεια» να το καταθέτουν σε εμπορικές τράπεζες. Στόχος του νέου νομοσχεδίου θα είναι η άρση αυτής της «αγκύλωσης» και η επέκταση του φαγοποτιού.

Όσο για τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης, οι εργαζόμενοι δεν χρειάζεται να... ανησυχούν, αφού το Υπουργείο μας διαβεβαιώνει ότι μέχρι το 2027 θα παραμείνουν αμετάβλητα και θα εξεταστούν εκ νέου στα τέλη του 2026, με κριτήριο την πορεία του δημογραφικού!!! Αλήθεια, τους πιστεύει κανείς;

Προσφορά

Στη μνήμη του σ. Στάθη Κωνσταντόπουλου, ο συν. Κώστας Αβραμίδης προσφέρει 50€ για την ενίσχυση της Προλεταριακής Σημαίας.

Να σωθεί η ζωή της ιρανής αγωνίστριας Sharifeh Mohammadi!

Η ιρανή αγωνίστρια για τα εργατικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα, Sharifeh Mohammadi, καταδικάστηκε στις 4 Ιουλίου σε θάνατο απ' το λεγόμενο «επαναστατικό» δικαστήριο στο Ραστ του Ιράν. Είχε συλληφθεί, βίαια, απ' το σπίτι της, το Δεκέμβριο του 2023, βάσει άρθρων του ιρανικού Ποινικού Κώδικα, με την κατηγορία της «ένοπλης ανταρσίας» (Bagh-ye), λόγω της συμμετοχής της στη Συντονιστική Επιτροπή για τη συγκρότηση Εργατικών Ενώσεων (CCHFWO) και την υποτιθέμενη σχέση της με το Κόμμα «Κομάλα» του ιρανικού Κουρδιστάν.

Φιλικές προς αυτήν πηγές αναφέρουν πως μέχρι το 2013 ήταν μέλος της συντονιστικής αυτής εργατικής επιτροπής, πως δεν έχει καμία σχέση με το κόμμα «Κομάλα» και πως η κατηγορία για «Bagh-ye» είναι ανυπόστατη και άδικη. Από το Δεκέμβριο βρίσκεται κρατούμενη στις κεντρικές φυλακές της περιοχής Ραστ του Ιράν κι έχει υποστεί σωματικά και ψυχολογικά βασανιστήρια, απομόνωση και στέριση επαφής με το μικρό της παιδί. Είναι φανερό πως η δίωξη, η φυλάκιση και η καταδίκη της σε θάνατο αποτελούν έκφραση της άγριας επίθεσης του αντιδραστικού ιρανικού καθεστώτος και της αστικής τάξης του Ιράν ενάντια στην εργατική τάξη και στην προσπάθεια συγκρότησης εργατικού κινήματος.

Η Συντονιστική Επιτροπή συγκροτήθηκε την Πρωτομαγιά του 2005, με συμμετοχή 3.000 αγωνιστών του εργατικού κινήματος, και έχει υποστεί συλλήψεις και διώξεις μελών της, καθώς και διάφορα «εμπόδια», παρότι είναι νόμιμη. Το Ιράν έχει παράδοση σε διώξεις και δολοφονίες αγωνιστών και κομμουνιστών, είτε την περίοδο του αιματοβαμμένου φεουδο-αστικού καθεστώτος του Σάχη είτε την περίοδο της λεγόμενης «Ισλαμικής Δημοκρατίας», των αντιδραστικών μουλάδων.

Για τη σωτηρία της ζωής της Sharifeh και την απελευθέρωσή της αναπτύσσεται ένα πλατύ κίνημα καταγγελίας και αλληλεγγύης τόσο στο Ιράν όσο και διεθνώς. Η ενημέρωση σχετικά με την καταδίκη της έγινε απ' το Συνδικάτο Εργαζομένων της Εταιρείας Λεωφορείων της Τεχεράνης και Προαστίων, ενώ στη χώρα μας γνωστοποιήθηκε απ' τον Σύλλογο Υπαλλήλων Βιβλίου - Χάρτου - Ψηφιακών Μέσων Αττικής.

Δεν θεωρείται «ρατσιστικό έγκλημα» η δολοφονία του Σιράζ Σαφτάρ...

Ενώ ξεκίνησε, τη Δευτέρα 22 Ιούλη, στο Β' Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο η δίκη για την απροσημάτιστη, αφιρδιαστική και ωμή δολοφονία του εργάτη Σιράζ Σα-

δημοκρατικά δικαιώματα

Να αντισταθούμε στην αναβάθμιση της στοχοποίησης πολιτικών συλλογικοτήτων!

Η πρόσφατη εισβολή (10/7) της «Αντιτρομοκρατικής» στα γραφεία της Ταξικής Αντεπίθεσης, πολιτικής συλλογικότητας που αναφέρεται στον κομμουνιστικό και στον αναρχικό χώρο, η παραβίαση -παρουσία εισαγγελέα- ενός νοικιασμένου, απ' τη συλλογικότητα αυτή, χώρου γραφείων και εκδηλώσεων (χωρίς δηλαδή το πρόσχημα «πάταξης κάποιων κατάληψης»), η πολύωρη «έρευνα» και κατάσχεση αντικειμένων, η αστυνομική επιχείρηση στους γύρω δρόμους από αστυνομικούς της ΟΠΚΕ και της ΔΡΑΣΗΣ που παρεμπόδιζαν την είσοδο, φανερώουν μια σαφή αναβάθμιση της επίθεσης της άρχουσας τάξης, του κράτους και των μηχανισμών του ενάντια σε πολιτικούς χώρους, συλλογικότητες και οργανώσεις.

Τη φανερώνουν και οι έφοδοι στα σπίτια μελών της συλλογικότητας αυτής, πρωτίτερα, και η μεταφορά τους στη ΓΑΔΑ ως... γενικά «ύποπτων για τρομοκρατία». Κι αυτό ισχύει, παρόλο που η συγκεκριμένη συλλογικότητα είχε αντιμετωπίσει, επανειλημμένα, αστυνομικές «οχλήσεις» και προκλήσεις και στο παρελθόν. Ούτε βέβαια ο ιδιοκτήτης των γραφείων ούτε κάποιο μέλος της συλλογικότητας ήταν παρόντες στην αστυνομική έφοδο. «Επιστρατεύτηκε» μια γειτόνισσα. Μπορούν, λοιπόν, όποτε το κρίνουν, οι δυνάμεις καταστολής και οι πολιτικοί τους προϊστάμενοι, η κυβέρνηση και οι αρχές να παραβιάζουν πολιτικούς χώρους συλλογικοτήτων που συμμετέχουν στο κίνημα, να πραγματοποιούν «καταγραφές» και «κατασχέσεις» (άμεσα συνδεδεμένες και με το φακέλωμα αγωνιστών), ακόμα και προσαγωγές και συλλήψεις, χωρίς καν κάποια συγκεκριμένη κατηγορία, παρά μόνο γενικόλογες προσηματικές «υπόνοιες».

Και στη συνέχεια, πολύ πιθανό να «μαγειρεύουν» και να στήνουν διώξεις και κατηγορητήρια. Το περιστατικό αυτό δεν αποτελεί μεμονωμένο γεγονός, έξω απ' το συνολικό πλαίσιο μιας πολιτικής που φασιστικοποιείται καθημερινά και δεν πρέπει να αντιμετωπιστεί ως «μια απ' τα ίδια». Ένα συνολικό πλαίσιο, μέρος του οποίου είναι μόνο -και περιορισμένο- ακόμα κι οι επιχειρήσεις καταστολής σε κατειλημμένους χώρους με πολιτική και κινηματική έκφραση, όπως γίνεται στα Προσφυγικά. Αλλά που κύρια αναπτύσσεται σε μια σειρά μέτωπα αντίστασης και αγώνων εργαζομένων και νεολαίας, όπως βλέπουμε με την εν εξελίξει «βιομηχανία» πολιτικών-συνδικαλιστικών διώξεων όσων εκπαιδευτικών και άλλων εργαζομένων τολμούν να αντισταθούν, με τα πειθαρχικά και τις ΕΔΕ, με απειλές, συκοφαντίες και ωμή τρομοκρατία.

Πλάι πλάι με την επιδίωξη να βγει στην παρανομία ο ταξικός συνδικαλισμός, με την απαγόρευση, την προσπάθεια «έλεγχου», τον περιορισμό και το χτύπημα των διαδηλώσεων. Σ' αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και η επιβολή προστίμων σε οργανώσεις, για αφισοκόλληση ή σε δημοτικά σχήματα για τη «μη συμμόρφωση» με τις απαιτήσεις των νέων νόμων του αστικού κράτους.

Αλλά και στη «μεγάλη εικόνα», οι αντιδραστικοί νόμοι 4808 (Χατζηδάκη) και Γεωργιάδη, Χρυσοχοϊδή καθώς και ο νέος Ποινικός Κώδικας. Εκκρεμούν επίσης και «σέρνονται» διώξεις και δίκες σε αγωνιστές, σαν κι αυτή των 62 συλληφθέντων της 6ης Δεκέμβρη του 2020 στην Αθήνα (που ορίστηκε για τις 18/12), των συλληφθέντων της 17ης Νοέμβρη του 2020 στη Θεσσαλονίκη, της 6ης Δεκέμβρη -ξανά- στα Χανιά, και αλλού, ανάμεσά τους και μελών του ΚΚΕ(μ-λ).

Η απάντηση σ' όλο αυτό το πλαίσιο δεν απαιτεί μόνο αύξηση των συνηθειών μαζικής περιφρούρησης των ίδιων των οργανώσεων και συλλογικοτήτων, των γραφείων και των στεκιών τους από τις επιθέσεις του αστικού κράτους, αλλά και ακόμα πιο θαρρετό και αποφασιστικό «άνοιγμα» προς το λαό, τους εργαζόμενους, τη νεολαία. Όχι μόνο για στήριξη και αλληλεγγύη, άλλα για μια υπόθεση που τους αφορά άμεσα. Αυτή της υπεράσπισης των λαϊκών δημοκρατικών δικαιωμάτων, αποτελώντας και τους ουσιαστικούς αποδέκτες της καταρράκωσής τους. Μέσα από πλατιά διάδοση καταγγελιών σε σωματεία και συλλόγους, μέσα από παρεμβάσεις, συζητήσεις, εκδηλώσεις, κοινή δράση δυνάμεων, μαζικές συγκεντρώσεις και πορείες, να φράξει ο ίδιος ο λαός το δρόμο στη φασίζουσα κόλαση που του επιφυλάσσουν οι κυρίαρχοι.

φτάρ απ' το Πακιστάν, πέρυσι, στις 12/8/2023, από τέσσερα άτομα την ώρα που πήγαινε στη δουλειά του, στη λαϊκή αγορά στη Ριζούπολη, το κατηγορητήριο δεν περιέχει «ρατσιστικό κίνητρο». Οι κατηγορούμενοι είναι 3, ο ένας για ανθρωποκτονία κι όλοι για ληστεία. Το ζήτημα δεν είναι νομικό, αλλά πολιτικό. Για άλλη μια φορά επιχειρείται η αποσύνδεση του εγκλήματος απ' τις αιτίες και τους σκοπούς του. Αιτίες και σκοποί που αποτελούν έκφραση των σάπιων παραγώνων ενός συστήματος που προάγει το μίσος για τους άλλους λαούς (γειτονικούς ή μη), για τους «αλλοεθνείς» εργάτες, διασπώντας την εργατική τάξη και υπηρετώντας τους έλληνες και ξένους καπιταλιστές. Για άλλη μια φορά, μέσα από μια -ας την πούμε- «αποπολιτικοποίηση» της δίκης, βγαίνουν λάδι τα φασιστικά, ρατσιστικά και νεοναζιστικά μορφώματα του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Να καταδικαστούν οι δολοφόνοι! Να τσακιστεί το δολοφονικό χέρι του ρατσισμού και του φασισμού!

Η πανώλη που πλήττει αγρότες και κτηνοτρόφους ονομάζεται κυβερνητική πολιτική

Πριν περίπου έναν χρόνο (Σεπτέμβρης του 2023) χιλιάδες κτηνοτρόφοι της Θεσσαλίας δέχονταν ένα μεγάλο χτύπημα με δεκάδες χιλιάδες πνιγμένα ζώα από την κακοκαιρία Daniel. Σύμφωνα με τις τότε ανακοινώσεις του υπουργού Αυγενάκη στη Λάρισα (11/10/2023), ήταν πάνω από 84.000 τα πνιγμένα αιγοπρόβατα στη Θεσσαλία και δεκάδες χιλιάδες τα πνιγμένα βοοειδή, χοίροι, ορνιθοειδή, κουνέλια, μελίσια κ.λπ. Σήμερα, ένα χρόνο μετά και ενώ οι κτηνοτρόφοι ακόμα παλεύουν να ορθοποδήσουν και να ξαναφτιάξουν τα κοπάδια τους -και ενώ ακόμα δεν έχουν εξοφληθεί οι αποζημιώσεις από τις περσινές πλημμύρες (!)- έχουν τώρα να αντιμετωπίσουν και τη ζωνόσο της πανώλης. Η «πανώλη των μηρυκαστικών» έχει χτυπήσει δεκάδες κτηνοτροφικές μονάδες στη Θεσσαλία, κυρίως σε Τρίκαλα και Λάρισα, με τρεις περιοχές (Καλαμπάκα, Ελασσόνα, Συκούριο) να έχουν μπει σε ζώνη επιτήρησης και δεκάδες κοπάδια, πάνω από 4.500 αιγοπρόβατα μέχρι στιγμής, να έχουν οδηγηθεί σε μαζική θανάτωση για να περιοριστεί η εξάπλωση της νόσου. Κόποι και έξοδα μηνών πάνε χαμένοι και εκατοντάδες κτηνοτρόφοι είναι απροστάτευτοι, σε απόγνωση και αντιμετώπι με το φάσμα της καταστροφής.

Το ζήτημα της προέλευσης της πανώλης, αν δηλαδή πρόκειται για ασθένεια που προήλθε από παράνομες εισαγωγές ζώων, δεν πρέπει να αποπροσανατολίζει από το πραγματικό πρόβλημα: Δεν πρόκειται ούτε για το πρώτο ούτε για ένα μεμονωμένο περιστατικό. Δεν είναι μόνο τα «φυσικά φαινόμενα» και οι πλημμύρες («Ιανός» το 2020, «Daniel» το 2023) που έπνιξαν τη Θεσσαλία, κατέστρεψαν αγροτοκτηνοτροφικές μονάδες και βύθισαν την πρωτογενή παραγωγή. Είναι και οι κατά καιρούς επιδημίες των παραγωγικών ζώων (ευλογία των προβάτων στη Φθιώτιδα, καταρροϊκός πυρετός των προβάτων στο Βόρειο Αιγαίο, αφρικανική πανώλη των χοίρων στη Βόρεια Ελλάδα, οζώδης νόσος κ.ά.) που έρχονται να συμπληρώσουν την ανταγροτική πολιτική και οδηγούν σε απαξίωση της παραγωγής και σε αφανισμό των μικρομεσαίων αγροτοκτηνοτρόφων.

Σε μια εξαρτημένη οικονομία και ένα «παραγωγικό μοντέλο» όπου «βαριά βιομηχανία» βαφτίζεται ο... τουρισμός (!), η αγροτοκτηνοτροφική παραγωγή δεν αποτελούσε και ούτε αποτελεί προτεραιότητα για την άρχουσα τάξη της χώρας και τις κυβερνήσεις

Ο λαός να σταθεί εμπόδιο στην καταίγίδα της ακρίβειας

Το σούπερ μάρκετ απλησίαστο, φως, νερό, τηλέφωνο στα ύψη, ο μισός μισθός στο νοίκι, διασκέδαση και, πολύ περισσότερο, διακοπές απαγορευμένες λέξεις...

Η κυβέρνηση υποτίθεται ότι παρεμβαίνει με τα καλάθια, τα pass και τις επιδοτήσεις, τα οποία ίσα ίσα κρατούν την αγορά σε κάποια κίνηση, χωρίς να λύνουν επ' ουδενί το πρόβλημα των εργαζόμενων και του λαού. Κι όχι μόνο αυτό, κυβερνητικοί παράγοντες έχουν το θράσος να κοροϊδεύουν κατάμουτρα τον κόσμο με τις γελοιοότητες για το πιο ελαφρύ αρνί το Πάσχα, τα τoστ που χορταίνουν μια οικογένεια, την τιμή της φέτας και, εσχάτως, τη φέτα το καρπούζι που πρέπει να είναι αρκετή, όπως είναι αρκετή για τους Ευρωπαίους...

Η λαϊκή οικογένεια βρίσκεται στο όριο της επιβίωσης εδώ και τουλάχιστον δυο χρόνια που ο πόλεμος στην Ουκρα-

νία και η ενεργειακή κρίση που προκάλεσε γιγάντωσε το κύμα ακρίβειας, που πάντως ήταν ήδη φουσκωμένο.

Παρά τις καθυσταστικές ρητορείες των κυβερνώντων, η ακρίβεια δεν είναι ένα παροδικό φαινόμενο που οφείλεται σε ειδικούς και έκτακτους παράγοντες, κατά βάση εισαγόμενους. Αντίθετα είναι παρατεταμένη και μονιμοποιείται, χτυπώντας πολύ δυνατά πια την πόρτα και των μικρομεσαίων στρωμάτων, τα οποία, αν είχαν μια δυνατότητα να αντέξουν, τώρα πια την χάνουν, γιατί η ακρίβεια αποδεικνύεται πολύ πιο ανθεκτική από τις όποιες οικονομίες τους, μετά από τόσον καιρό.

Όσο για τις αιτίες; Το παραμύθι των πρωτοφανών συνθηκών που συμβαίνουν έξω από τη χώρα και δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα γι' αυτές έχει αρχίσει να το αμφισβητούν κι αυτοί που το λένε. Η ντόπια αστική τάξη βρίσκει την ευκαιρία να ληστέψει το λαϊκό εισόδημα κερδοσκοπώντας ασύστολα, με την υποστήριξη του πολιτικού προσωπικού και των κυβερνήσεων.

Η ξέφρενη άνοδος της τιμής του ρεύματος είναι χαρακτηριστική ως προς αυτό. Η χονδρεμπορική τιμή, από τα 81 ευρώ ανά μεγαβατώρα τον Μάιο, έφτασε τα 100 στις αρχές Ιουνίου, τα 131 προς το τέλος Ιουνίου και τα 219 τον Ιούλιο (μέση τιμή)! Δηλαδή μέσα

σε δυο μήνες σχεδόν τριπλασιάστηκε!

Αυτή η χρηματιστηριακή τιμή καταλήγει, προφανώς, στους λογαριασμούς μας, κάθε χρώματος. Ακόμα και τα σταθερά τιμολόγια, που υποτίθεται ότι είναι τα πιο συμφέροντα αυτόν τον καιρό, είναι αυξημένα για τα νέα συμβόλαια, τα οποία κλείνονται με τις νέες αυξημένες τιμές.

Μπροστά σε αυτή την απίστευτη ληστεία του λαϊκού εισοδήματος, η κυβέρνηση απαντά πρώτα πρώτα διατυμπανίζοντας σε όλους τους τόνους ότι δεν φταίει! Φταίει ο παρατεταμένος καύσωνας που πλήττει όλα τα Βαλκάνια, φταίει η αυξημένη και μη αναμενόμενη ζήτηση ρεύματος από την Ουκρανία, φταίει οι πάντες εκτός από την ίδια! Αντίθετα, εκείνη φροντίζει να βοηθήσει σε αυτές τις δύσκολες μέρες, με επιδόματα τον Ιούλιο και τον Αύγουστο και από Σεπτέμβρη που θα δροσίσει βλέπουμε!

Η πραγματικότητα είναι ότι και αυτή η κυβέρνηση, όπως και οι προηγούμενες, με την πολυδιαφημισμένη απελευθέρωση της αγοράς ενέργειας, που υποτίθεται ότι θα έφερνε τον ανταγωνισμό και άρα το φτηνό ρεύμα, έβαλε την Ελλάδα στο παγκόσμιο χρηματιστηριακό παιχνίδι της ενέργειας. Τα αποτελέσματα τα βλέπουμε...

Η ενέργεια δεν είναι μόνο αντικείμενο των αντιπαραθέσεων ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, αλλά και μια από τις ...λεωφόρους μέσω των οποίων μεταφέρεται ο πλούτος από τις εξαρτη-

μένες χώρες στις ιμπεριαλιστικές. Το γεγονός ότι η χονδρεμπορική τιμή του ρεύματος στη Γερμανία και τη Γαλλία είναι κάτω από 100 ευρώ ανά μεγαβατώρα δεν οφείλεται στο ότι εκεί δεν έχουν καύσωνα, αλλά στο ότι οι χώρες αυτές έχουν άλλες δυνατότητες παρέμβασης και επιρροής στο χρηματιστήριο ενέργειας, έχουν ένα δίκτυο εξαρτημένων από αυτές αστικών τάξεων, οι οποίες είναι πρόθυμες να καταληστέψουν τους λαούς τους για να κερδίζουν τα αφεντικά τους και να κρατάνε κι αυτές την προμήθειά τους...

Η καταίγίδα της ακρίβειας σαρώνει την αλαζονεία της κυβέρνησης και της άρχουσας τάξης, τη δημαγωγία, τα ψέματα, τα ψίκουλα των επιδοτήσεων. Όμως οι ψευτοκορώνες της αντιπολίτευσης δεν μπορούν να αποτελέσουν την απάντηση, γιατί στόχος τους δεν είναι η αλλαγή της πολιτικής αυτής σε όφελος του λαού, αλλά η απορρόφηση της οργής του και η διοχέτευση της σε ασφαλή κανάλια εντός του συστήματος.

Ο λαός πρέπει να βρει τους τρόπους να σταθεί ο ίδιος εμπόδιο στην πολιτική της άρχουσας τάξης και να ανατρέψει το κύμα της ακρίβειας. Μέσα από τα σωματεια του, τις συλλογικές οργανώσεις του να απαιτήσει αυξήσεις στους μισθούς που να καλύπτουν το κόστος της ζωής, να απαιτήσει το δικαίωμά του στη μόνιμη και σταθερή δουλειά και συλλογικές συμβάσεις που να κατοχυρώνουν τις πραγματικές κατακτήσεις του.

της. Φαίνεται αυτό από τη χρόνο με το χρόνο μείωση του αγροτικού ΑΕΠ, τη μείωση του αγροτικού εισοδήματος, τη μείωση του αγροτικού πληθυσμού, τη μείωση των αγροτοκτηνοτροφικών εκμεταλλεύσεων κ.ά. Και από την άλλη, φαίνεται από την αύξηση των εισαγωγών σε αγροτοδιατροφικά προϊόντα και συνολικά την αύξηση της διατροφικής εξάρτησης της χώρας. Χαρακτηριστικά είναι τα νούμερα για το ισοζύγιο στα προϊόντα κρέατος (ανάλυση ΚΕΠΕ, 15/5/2024): Το 2023 είχαμε 1.762 εκατ. € εισαγωγές σε προϊόντα κρέατος, ενώ οι εξαγωγές ήταν μόνο 237 εκατ. €, δηλαδή αρνητικό/ελλειμματικό ισοζύγιο κατά 1.525 εκατ. €! Με βάση τις κατευθύνσεις της ΕΕ και της ΚΑΠ, η χώρα έχει αρνητικό ισοζύγιο και έχει μετατραπεί σε εισαγωγέα/καταναλωτή στα βασικότερα αγροτοδιατροφικά προϊόντα (προϊόντα κρέατος, ζωοτροφές, δημητριακά, ποτά, σάκχαρα, καφέ-τσάι κ.λπ.).

Αυτή την πολιτική έρχεται να υπηρετήσει και η υποστελέχωση, το πάγωμα των προσλήψεων και η «αποψίλωση» του κρατικού μηχανισμού από κτηνιάτρους και λοιπό επιστημονικό και βοηθητικό προσωπικό. Είναι χαρακτηριστικό ότι την περίοδο 2012 - 2020 δεν βγήκε ούτε μια προκήρυξη διορισμού μόνιμων κτηνιάτρων, ενώ μόνο στο ΥΠΑΑΤ την τελευταία δεκαετία έχουν καταργηθεί πάνω από 2.500 οργανικές θέσεις. Ειδικά στη Θεσσαλία μιλάμε για τεράστια κενά (στους 4 νομούς υπηρετούν μόνο 31 κτηνίατροι) με το ποσοστό κάλυψης των αναγκών σε κτηνιατρικό προσωπικό να εκτιμάται γύρω στο 20% (ανακοίνωση Πανελληνίας Ομοσπονδίας Συλλόγων Εργαζομένων Υπ. Γεωργίας 22/7/2024). Οι ευθύνες της κυβέρνησης για τα τεράστια κενά και τη διάλυση-αποψίλωση των κτηνιατρικών υπηρεσιών δεν μπορούν να καλυφθούν με την «επιστράτευση» και μετακίνηση των 100 κτηνιάτρων στη Θεσσαλία, που αντί να προλάβουν την είσοδο και μετάδοση της πανώλης, τρέχουν «κατόπι εορτής» να περιορίσουν την εξάπλωσή της.

Για τους μικρομεσαίους κτηνοτρόφους -και ανάλογα με την πορεία εξάπλωσης της νόσου- μπαίνει ζήτημα επιβίωσης. Όχι μόνο από το «χάλασμα» κοπαδιών και την αναγκαστική θανάτωση ζώων, αλλά και με τους τόνους αποθηκευμένων ζωοτροφών που αχρηστεύονται. Μιλάμε για τεράστια απώλεια εισοδήματος, που δεν καλύπτεται από τα εξευτελιστικά ποσά αποζημιώσεων που προβλέπονται (100-150 ευρώ για κάθε ζώο που θανατώνεται). Η διεκδίκηση αποζημίωσης στο 100% της πραγματικής ζημιάς είναι όρος επιβίωσης για τους μικρομεσαίους κτηνοτρόφους. Ενάντια στις πολιτικές ΕΕ-ΚΑΠ και κυβέρνησης που χτυπάνε το εισόδημα και διώχνουν τους μικρομεσαίους αγροτοκτηνοτρόφους από την παραγωγή. Ενάντια στη φτωχοποίηση και το ξεκλήρισμα. Για την ανατροπή της αντιαγροτικής πολιτικής. Για να 'χουν παρόν και μέλλον στον τόπο τους.

Eurogroup Κατάργηση επιδομάτων και σκληρή λιτότητα με στόχο την ...ανάπτυξη

Σε μείωση των επιδομάτων και των βοηθημάτων για την ενέργεια θα προχωρήσουν οι χώρες της Ευρωζώνης με απόφαση των υπουργών Οικονομικών του Eurogroup. Η Κύπρος για παράδειγμα αναμένεται από το τέλος του μήνα να τερματίσει τον μειωμένο φόρο κατανάλωσης για τα καύσιμα των αυτοκινήτων και την επιδότηση των λογαριασμών ρεύματος ως το τέλος του Απριλίου.

Γενικά το μέλλον προβλέπεται δυσόιωνα οικονομικά αλλά και... ελλειδοφόρο. Οι υπουργοί Οικονομικών προβλέπουν ότι η δημοσοοικονομική τάση πρόκειται να μετατραπεί σε συστολή το 2024. Από την άλλη η Commission δηλώνει ότι ενώ οι οικονομίες εισήλθε στο 2024 με αδύναμη βάση, οι προϋποθέσεις για επιτάχυνση της οικονομικής δραστηριότητας στη ζώνη του ευρώ το 2025 φαίνεται να υπάρχουν με βάση τις χειμερινές προβλέψεις. Εμείς να πούμε ότι το νέο Σύμφωνο σταθερότητας το οποίο συμφωνήθηκε τον Φεβρουάριο μετά από πραγματικές μάχες ανάμεσα στα κράτη μέλη και κατανόηση ανάμεσα στους βασικούς ιμπεριαλιστές της Ευρώπης, για την πλειοψηφία των αναλυτών είναι μια απόφαση που εγκαθιστά σκληρή λιτότητα στις χώρες της Ευρώπης.

Το σύμφωνο σταθερότητας ή αλλιώς οι μεταρρυθμίσεις οικονομικής διακυβέρνησης είναι η πολιτική συμφωνία ανάμεσα στις χώρες της ΕΕ για το πώς θα αντιμετωπιστεί η ανά-

καμψη των δημόσιων οικονομικών κάθε χώρας, ενώ παράλληλα θα προχωράνε οι επενδύσεις. Είναι δηλαδή κανόνες για τις πιο αδύναμες και χρεωμένες οικονομίες-χώρες, για να πάρουν μέτρα που θα μειώσουν το χρέος τους αλλά και οδηγός για τις επενδύσεις που θα γίνουν. Ακόμα βέβαια και το ζήτημα των επενδύσεων προχωράει με το σταγονόμετρο μιας και ο ορίζοντας είναι... ύφεση και λιτότητα. Τα πλάνα για ενεργειακή μετάβαση και επενδύσεις στη λεγόμενη πράσινη ανάπτυξη πάνε περίπατο, ενώ παράλληλα με αρχή τα ενεργειακά βοηθήματα και... βλέπουμε από κει και πέρα, υπάρχει πολιτική βαρείας λιτότητας. Προφανώς το βασικό ζήτημα είναι ότι μπροστά στη γενικότατη κρίση και αποσταθεροποίηση και με το ενδεχόμενο ενός πολέμου προ των πυλών, οι ευρωπαϊκές οικονομίες μόνο επενδύσεις δεν μπορούν να δουν. Ακόμα και στην πολεμική βιομηχανία, που οι βασικές οικονομίες έχουν κάνει μεγάλα ανοίγματα, τα πράγματα δεν είναι καθόλου ρόδινα. Στη Γερμανία, η οποία εξοπλίζεται ραγδαία, η ανάπτυξη που προβλέπεται για το 2025 είναι 0,1%. Ακόμα και η... αισιόδοξη, όπως αναφέραμε, Commission υπογραμμίζει ότι «οι κίνδυνοι για τις οικονομικές προοπτικές κλίνουν προς τα κάτω, καθώς η παγκόσμια αβεβαιότητα τις επιβαρύνει».

Στην Ελλάδα τα επιδόματα βρίσκονται καιρό τώρα στο στόχαστρο.

Το επίδομα ανεργίας είναι στο «μικροσκοπιο» της κυβέρνησης, καθώς και το επίδομα παιδιού, ενώ ομάδα εργασίας του υπουργείου Κοινωνικής Συνοχής και Οικογένειας εξετάζει την «αναμόρφωση και στη διεύρυνση των όρων δικαιούσσης στο σύστημα των επιδομάτων παιδιού, Ελάχιστου Εγγυημένου Εισοδήματος και στέγασης». Διάχυτη είναι και η «ανησυχία» κυβερνητικών παραγόντων για μεγάλο ποσοστό δικαιούχων, που έχουν χαμηλό εισόδημα και λαμβάνουν 2 και 3 επιδόματα.

Γίνεται κατανοητό ότι σε αυτές τις συνθήκες, με τους μισθούς καθηλωμένους στα χαμηλά ποσοστά που βρίσκονται και την ακρίβεια στην Ελλάδα να είναι στα υψηλότερα επίπεδα από τις υπόλοιπες χώρες της Ευρώπης, η επιδοματική πολιτική δεν μπορούσε και δεν μπορεί να απαντήσει στο πρόβλημα διαβίωσης των λαών. Αν συνυπολογίσουμε ότι όσο ευκολα δίνονται τα επιδόματα άλλο τόσο εύκολα καταργούνται, τότε το ζήτημα της αύξησης των μισθών είναι μονόδρομος για τους εργαζόμενους. Δεν είναι τυχαίο ότι το Σύμφωνο σταθερότητας προβλέπει αντισταθμιστικά μέτρα. Σε περίπτωση, δηλαδή, που δώσει κάποιο έκτακτο επίδομα η κυβέρνηση θα πρέπει να περάσει εισπρακτικά μέτρα που θα τις αποδώσουν το ίδιο ποσό που δαπάνησε. Win-win δηλαδή για το... κεφάλαιο.

Η παρέμβαση της Ταξικής Πορείας στις εκλογές του σωματείου Γ.Ν. Φιλιατών

Από αυξημένη συμμετοχή εργαζομένων χαρακτηρίστηκε η εκλογική διαδικασία για την ανάδειξη Δ.Σ. σωματείου και αντιπροσώπων στην ΠΟΕΔΗΝ, που πραγματοποιήθηκε στις 18/07 στο νοσοκομείο Φιλιατών. Μετά από επίμονη παρέμβαση των μελών της Ταξικής Πορείας, για πρώτη φορά στο σωματείο εγγράφηκαν και ψήφισαν εργολαβικοί και συμβασιούχοι ΟΑΕΔ (κυρίως εργαζόμενοι στην καθαριότητα, τη σίτιση και την τροφοδοσία), παρά τη διασπαστική και κατάπτυστη απόφαση της ΠΟΕΔΗΝ να μην τους εγγράφει στην καταλόγους της και να μην τους αναγνωρίζει ως μέλη της, απόφαση που δυστυχώς αναπαράγουν μια σειρά διοικήσεις στα περισσότερα νοσοκομεία της χώρας.

Τρία χρόνια μετά τις προηγούμενες εκλογές και κατόπιν δύο αποτυχημένων καλεσμάτων εκλογοαπολογιστικών συνελεύσεων, το απερχόμενο Δ.Σ. πήρε την ευθύνη και την απόφαση να προχωρήσει στην εκλογική διαδικασία στη βάση και μόνο της καταστατικής του υποχρέωσης και σε μια λογική παραίτησης και παράδοσης των όποιων ευθυνών του απέναντι στους εργαζόμενους για τη μη λειτουργία του σωματείου και των διαδικασιών του όλο το προηγούμενο διάστημα.

Μέσα στις συζητήσεις με τους εργαζόμενους γινόταν φανερά τα στοιχεία της αποσυγκρότησης και της δράσης όσων μεθοδεύματα τους θέλουν στο πε-

ριθώριο. Αρκετοί δεν γνώριζαν καν για την ύπαρξη του σωματείου ή για το αν έχουν δικαίωμα ψήφου, πολλοί είχαν άγνοια ή στρεβλή αντίληψη για τον ρόλο που μπορεί να παίξει το σωματείο και οι περισσότεροι δεν έβλεπαν άμεσα ή ακόμα και προοπτικά ορατά τη δυνατότητα το σωματείο να παίξει προωθητικό ρόλο για τη βελτίωση των όρων δουλειάς και ζωής τους. Ταυτόχρονα, η οργή και η πίεση από τα οξυμένα προβλήματα, η αίσθηση ότι τα πράγματα θα χειροτερέψουν, ξεχειλίζουν και μαζί με αυτά και η ανάγκη και η διάθεση για συζήτηση, η αναζήτηση από ένα διευρυμένο κομμάτι εργαζόμενων τρόπο να πάρει θέση απέναντι στις εξελίξεις.

Έτσι, παρά τη γενικότερη αποσυγκρότηση, που μέσα στον χώρο του νοσοκομείου κυρίως εκφράζεται και εκφράστηκε από την αδρανοποίηση του σωματείου και την απαξίωσή του στα μάτια των εργαζόμενων, ιδιαίτερα την τελευταία περίοδο που η επίθεση έχει κλιμακωθεί, οι εργαζόμενοι κατάφεραν με έναν μαζικό σχετικά τρόπο να εμπλακούν στην εκλογική διαδικασία. Τις τελευταίες μέρες, μετά την ανακοίνωση των εκλογών, πύκνωσαν οι συζητήσεις σε σχέση με τους όρους και τις συνθήκες δουλειάς, τον ρόλο και την ανάγκη του σωματείου για την ανάδειξη και την απάντηση των προβλημάτων των εργαζόμενων. Αυτές τις συζητήσεις ευνόησε η παρέμβαση των μελών της Ταξικής Πο-

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟ	ΓΙΑ Δ.Σ.	ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟ	ΓΙΑ ΠΟΕΔΗΝ
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ	73 (3)	ΕΝΙΑΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ	98 (2)
ΜΕΜΟΝΟΜΕΝΟΣ ΥΠΟΥ.	31 (1)	ΤΑΞΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ	22 (1)
ΤΑΞΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ	29 (1)	ΑΓ.ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ (ΠΑΜΕ)	12
ΑΓ.ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ (ΠΑΜΕ)	6	ΛΕΥΚΑ	3
ΛΕΥΚΑ	1	ΑΚΥΡΑ	0
ΑΚΥΡΑ	4		
ΣΥΝΟΛΟ	144	ΣΥΝΟΛΟ	135

ρείας και προσπάθησε να τις προσανατολίσει στην κατεύθυνση της συλλογικής και ενιαίας έκφρασης και απάντησης από την πλευρά των εργαζόμενων. Μέσα από την οργάνωση, τη μαζική αντίσταση και διεκδίκηση, μέσα από την αγωνιστική ενεργοποίηση του σωματείου σε μια τέτοια κατεύθυνση.

Αυτές οι συζητήσεις, μεταξύ άλλων, έπαιξαν ρόλο και πίεσαν ώστε στο «και πέντε» να συγκροτηθούν και να εμφανιστούν διάφορα «ανεξάρτητα» και «ενιαία» ψηφοδέλτια. Αυτά τα ψηφοδέλτια στελεχώθηκαν με, λιγότερο ή περισσότερο φανερά, την παρέμβαση των διάφορων προϊσταμένων, από διάφορους αναζητούντες ρόλους, πολιτική στέγη και καρέκλες στις πλάτες των εργαζόμενων. Με, λιγότερο ή περισσότερο συγκροτημένο και φανερό, στόχο να διατηρήσουν και να αναπαράγουν την

αδράνεια, την απομάκρυνση των εργαζόμενων από την κατεύθυνση της μαζικής και ουσιαστικής εμπλοκής με τις διαδικασίες του σωματείου και της ενεργοποίησής του σε αγωνιστική κατεύθυνση. Μέσα από την ανάδειξη και την αναπαραγωγή απόψεων και αντιλήψεων συντεχνιασμού, απολιτικής, σωτήρων και στείρας εκπροσώπησης. Είναι αντιλήψεις και απόψεις, οι οποίες χρειάζεται να γίνουν αντιληπτές και να απομονωθούν από τους εργαζόμενους, για να καταφέρουν να οργανώσουν την πάλη τους. Αντιλήψεις και απόψεις στις οποίες αντιπαράτεθηκαν τα μέλη της Ταξικής Πορείας κατά τη διάρκεια της εκλογικής διαδικασίας και που θα πρέπει να αντιπαρατεθούν και το επόμενο διάστημα, αξιοποιώντας και σε μια τέτοια κατεύθυνση τις έδρες που έλαβαν στο Δ.Σ. και την ΠΟΕΔΗΝ.

Σέρρες

Μεγάλη συγκέντρωση για το Νοσοκομείο

Με κεντρικό σύνθημα «Η υγεία δεν είναι εμπόρευμα, είναι κοινωνικό αγαθό» εκατοντάδες πολιτών συγκεντρώθηκαν το απόγευμα της Πέμπτης 18/7/24 στην πλατεία Ελευθερίας στις Σέρρες, ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμα της Ένωσης Νοσοκομειακών Ιατρών Νοσοκομείου Σερρών (ΕΝΙΝΣ), φορέων και σωματείων.

Αίτημα της συγκέντρωσης, που πραγματοποιήθηκε παρά της αντίθετες καιρικές συνθήκες, ήταν η ενίσχυση του νοσοκομείου Σερρών.

Σύμφωνα με την ανακοίνωση της ΕΝΙΝΣ, αυτή τη στιγμή στο νοσοκομείο Σερρών είναι κλειστά τα εξωτερικά ιατρεία: Παθολογικό, Διαβητολογικό, Υπερτασιολογικό, Ουρολογικό, Ιατρείο Πόνου. Στα εν λειτουργία εξωτερικά ιατρεία, η αναμονή είναι μεγαλύτερη των 3 μηνών.

Η Ουρολογική Κλινική έχει αναστείλει τη λειτουργία της, καθώς έχουν παραιτηθεί όλοι

οι Ουρολόγοι. Δεν υπάρχουν ειδικότητες όπως Νευροχειρουργός, Ενδοκρινολόγος, Ρευματολόγος.

Το αποτέλεσμα της υποστελέχωσης και των ελλείψεων είναι το νοσοκομείο Σερρών να μην μπορεί ούτε να καλύψει τις ανάγκες του λαού σε υπηρεσίες υγείας, ούτε να λειτουργήσει με ασφάλεια.

Αυτή η κατάσταση που βιώνει το νοσοκομείο Σερρών, όπως και γενικότερα οι δομές υγείας, είναι αποτέλεσμα των πολιτικών που προωθούν το χτύπημα του δικαιώματος του λαού στην περίθαλψη και επιδιώκουν να μετατρέψουν το δικαίωμα του λαού σε υγεία και περίθαλψη σε εμπόρευμα.

Η μαζική συμμετοχή των σεραίων πολιτών στη συγκέντρωση είναι ένα ελπιδοφόρο μήνυμα. Εκφράζει τη διάθεση του λαού να αγωνιστεί και να υπερασπιστεί το δικαίωμα σε υγεία και περίθαλψη.

Ψυχιατρικό Νοσοκομείο Θεσσαλονίκης

Κινητοποίηση απέτρεψε την απόλυση ψυχιάτρου

Στις 18 Ιουλίου, δυο μέρες μετά την απεργία της ΟΕΝΓΕ ενάντια στο νομοσχέδιο για την Ψυχιατρική Μεταρρύθμιση, η διοίκηση του νοσοκομείου ανακάλυψε ότι η σύμβαση της συνδικαλιστικής ψυχιάτρου Ρούλας Γεωργιάδου είχε λήξει στις 26 Ιουνίου και την ενημέρωσε για την απόλυσή της! Η γιατρός είναι μέλος του ΔΣ της ΕΝΙΘ και μέλος του ΔΣ του Σωματείου Εργαζομένων στο ΨΝΘ. Από τις 26 Ιουνίου η γιατρός εργαζόταν κανονικά, ενταγμένη στις εφημερίες Ιουνίου και Ιουλίου και στη λειτουργία του τμήματος Γ' Οξέων, ενώ στις 17 Ιουλίου η διοίκηση αποφάσισε την αναγκαστική μετακίνησή της στην ψυχιατρική κλινική του νοσοκομείου Παπανικολάου από 19 Ιουλίου έως τον Δεκέμβριο του 2024 που λήγει η παράταση της θητείας της. Οι ελλείψεις ιατρικού, νοσηλευτικού και διοικητικού προσωπικού είναι τεράστιες, πάνω από το 50% των θέσεων είναι κενές, τα τμήματα των οξέων οδηγούνται σε κλείσιμο. Στις 19/7 οργανώθηκε κινητοποίηση στο νοσοκομείο με συμμετοχή σωματείων και εργαζομένων με αίτημα την ανανέωση της σύμβασης και κάτω από την πίεση των συγκεντρωμένων η ανανέωση υπογράφηκε. Η απόλυση της γιατρού ήταν τρομοκρατική συνδικαλιστική δίωξη, κομμάτι της βιομηχανίας διώξεων συνδικαλιστών, που στόχο έχει το χτύπημα της οργανωμένης πάλης των σωματείων για να περνάει η βάρβαρη επίθεση χωρίς εμπόδια.

Το νομοσχέδιο για την ψυχική υγεία και την απεξάρτηση και το χτύπημα των εργασιακών δικαιωμάτων υπηρετεί τη διάλυση της ίσης δωρεάν περίθαλψης, τον στόχο της κατάργησης της μόνιμης και σταθερής δουλειάς με δικαιώματα. Αυτό που χρειάζεται, χωρίς αναβολή, είναι οι οργανωμένοι μαζικοί και αποφασιστικοί αγώνες των εργαζόμενων.

Επιτάξεις ιδιωτών ιατρών Να ξεκαθαρίσουμε τον χαρακτήρα της επίθεσης, να προσανατολίσουμε την πάλη μας

Σε διαβούλευση βρίσκεται το νομοσχέδιο για την ψυχική υγεία και την απεξάρτηση. Στο πλαίσιο του ενσωματώθηκε διάταξη που προβλέπει κάλυψη των εφημεριακών κενών των δημόσιων νοσοκομείων από ιδιώτες γιατρούς και τις κυρώσεις σε περίπτωση άρνησής τους.

Χωρίς να θέλουμε να υποτιμήσουμε τη σημασία και αυτής της στόχευσης της κυβέρνησης, είναι αξιοσημείωτο ότι στον δημόσιο λόγο των αστικών ΜΜΕ είναι στην πρώτη γραμμή «η κόντρα ιδιωτών γιατρών και υπουργείου», ενώ τα σοβαρά κι εκτεταμένα μέτρα που φέρνει το νομοσχέδιο, τόσο ενάντια στα εργασιακά δικαιώματα όσο και στα δικαιώματα περίθαλψης των ψυχικά ασθενών, αποσιωπούνται πλήρως.

Μέσα απ' την αρθρογραφία αλλά κυρίως μέσα απ' τη δράση της οργάνωσης και της Ταξικής Πορείας στους χώρους δουλειάς, αναδεικνύεται ότι αυτό που αναγνωρίζουμε πως εξελίσσεται στον χώρο των νοσοκομείων αλλά και συνολικά στην κοινωνία όσον αφορά την περίθαλψη είναι μια διμέτωπη επίθεση. Εξελίσσεται από κάθε κυβέρνηση, για λογαριασμό συνολικά του συστήματος, ενάντια απ' τη μια στα εργασιακά δικαιώματα των υγειονομικών με πυρήνα το ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗ ΜΟΝΙΜΗ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΗ ΔΟΥΛΕΙΑ και απ' την άλλη στο δικαίωμα του λαού σε ΙΣΗ ΠΛΗΡΗ ΚΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗ. Η κλιμάκωση της επίθεσης τα

τελευταία χρόνια εμπεδώνει συνθήκες εργασιακής βαρβαρότητας όσον αφορά ωράριο, μισθούς, μετακινήσεις, εντατικοποίηση, τρομοκρατία και απολύσεις για τους υγειονομικούς και πραγματικής ζούγκλας για τους ασθενείς που πασχίζουν να βρουν την υγεία τους. Η απάντηση σ' αυτή τη βαρβαρότητα δεν είναι άλλη απ' την προσπάθεια οργάνωσης των αντιστάσεων απ' την πλευρά των εργαζομένων και του λαού για τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους.

Αυτή η κατεύθυνση οργάνωσης της μαζικής πάλης βρίσκει ήδη απ' το πρώτο βήμα απέναντί της όλους εκείνους που πίνουν νερό στο όνομα του «ΕΣΥ» και τάχα παλεύουν κόντρα στην υποβάθμισή του. Σ' αυτό το χωνευτήρι συγκεντρώνονται ρεφορμιστές, συνδικαλιστικές ηγεσίες μέχρι και κυβερνητικοί, που πάντα για «το καλό του συστήματος υγείας» έχουν να προτείνουν ή να αντιπροτείνουν τροποποιήσεις ή διαφοροποιήσεις, πάντα προς το ίδιο το σύστημα. Απ' όλους τους καλοθελητές που αναζητούν ρόλο και θέση στην πολιτική του συστήματος, μέχρι τα βερμπαλιστικά αιτήματα του ΠΑΜΕ για την αναχώρηση απ' την ταξική πάλη, αλλά και πιο «αγαθούς» ρεφορμιστές που ταυτίζονται εργατολαϊκά δικαιώματα με το ΕΣΥ καταγγέλλοντας μόνο τις ιδιωτικοποιήσεις και παραγνωρίζοντας τόσο την επίθεση που εξελίσσεται μέσα στο ΕΣΥ όσο και το ότι οι εργαζόμενοι κι ο λαός

δεν μπορούν να παλέψουν για ένα «σύστημα» αλλά για τα δικαιώματά τους.

Η εικόνα ότι τάχα ο υπουργός Γεωργιάδης υπερασπίζεται τη δημόσια περίθαλψη πασχίζοντας να καλύψει τα νοσοκομειακά κενά με προκληρύτες που μένουν άγονες απ' τους αδιάφορους γιατρούς και τώρα αναγκάζεται να πάρει μέτρα ουσιαστικά επίταξης ιδιωτών απέχει παρασάγγας απ' την πραγματικότητα. Ούτε για κάποιο λόγο τα «έβαλε με τον ιδιωτικό τομέα» (γι' αυτούς που βλέπουν δύο κόσμους μεταξύ δημόσιου-ιδιωτικού). Η κυβέρνηση έχει διακηρύξει ότι στην αντίληψή της στο «νέο ΕΣΥ» περιλαμβάνονται τόσο οι δημόσιες όσο κι οι ιδιωτικές μονάδες μιας περιοχής και έτσι καταρτίζεται ο «χάρτης υγείας». Ακριβώς γιατί η επίθεση δεν έχει στεγανά και το μέτρο αυτό έρχεται να ψηφιστεί λίγες μέρες μετά την εφαρμογή του νόμου περί ιδιωτικού έργου των γιατρών του ΕΣΥ και λίγους μήνες μετά την εφαρμογή των επί πληρωμή απογευματινών χειρουργείων. Όχι λοιπόν, δεν έπιασε κανένας πόνος την κυβέρνηση να μη μείνει χωρίς περίθαλψη ο λαός. Είναι τέτοια η ένταση της επίθεσης και το ξεπάστρεμα κάθε δωρεάν πρόσβασης για τον λαό ακόμη και για τις πιο βασικές ανάγκες σε μεγάλες περιοχές τις χώρες (ερημοποίηση) που το ίδιο το σύστημα αναγνωρίζει τις πολιτικές ευθύνες που χρεώνεται και τις κυφορούμενες λαϊκές αντιδράσεις και την ενδεχόμενη δυναμική τους. Η στό-

χευση αυτή εμπεδώνει ότι δεν πρόκειται ούτε να γίνουν μαζικές προσλήψεις, ούτε να αυξηθούν οι μισθοί, ούτε να βελτιωθούν οι όροι περίθαλψης. Η εκ περιτροπής κάλυψη με όρους εκβιασμού τυχαίων γιατρών στο νευραλγικό πόστο των ΤΕΠ και με τις απαιτήσεις των εφημεριακών καθκόντων αποκαλύπτει με τον πιο καθαρό τρόπο ότι το σύστημα θέλει απλά μια λευκή ποδιά στο εφημεριακό πρόγραμμα για να σηκώνει στις πλάτες της την ευθύνη της ανύπαρκτης περίθαλψης. Η εμπειρία της πανδημίας πείθει και τους πιο δύσπιστους για την ένταση και το βάθος της επίθεσης που υφίσταται ο λαός ελλείψει μαζικών ικανών αντιστάσεων.

Όσο χτυπιούνται τα εργασιακά δικαιώματα και σταθερές προηγούμενης περιόδου, όπως η μονιμότητα, το σταθερό πόστο, οι μισθοί πάνω απ' το κόστος ζωής, χάνουν έδαφος, τόσο το σύστημα αποθρασύνεται και οι μετακινήσεις, οι απολύσεις και το «αν δεν σου φτάνει ο μισθός δούλεψε περισσότερο» γίνεται κανονικότητα. Σ' αυτή την «κανονικότητα», οι σπουδές είναι μια δωρεάν παροχή του συστήματος προς τους γιατρούς όπως και η δωρεάν (;) πρόσβαση στο σύστημα συνταγογράφησης που θα κόβεται σ' όποιον δεν συμμορφώνεται. Η βαρβαρότητα δεν έχει τέλος. Μόνη απάντηση, η μαζική, κοινή πάλη των εργαζομένων και του λαού, για τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους.

Με κινητοποιήσεις απαντούν οι εργαζόμενοι στην ψυχική υγεία ενάντια στο σχετικό νομοσχέδιο

Με μια πάγια τακτική αυτής της κυβέρνησης, επιχειρείται να ψηφιστεί τέλη Ιουλίου το νομοσχέδιο-οδοστρωτήρας για την Ψυχική Υγεία. Πρόκειται για ένα νομοσχέδιο που εντάσσεται στις επιδιώξεις της κυβέρνησης για το λεγόμενο «νέο ΕΣΥ», που έρχεται να διαλύσει το δικαίωμα του λαού στην ίση, πλήρη και δωρεάν πρόσβαση στην περίθαλψη και να χτυπήσει βάνουσα τα εργασιακά δικαιώματα των εργαζομένων.

Η επιλογή του κλάδου της ψυχικής υγείας και της απεξάρτησης ως προάγγελου των αλλαγών που επιχειρούν συνολικά στο ΕΣΥ μόνο τυχαίος δεν είναι. Οι ψυχικά ασθενείς και οι εξαρτημένοι αποτελούν την τελευταία κατηγορία ασθενών στους οποίους θα επιθυμούσαν να παρέχουν περίθαλψη. Ας μην ξεχνάμε ότι η περίθαλψη, γι' αυτό το σύστημα, κύριο και βασικό στόχο έχει τη συντήρηση και την αναπαραγωγή των λαϊκών στρωμάτων, προκειμένου να μπορούν με την εργασία τους να παράγουν κέρδος για την αστική τάξη. Συνεπώς, ποια άραγε είναι η χρησιμότητα χρονίως ψυχικά πασχόντων ανθρώπων που δεν μπορούν να προσφέρουν με τον αντίστοιχο -κατ' αυτούς- τρόπο στην αγορά εργασίας ή ακόμα αδυνατούν και να αυτοσυντηρηθούν; Δεν θα ήταν υπερβολή να πει κανείς πως εάν το σύστημα αυτό μπορούσε με κάποιον τρόπο να τους εξαφανίσει, τότε αυτό θα το είχε ήδη επιχειρήσει.

Σ' αυτόν, λοιπόν, τον κλάδο έρχεται να εφαρμόσει όσα από καιρό εξαγγέλλει. Αποκόπτονται τις δομές ψυχικής υγείας από το υπόλοιπο ΕΣΥ και δημιουργούν το Εθνικό Δίκτυο Υπηρεσιών Ψυχικής Υγείας (ΕΔΥΨΥ) διαρθρωμένο ανά Υγειονομικές Περιφε-

ρειες (ΠεδΥΨΥ), στο οποίο θα ανήκουν όλες οι δομές δημόσιες, ιδιωτικές, ΜΚΟ ακόμα και ιδιώτες ιατροί, του οποίου το νομικό καθεστώς παραμένει ακόμα εν μέρει ασαφές. Σύμφωνα, όμως, με τα νεότερα δεδομένα, πρόκειται να έχει χαρακτήρα ΝΔΙΠ. Εξαγγέλλουν το κλείσιμο των δυο ψυχιατρείων της χώρας ΨΝΑ ΔΑΦΝΙ και ΨΝΘ, καθώς και συγχωνεύσεις μια σειράς τμημάτων και δομών. Ταυτόχρονα, δημιουργούν τον Εθνικό Οργανισμό Πρόληψης κι Αντιμετώπισης Εξαρτήσεων (ΕΟΠΑΕ) με χαρακτήρα ΝΠΙΔ, που θα λειτουργεί με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια, ενώ τσουβαλιάζει σε έναν ενιαίο φορέα όλες τις δομές απεξάρτησης που υπήρχαν ως τώρα, καταργώντας κάθε διαφορετική αντίληψη και ιδιαίτερα αυτή των στεγνών προγραμμάτων, προωθώντας σχεδόν αποκλειστικά τα προγράμματα υποκατάστασης, με σκοπό όχι την απεξάρτηση, αλλά τη «μείωση της βλάβης». Κι αν κάποιος καλοπροαίρετα αναρωτηθεί αν θα υπάρξει αντικατάσταση με άλλου τύπου δομές, μιας και βασικό επιχείρημα του νομοσχεδίου αφορά την «ψυχιατρική μεταρρύθμιση» και την «αποασυλοποίηση», βεβαίως και προβλέπεται. Επιχειρώντας να χρησιμοποιήσουν την ψυχιατρική ως κυματοθραύστη μιας κοινωνίας που βράζει, εξαγγέλλουν τη δημιουργία αποκλειστικά κατασταλτικών, περικλειστων τμημάτων για «δυσίατα περιστατικά», «μέσης» και «υψηλής» ασφάλειας, ενώ ξεκάθαρη γίνεται η επιθυμία ιατρικοποίησης κοινωνικών φαινομένων, με δημιουργία μονάδων «σωφρονισμού παραβατικών ανηλικών». Τέλος, οι εργαζόμενοι του χώρου αυτού δέχονται σκληρό χτύπημα στο δικαίωμα για μόνιμη

και σταθερή δουλειά με δικαιώματα. Είναι βέβαιο ότι οι εργασιακές σχέσεις με τη μετατροπή των υπαρχόντων δομών σε ΝΔΙΠ θα επιδεινώσουν τις συνθήκες εργασίας, δημιουργώντας επισφαλείς σχέσεις, χτυπώντας τη μονιμότητα και νομιμοποιώντας το φαινόμενο του περιφερόμενου προσωπικού από δομή σε δομή, σε έναν κλάδο μάλιστα όπου η θεραπευτική σχέση θεραπευτή-ασθενή αποτελεί κλειδί για τη θεραπεία.

Οι εργαζόμενοι στην ψυχική υγεία και στα προγράμματα απεξάρτησης, από την έναρξη συζήτησης κατάθεσης του νομοσχεδίου προ 9μήνου, κινητοποιούνται με συνελεύσεις, παρεμβάσεις, εκδηλώσεις, συναυλίες. Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες της ΟΕΝΓΕ και της ΠΟΕΔΗΝ, όμως, πιστές για ακόμα μια φορά στον ανασταλτικό ρόλο τους, άφησαν τους μήνες να περνάνε μόνο για να θυμηθούν τις τελευταίες εβδομάδες της διαβούλευσης να εξαγγείλουν λιγιστές στάσεις εργασίας, αναφέροντας για την κατάπτυστη στάση τους ότι μας φταίει το καλοκαίρι ή πως άλλωστε ο νόμος θα μείνει στα χαρτιά. Οι μαζικές κινητοποιήσεις των τελευταίων εβδομάδων δείχνουν παρόλα αυτά μια δυναμική και μια διάθεση των εργαζομένων να παλέψουν ενάντια στο νέο νομοσχέδιο. Ζητούμενο, συνεπώς, παραμένει να ξεπεραστούν οι υποταγμένες και συμβιβασμένες συνδικαλιστικές ηγεσίες, ώστε οι κινητοποιήσεις να μαζικοποιηθούν και να λάβουν συνολικότερα χαρακτηριστικά, εγκολπώνοντας το σύνολο των υγειονομικών και του λαού, των οποίων ο αγώνας είναι κοινός και κρίσιμος.

6ήμερη δουλειά

Η ζωή των εργαζόμενων στα χέρια της εργοδοσίας

«**Δ**εν καταργήθηκε το πενθήμερο» υποστηρίζουν τα κυβερνητικά στελέχη και με κυνισμό βαφτίζουν την ενεργοποίηση της πρόβλεψης περί 6ήμερης δουλειάς του περσινού νόμου Γεωργιάδη σαν οτιδήποτε άλλο από αυτό που είναι πραγματικά: **κατάργηση του πενθήμερου**. Ακριβώς αυτός ήταν ο σκοπός της διάταξης και αν ίσχυε ήδη δεν θα είχε κανέναν λόγο να την ψηφίσει ως νόμο η κυβέρνηση. Επιπλέον, η συγκεκριμένη διάταξη δεν στέκεται μόνη· αποτελεί κρίκο μιας αλυσίδας αντεργατικών μέτρων με σαφή στόχο: **την πλήρη υπαγωγή ολόκληρης της ζωής των εργαζόμενων στις ανάγκες (και διαθέσεις) της εργοδοσίας**.

Αυτός ο στόχος τέθηκε καθαρά και ως δυνατότητα στην άρχουσα τάξη της χώρας με τα μνημόνια. Χτυπήματα, και μάλιστα πολύ σοβαρά, είχε δεχτεί το ωράριο ήδη πολύ νωρίτερα. Το ίδιο και πολλά ακόμα κρίσιμα εργασιακά δικαιώματα. Με τα μνημόνια όμως η αντεργατι-

κή επίθεση συγκροτήθηκε, προωθήθηκε και προχώρησε πολύ περισσότερο, σε βάθος, σε εύρος, σε κλίμακα. Διαμόρφωσε **μια νέα γενική κατάσταση σ' όλους τους χώρους δουλειάς**, πολύ διαφορετική απ' την προηγούμενη. Δεν άφησε εκτός κανέναν, γι' αυτό και αφιέρωσε ακόμα περισσότερες δυνάμεις στους χώρους εκείνους όπου τα εργασιακά δικαιώματα ήταν πιο συγκροτημένα και κατοχυρωμένα. Ειδικά σε τέτοιους χώρους, η διαφορά με την προηγούμενη κατάσταση είναι χτυπητή, με τους «νέους» εργαζόμενους να δουλεύουν με σαφώς χειρότερους όρους απ' τους «παλιούς», ανεξάρτητα αν κι αυτοί έχασαν πολλά. Αντίθετα με ό,τι υποστηρίζει η σημερινή κυβέρνηση κι ό,τι έχουν υποστηρίξει οι προηγούμενες, **το καθεστώς που διαμορφώθηκε με εκείνη την αντεργατική μνημονιακή έφοδο ποτέ δεν ανατράπηκε**, ούτε καν «στρογγυλεύτηκε» έστω σε επιμέρους πλευρές. Αποτελεί την **καθημερινότητα** των εργαζόμε-

νων και το **έδαφος** πάνω στο οποίο προχώρησε και προχωράει η επίθεση σε βάρος τους.

Καμία σημασία λοιπόν δεν έχει το πόσες επιχειρήσεις εγκρίθηκαν τον πρώτο μήνα εφαρμογής του 6ήμερου. Αυτό που έχει σημασία είναι ότι οι εργαζόμενοι που δουλεύουν 5ήμερο, πλέον δεν μπορούν να πατήσουν στο έδαφος που υπήρχε για ν' αντισταθούν στην απαίτηση της εργοδοσίας να πάνε ακόμα μια μέρα για δουλειά. Όχι μόνο δεν μπορούν να ξέρουν αν η επιχείρηση έχει πάρει έγκριση, αν έχει προσθέσει ΚΑΔ (Κωδικό Αντικειμένων Δραστηριότητας) που να την εντάσσει σ' αυτές που προβλέπει ο νόμος κι οι ΚΥΑ, αν έχει αιτηθεί να δηλώνει το ωράριο στην αρχή ή στο τέλος του μήνα, ένα σωρό δηλαδή ζητήματα που παρουσιάζονται απ' την κυβέρνηση σαν δήθεν «κανόνες». Αυτό που ξέρουν οι εργαζόμενοι είναι ότι οι **εργοδότες έχουν ένα πολύ συγκεκριμένο νομοθετημένο όπλο στη φαρέτρα τους**, που προστέθηκε από 1η Ιούλη στον έτσι κι αλλιώς βαρύ συσχετισμό. Και πως ενισχύεται ο δεδομένος εκβιασμός, ότι ο εργαζόμενος έχει ανάγκη να δουλεύει για να ζει και μάλιστα ο μισθός δεν φτάνει. Αυτόν τον εκβιασμό άλλωστε υπενθυμίζει η κυβέρνηση προβάλλοντας το 40% της προσαύξησης της 6η μέρας.

Η **διαρκής χειροτέρευση της θέσης των εργαζόμενων καθόλου δεν βελτιώνεται απ' τη δήθεν «μεγαλύτερη αλλαγή για την προστασία των εργαζομένων»**, την ψηφιακή κάρτα εργασίας, που διαφημίζει η κυβέρνηση σαν «μέτρο δικαιοσύνης» και «πάγιο αίτημα της ΓΣΕΕ» (απ' τον επίσημο ιστότοπο στο gov.gr), προσφέροντας στους εργατοπατέρες και μια κάποια αναγνώριση του ρόλου τους στην προώθηση της αντεργατικής πολιτικής. Εξαρχής, η ψηφιακή κάρτα **συνόδεψε την «ατομική διευθέτηση του χρόνου εργασίας»** που εισήγαγε ο νόμος Χατζηδάκη. Συνολικά, εργοδοσία και κυβέρνηση την αξιοποιούν για **ακόμα μεγαλύτερη επίθεση**. Όχι μόνο στο ιδεολογικό επίπεδο σχετικά με το αν το κράτος «προστατεύει τους εργαζόμενους», αλλά και στην πράξη.

Η μια πλευρά είναι η «τεκμηρίωση της συναίνεσης» του εργαζόμενου, που υποτίθεται πως «ελεύθερος» χτυπάει την ψηφιακή κάρτα όταν ξεκινάει κι όταν τελειώνει τη δουλειά. Άλλες πλευρές όμως έχουν ήδη εμφανιστεί, με χαρακτηριστική την εξαίρεση (με σειρά υπουργικών αποφάσεων απ' το 2021 ως σήμερα) των εργαζόμενων που βαφτίζονται «συνέταιροι». Έτσι, **εργοδότες παραχωρούν ειδικά εταιρικά ποσοστά** λίγο πάνω απ' το όριο του 0,5% σε εργαζόμενους, οι οποίοι παύουν να θεωρούνται μισθωτοί. Μαζί λοιπόν με την εξάλειψη της υποχρέωσης χτυπήματος της ψηφιακής κάρτας, οι εργαζόμενοι ασφαλιζονται ως μη μισθωτοί και χάνουν και ό,τι σχετίζεται με τη μισθωτή εργασία (ωράριο, αποζημίωση απόλυσης, επίδομα ανεργίας κ.ά.).

Η κατεύθυνση που επιδιώκει το κεφάλαιο -ντόπιο και ξένο- και προωθεί η κυβέρνηση είναι η **απεριόριστη διαθεσιμότητα των εργαζόμενων στην εργοδοσία**. Κάθε πλευρά της πολιτικής τους αποτελεί κομμάτι της ίδιας επίθεσης στην ίδια κατεύθυνση. Γι' αυτό και δεν υπάρχουν «θετικές πλευρές» στους αντεργατικούς νόμους, γι' αυτό και δεν αποτελεί «λύση» για τους εργαζόμενους το «να μείνουν στα χαρτιά». Για να υπερασπιστούμε τη ζωή μας, οι εργαζόμενοι δεν μπορούμε να ελπίζουμε σε καμία κυβερνητική πρωτοβουλία για «**συμφιλίωση της οικογενειακής με την επαγγελματική ζωή**», σε κανένα «**όριο προστασίας των εργαζομένων**» που λένε οι ίδιοι οι υπουργοί που διαρκώς μετακινούν κάθε προηγούμενο όριο προς την πλήρη εργοδοτική ασυδοσία και μετράνε σαν «νόμιμο ωράριο» τις 48 ώρες δουλειάς τη βδομάδα και τις 13 ώρες τη μέρα.

Απέναντι σ' αυτούς που μας θέλουν να ζούμε σαν δούλοι, με «**ό,τι προαιρείται**» το κεφάλαιο, αυτό που χρειαζόμαστε είναι **μαζικοί, πραγματικοί αγώνες**, για κατάργηση των νόμων Χατζηδάκη και Γεωργιάδη, με προμετωπίδα το 5ήμερο-8ωρο, την πλήρη και σταθερή δουλειά με μισθούς που να καλύπτουν το κόστος της ζωής, με ανθρωπίνους ρυθμούς, με ελεύθερο συνδικαλισμό. Για να ζούμε από μία δουλειά με δικαιώματα και αξιοπρέπεια.

Η επιθεώρηση εργασίας θα σώσει τους εργαζόμενους;

Με την αντεργατική νομοθεσία να έχει οξυνθεί δραματικά τα τελευταία χρόνια ενισχύοντας το εργοδοτικό νομικό οπλοστάσιο, οι εργαζόμενοι βλέπουν τις κατακτήσεις τους να ισοπεδώνονται ή μία μετά την άλλη. Μισθοί πείνας, εντατικοποίηση, ελαστικά ωράρια και εργοδοτικά εγκλήματα γίνονται κανόνας, ενώ όποιος τολμήσει να σηκώσει κεφάλι βρίσκεται αντιμέτωπος με απειλές, τρομοκρατία και απόλυση. Στην προσπάθεια υπεράσπισης των εργασιακών δικαιωμάτων τους, σε πολλές περιπτώσεις οι εργαζόμενοι ψάχνουν λύσεις στην εργατική νομοθεσία και τους κρατικούς ελεγκτικούς μηχανισμούς.

Όλοι αυτοί οι μηχανισμοί όμως είναι κομμάτι του κράτους της εξάρτησης και της καταπίεσης που, στις σημερινές συνθήκες ήττας και αποσυγκρότησης, το σύστημα εκμεταλλεύεται την ευκαιρία για να τους παροπλίσει και να τους μετατρέψει σε τυπικές υπηρεσίες, φέρνοντάς τους ακόμα περισσότερο στα μέτρα του. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα της κατάργησης του ΣΕΠΕ με τον αντεργατικό νόμο Χατζηδάκη και της ίδρυσης μιας «ανεξάρτητης αρχής» με το όνομα «Επιθεώρηση Εργασίας». Σκοπός η μείωση του πολιτικού κόστους, αφού πλέον την ευθύνη της ουσιαστικής αδρανοποίησης της Επιθεώρησης που έτσι κι αλλιώς υπήρχε αλλά ολοένα εντείνεται, δεν θα την έχει το κράτος αλλά ένας «ανεξάρτητος» μηχανισμός με μια τεχνοκρατική διοίκηση. Στο ίδιο πλαίσιο εντάσσεται κι η μείωση του προσωπικού και των ελεγκτών, που έχει σαν αποτέλεσμα το ξεδόντιασμα του σώματος επιθεώρησης στην επαρχία και τη δημιουργία μιας κεντρικής

γραφειοκρατικής υπηρεσίας και μάλιστα υποστελεχωμένης.

Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που οι «ελεγκτικοί» μηχανισμοί έχουν παίξει ακόμα και αντιδραστικό ρόλο, όταν βάζουν εμπόδια στις καταγγελίες εργαζομένων, ειδοποιούν τις επιχειρήσεις πριν πάνε για έλεγχο, κρατάνε ίσες αποστάσεις, προκρίνουν αντεργατικούς συμβιβασμούς κ.ά. Σε πρόσφατο περιστατικό, η διοίκηση της Επιθεώρησης Εργασίας Αλεξανδρούπολης απέτρεψε εργαζόμενη που προσέφυγε για να καταγγείλει σεξουαλική επίθεση, λέγοντάς της ότι δεν έχουν ενημέρωση διαχείρισης τέτοιων περιστατικών. Τελικά όλα εφαρμόζονται απ' τον έκτρωμα-νόμο Χατζηδάκη εκτός απ' τις «θετικές διατάξεις» (όπως έλεγαν κάποιοι) για τη βία και την παρενόχληση στην εργασία.

Χωρίς να είναι απαγορευτικό για τον εκάστοτε εργατικό αγώνα, ίσα ίσα που οι εργαζόμενοι πρέπει ν' αξιοποιούν κάθε μέσο κατοχύρωσης μικρών ή μεγάλων νικών, είναι κρίσιμο αυτός να μη μένει σε νομικό επίπεδο. Η δυνατότητα προσφυγής σε μηχανισμούς του κράτους όπως η Επιθεώρηση Εργασίας πρέπει να συνοδεύεται με την απαλλαγή από κάθε αυταπάτη σχετικά με τον ρόλο και τη λειτουργία τους. Αποτελεί ζήτημα συσχετισμού και πάει χέρι-χέρι με το επίπεδο συγκρότησης του κινήματος και του κάθε αγώνα σε ποια πλευρά θα γείρει η ζυγαριά των «ελεγκτικών» μηχανισμών. Σε τελευταία ανάλυση, αυτά που κρίνουν ως νικηφόρες τις διεκδικήσεις και τους αγώνες της εργατικής τάξης και των εργαζομένων είναι η συλλογική και οργανωμένη πάλη, η μαχητικότητα και οι στόχοι που θέτουν.

Η καλοκαιρινή άδεια δεν είναι πολυτέλεια, είναι δικαίωμα!

Εν μέσω ακρίβειας και μισθών πείνας, οι καλοκαιρινές διακοπές μοιάζουν είδος πολυτελείας για την πλειοψηφία των εργαζομένων. Παρά το γεγονός ότι όλη τη χρονιά δούλευαν σαν σκλάβοι, 12ωρα, σε πλήρως εντατικοποιημένους ρυθμούς, οι διακοπές τείνουν πλέον ν' αποτελέσουν άπιαστο όνειρο και προνόμιο λίγων ή, ακόμα και για όσους καταφέρουν να φύγουν, με κουτσουρεμένες μέρες.

Τα ευρήματα της έρευνας του ΙΕΛΚΑ (Ινστιτούτο Έρευνας Λιανεμπορίου Καταναλωτικών Αγαθών) είναι ενδεικτικά: ένας στους δύο δηλώνει ότι δεν θα κάνει φέτος διακοπές, ενώ το 32% δηλώνει ότι θα κάνει μεν δια-

κοπές, αλλά αυτές θα είναι λιγότερες μέρες. Παράλληλα, πάνω από 4 στους 10 δηλώνουν πως οι δαπάνες τους για διακοπές σε σύγκριση με πέρσι θα είναι μειωμένες πάνω από 50%.

Ενδεικτικά, τον Ιούνιο του 2024 σε σύγκριση με τον αντίστοιχο περσινό μήνα καταγράφονται αυξήσεις 19,7% στα αεροπορικά εισιτήρια, ενώ το πακέτο διακοπών εμφανίζεται πιο ακριβό κατά 12,7%. Σε ό,τι αφορά τα ξενοδοχεία, οι τιμές είναι υψηλότερες κατά 12%, ενώ στο επίκεντρο των ανατιμήσεων εξακολουθούν να βρίσκονται και τα τρόφιμα.

Γίνεται φανερό ότι στην πραγματικότητα το δικαίωμα των εργαζομέ-

Νίκη στον αγώνα των εργατών της ΛΑΡΚΟ

Ο αγώνας ενάντια στο ξεπούλημα και τις απολύσεις πρέπει να δικαιωθεί!

Οι εκατοντάδες εργαζόμενοι της ΛΑΡΚΟ, οι οικογένειές τους και ολόκληρη η περιοχή που για δεκαετίες η ζωή τους ήταν συνυφασμένη με τη λειτουργία του εργοστασίου παραγωγής σιδηρονικελίου, βρίσκονται ξανά μπροστά σε νέες σημαντικές αντεργατικές μεθοδεύσεις. Η πρόσφατη απορριπτική απόφαση του δικαστηρίου που εξέταζε τα ασφαλιστικά μέτρα των σωματείων εργαζομένων ενάντια στην καταγγελία των συμβάσεων εργασίας, αξιοποιείται ήδη ως το βασικό εργαλείο για την οριστική απόλυση των εκατοντάδων εργατών.

Για την κυβέρνηση, το κράτος και το κεφάλαιο, η υπόθεση ξεκαθαρίσματος απ' τα «βαρίδια του παρελθόντος», όπως οι ίδιοι με θράσος αναφέρουν, «η μείωση του μισθολογικού κόστους» και στο τέλος οι απολύσεις, αποτελούσαν πάντα βασική επιδίωξη η οποία μεθοδεύθηκε απ' την πρώτη στιγμή μέχρι σήμερα που επιδιώκεται η τελική «λύση». Ήδη απ' το 2020 που η εταιρία μπήκε σε καθεστώς ειδικής διαχείρισης προωθήθηκαν μισθολογικές περικοπές της τάξης του 25%, ενώ παράλληλα χτυπήθηκαν επιδόματα και δώρα. Το καλοκαίρι του

2022, η κυβέρνηση προχώρησε σε καταγγελία των συμβάσεων εργασίας και ταυτόχρονα ξεκίνησε διαδικασία υπογραφής κυλιόμενων συμβάσεων ορισμένου χρόνου με «νέες» συνθήκες και μισθούς πολύ κατώτερους απ' αυτούς που προϋπήρχαν ακόμη και μετά τις μειώσεις. Τον περασμένο Απρίλιο ανακοινώνει τον τερματισμό της παραπάνω διαδικασίας και στέλνει τους εκατοντάδες εργάτες σε προγράμματα απασχόλησης μέσω ΔΥΠΑ, εξέλιξη της οποίας η εφαρμογή μέχρι σήμερα εκκρεμεί. Είναι ξεκάθαρο ότι με «τα μέτρα στήριξης των εργαζομένων» που προβάλλονται ακόμη και ως ευκαιρία προσπαθούν να «χρυσώσουν το χάπι» στο όνομα της αντεργατικής επίθεσης και να επιβάλουν τις απολύσεις.

Παράλληλα με τις παραπάνω αντεργατικές μεθοδεύσεις, η κυβέρνηση επιδόθηκε σ' ένα συστηματικό όργιο λάσπης και αποπροσανατολισμού, προσπαθώντας να διασπάσει το μέτωπο αγώνα των εργατών, των κατοίκων της περιοχής και του κύματος συμπάραστασης και αλληλεγγύης που ξεδιπλώθηκε - με σκαμπανεβάσματα είναι η αλήθεια - σ' ολόκληρη τη χώρα. Προσπάθησε όχι μό-

νο ν' αποκρύψει τις ευθύνες των ταξικών πολιτικών υποβάθμισης και ξεπούληματος που υλοποιούνταν από όλες τις κυβερνήσεις των τελευταίων ετών, αλλά βγήκε και στην αντεπίθεση προσπαθώντας να μεταφέρει τις ευθύνες στις πλάτες των πολύπαθων εργατών.

Με περίσσιο θράσος μίλησαν για «δυσθεώρητες ζημιές λόγω μισθολογικού κόστους», ενώ θέλησαν να πλάσουν ένα προφίλ εργατών «τεμπέληδων» και «αριστοκρατών», οι οποίοι μέχρι που λυμαινούνται δημόσιο χρήμα. Όλα αυτά για τους εργάτες της ΛΑΡΚΟ που για δεκαετίες πλήρωσαν και συνεχίζουν να πληρώνουν βαρύτατο τίμημα μπροστά στα αιματοβαμμένα κέρδη του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου. Για τους εργάτες και τις οικογένειές τους που έχουν μετρήσει δεκάδες νεκρούς και εκατοντάδες σακατεμένους συναδέλφους, που αντιμετωπίζουν κάθε είδους επαγγελματικές ασθένειες, που για δεκαετίες αναπνέουν τους ρύπους μιας βιομηχανίας απ' τη φύση της βαριάς αλλά από επιλογή των εκάστοτε ιδιοκτητών της (και του κράτους) πολύ πιο ρυπογόνος απ' ό,τι θα μπορούσε να είναι.

Η επίθεση στους εργάτες της ΛΑΡΚΟ

είναι επίθεση ενάντια στο δικαίωμα στην εργασία, τη μόνιμη και σταθερή δουλειά. Δεν αφορά μόνο τους ίδιους, τις οικογένειές τους και τους κατοίκους της περιοχής, αλλά συνολικά την εργατική τάξη και τους εργαζόμενους της χώρας. Οι εργάτες της ΛΑΡΚΟ εδώ και καιρό δίνουν έναν πολύ σημαντικό και παρατεταμένο αγώνα ενάντια στο ξεπούλημα, τις απολύσεις και τον σύγχρονο εργασιακό μεσαίωνα. Έχουν δεχτεί λάσπη και ανοιχτές απειλές, όπως αυτή που εξαπέλυσε η ειδική διαχείριση ώστε να σταματήσει κάθε ενέργεια αποκλεισμού των εγκαταστάσεων του εργοστασίου καθώς «είναι παράνομη και επισύρει αστικές και ποινικές κυρώσεις».

Η συνέχιση, η μαζικοποίηση και η στήριξη του ανυποχώρητου αγώνα ενάντια στο ξεπούλημα ή το κλείσιμο της ΛΑΡΚΟ, τις μαζικές απολύσεις, την εργασιακή βαρβαρότητα και την ανεργία, η μαζική διεκδίκηση μόνιμης και σταθερής δουλειάς με δικαιώματα, αποτελεί μοναδική προοπτική όχι μόνο για τους εργάτες της ΛΑΡΚΟ τις οικογένειές τους και την περιοχή, αλλά συνολικά για την εργατική τάξη και τον εργαζόμενο λαό, που πρέπει να δικαιωθεί.

Εγκύκλιος - κοροϊδία

για την προστασία των εργαζομένων από τον καύσωνα

Μέτρα προστασίας απ' τον καύσωνα ανακοίνωσε το υπουργείο Εργασίας τις προηγούμενες μέρες. Συγκεκριμένα, την Τρίτη 16/7 «κυρίως στη Μακεδονία, τη Θράκη, την Ήπειρο, τη δυτική και ανατολική Στερεά Ελλάδα, τη Θεσσαλία και τη δυτική και ανατολική Πελοπόννησο» θα υπήρχε υποχρεωτική παύση εργασιών για τις χειρωνακτικές εργασίες που εκτελούνται σε εξωτερικούς χώρους. Επίσης, απ' την Τετάρτη 17 ως και την Παρασκευή 19, η εγκύκλιος όριζε ότι για τις χειρωνακτικές εργασίες που εκτελούνται σε εξωτερικό χώρο, όταν η θερμοκρασία είναι ίση ή ανώτερη των 40°C, καθίσταται υποχρεωτική η παύση κατά το χρονικό διάστημα 12:00-17:00. Για τους εργαζόμενους σε ναυπηγοεπισκευαστικές ζώνες η θερμοκρασία

για την οποία ίσχυε η παύση ήταν 38°C, ενώ απ' την εγκύκλιο εξαιρούνταν οι εργαζόμενοι σε εταιρίες κοινής ωφελείας. Επίσης προβλεπόταν πρόστιμο 2.000 ευρώ στην επιχείρηση, για κάθε εργαζόμενο που θα δούλευε έπειτα από έλεγχο της Επιθεώρησης Εργασίας.

Η ανακοίνωση από μόνη της είναι προβληματική. Πρώτα απ' όλα, γιατί ενώ η θερμοκρασία (κι η υγρασία, θα προσθέσουμε εμείς), βρίσκεται στα επίπεδα που βρίσκεται μέρες τώρα, υπάρχει διαχωρισμός για την Τρίτη 16 που αφορά μεγάλο κομμάτι της χώρας αλλά όχι όλο, ενώ απ' την επόμενη μέρα το μέτρο είναι πανελλαδικό. Επίσης είναι πραγματικά δυσνόητο το ότι το όριο είναι οι 40°C. Δηλαδή μπορεί κάποιος να κάνει χειρωνακτική εργασία με συνεχόμενο ωράριο στους 39 και τους 38 βαθμούς; Είναι προφανές ότι η κυβέρνηση και το υπουργείο παίρνουν αυτή την απόφαση έχοντας υπόψη τις μετεωρολογικές προβλέψεις και τα έκτακτα δελτία, αλλά μη θέλοντας σε καμία περίπτωση να βάλουν σε κίνδυνο... τους εργοδότες και τις επιχειρήσεις. Αντίθετα, θα έλεγε κάποιος πιο πονηρός ότι εκμεταλλεύονται τις ακραίες θερμοκρασίες, όπως έκαναν και πέρσι για πολύ λίγες μέρες, για να «δείξει έργο» η Επιθεώρηση Εργασίας. Επίσης υπάρχουν Συλλογικές συμβάσεις όπως αυτή των οικοδόμων (κι όχι μόνο) οι οποίες προβλέπουν ότι: «οι σχετικές εργασίες διακόπτονται σε περιπτώσεις καύσωνα, όταν η θερμοκρασία στον τόπο εργασίας υπερβαίνει τους 38°C υπό σκιά». Φαίνεται ξεκάθαρα ότι το υπουργείο στην πραγματικότητα παραδέχεται ότι δεν νοιάζεται καθόλου όταν δεν τηρούνται οι συλλογικές συμβάσεις, όπως επίσης ότι για αρκετά επαγγέλματα που οι συμβάσεις τους προβλέπουν το ζήτημα της θερμικής καταπόνησης, το υπουργείο αυξάνει τα όρια θερμοκρασίας

κατά 2°C. Μάλλον η ανάγκη προπαγανδιστικών τίτλων περί «σαφάρι προστίμων» είναι πιο κοντά στην πραγματικότητα, παρά το ότι έπιασε την κυβέρνηση ο πόνος για τους εργαζόμενους.

Είναι όμως ιδιαίτερα προκλητικό να παρουσιάζεται απ' τα ΜΜΕ ότι γίνονται έλεγχοι και οι εργαζόμενοι σταματήσαν να δουλεύουν σύμφωνα με την εγκύκλιο, όταν είναι κοινό μυστικό πως η συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων δούλευε κανονικά. Εν τω μεταξύ, με την εγκύκλιο το υπουργείο βρήκε ευκαιρία ξανά να εμφανίσει την τηλεργασία σαν «λύση» για πάσα χρήση, στην κατεύθυνση να διασφαλίζεται ότι οι εργαζόμενοι θα συνεχίζουν να δουλεύουν κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες.

Βασικό ερώτημα που η εγκύκλιος φρόντισε να μείνει η αναπάντητο αποτελεί το ζήτημα του μεροκάματου για τις μέρες που προβλέπεται παύση εργασιών. Μπορεί ο κανόνας που ισχύει γενικά να είναι ότι όταν η εργασία σταματάει χωρίς υπαιτιότητα του εργαζόμενου το ημερομίσθιο καταβάλλεται κανονικά, αλλά το υπουργείο δεν «έκανε τον κόπο» να τον επισημάνει (την ίδια ώρα που στην εγκύκλιο για την ψηφιακή κάρτα εργασίας, για παράδειγμα, κατέγραφε αναλυτικά τα επίσημα «παραθυράκια»-οδηγίες για την εργοδοσία). Στην πράξη, η κυβέρνηση έδωσε πάτημα για εκβιασμό προς τους εργαζόμενους είτε να χάσουν το μεροκάματο είτε να δουλέψουν κάτω από αφόρητες κι επικίνδυνες συνθήκες.

Σε μια σειρά κλάδους, συμπεριλαμβανομένου του τουρισμού-επισιτισμού, δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι καλούνται να δουλεύουν για ολόκληρο το καλοκαίρι κάτω απ' τις πλέον εξοντωτικές συνθήκες. Το υπουργείο το μόνο που έχει να «προσφέρει» είναι υποκρισία με εγκυκλίους που αποτελούν κοροϊδία, κι ας τις παρουσιάζει η ΓΣΕΕ λίγο-πολύ σαν «όαση» σε σχετική της ανακοίνωση-σύσταση. Αυτά που πραγματικά προωθεί το υπουργείο είναι τα ατέλειωτα ωράρια, κάτω απ' τον εκβιασμό των μισθών πείνας και της σχεδόν ανύπαρκτης προστασίας των ανέργων, που θέλει να περικόψει κι άλλο. Οι εργαζόμενοι έχουν ανάγκη τη συγκρότηση των αγώνων τους ενάντια σ' αυτή την πολιτική, που δεν μπορεί να διασφαλίσει ούτε την προστασία απ' τις ακραίες καιρικές συνθήκες.

νων στην καλοκαιρινή ξεκούραση πάει περίπατο μαζί με μια σειρά άλλα δικαιώματα, υπό το βάρος της αντεργατικής επίθεσης. Δεν είναι άλλωστε λίγες οι φορές που, κατά τη διάρκεια της άδειας, προκύπτουν «υποχρεώσεις» που εξαναγκάζουν τους εργαζόμενους, είτε να είναι «σε επιφυλακή», είτε ακόμα να πρέπει να «ανοίξουν το laptop» για να βγει η δουλειά. Πρόκειται για χαρακτηριστικά παραδείγματα καταστράτηγησης του δικαιώματος στην άδεια τα οποία συνεχώς πληθαίνουν, πολλώ δε μάλλον μετά την παγίωση της τηλεργασίας.

Ακόμα και το ίδιο το νομοθετικό πλαίσιο για τη χορήγηση της άδειας έχει αλλάξει προς το χειρότερο τα τελευταία χρόνια. Έτσι, απ' το αλλεπάλληλο και αδιαίρετο της άδειας, περάσαμε ήδη απ' το 2010 στη δυνατότητα κατάτμησης

της άδειας, σε δύο περιόδους το έτος, με την πρώτη περίοδο να περιλαμβάνει τουλάχιστον 6 ημέρες άδειας στην δήμερη εργασία και 5 ημέρες άδεια στην 5ήμερη εργασία, εφόσον η κατάτμηση αυτή οφείλεται σε έκτακτη ανάγκη της επιχείρησης ή ακόμα και σε δυνατότητα κατάτμησης σε περισσότερες περιόδους μετά από αίτημα του εργαζόμενου, αρκεί μια περίοδος να περιλαμβάνει 12 ημέρες στην δήμερη και 10 ημέρες άδεια στην 5ήμερη εργασία.

Κόντρα στην προσπάθεια του συστήματος να διευκολύνει ακόμα και σ' αυτό το πεδίο την εργοδοσία, οι εργαζόμενοι πρέπει να υπερασπιστούν το δικαίωμά τους στην άδεια και την ξεκούραση. Κόντρα στη λογική που τους θέλει να ζουν για να δουλεύουν, πρέπει να παλέψουν για να ζήσουν μια ζωή με δικαιώματα.

Διλήμματα και αδιέξοδα της παγκόσμιας πολιτικής των ΗΠΑ και η προεκλογική μάχη

Μπαίνοντας στην τελική ευθεία των αμερικανικών εκλογών, είναι ηλιόφαινοτερο ότι η εξωτερική πολιτική ή καλύτερα το πώς θα προωθηθούν αποτελεσματικότερα οι παγκόσμιες ιμπεριαλιστικές στοχεύσεις των ΗΠΑ αποτελούν το κύριο αντικείμενο προβληματισμού και αντιπαράθεσης εντός του κατεστημένου. Και αυτό γιατί εδώ και πολλές δεκαετίες ο κοινωνικός σχηματισμός των ΗΠΑ είναι αξεδίλητα εξαρτώμενος και οργανικά συνδεδεμένος με τον έλεγχο και τη λεηλασία μιας σειράς περιοχών του πλανήτη, με την πάλη για την ηγεμονία/κυριαρχία σ' αυτόν. Αυτό εξυπηρετεί άλλωστε και αυτό το τερατώδες δολοφονικό δίκτυο των 800+ στρατιωτικών βάσεων, που παίζει σπουδαίο ρόλο στις ιμπεριαλιστικές εξορμήσεις, παρεμβάσεις και επεμβάσεις των ΗΠΑ σε όλα τα μήκη και πλάτη της γήινης σφαιράς.

Τα διλήμματα αλλά και τα αδιέξοδα της παγκόσμιας πολιτικής του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, που αφορούν το πώς θα αντιμετωπιστούν τη σχετική τους αποδυνάμωση, συνδέονται κυρίως με δύο πράγματα: με ποιον τρόπο και «δοσολογία» θα βρισκονται στο κάδρο της αντιπαράθεσης η Ρωσία και η Κίνα, το αν και ποιο ρόλο θα δώσουν στους Ευρωπαίους και άλλους ιμπεριαλιστές. Αυτά είναι στο επίκεντρο της κόντρας που έχει ξεσπάσει εδώ και καιρό στο εσωτερικό της ιμπεριαλιστικής αστικής τάξης των ΗΠΑ. Όλα αυτά είναι που υπεισέρχονται με ευθείς και πλάγιους τρόπους μέσα στην προεκλογική μάχη, που παίρνει μια άλλη -αν και όχι εντελώς διαφορετική- ρότα μετά την απόσυρση του Μπάιντεν «Ελ Σιντ» από την προεδρική κούρσα.

Η επαναφορά, από την απαρχή της διοίκησης Μπάιντεν, της αντιμετώπισης του κύριου στρατηγικού αντιπάλου, δηλαδή του ρώσικου ιμπεριαλισμού, σε πρώτο πλάνο, όπως αυτή εκφράστηκε με μια μεγάλη επιτάχυνση στον εξοπλισμό και την ντε φάκτο ΝΑΤΟποίηση της Ουκρανίας, οδήγησε στην εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία και σε έναν πόλεμο, τον μεγαλύ-

τερο από το τέλος του Β' Παγκόσμιου Πολέμου και έπειτα. Οι ΗΠΑ έχουν σημαντικές επιτυχίες στη διάρκεια αυτού του άδικου πολέμου (πετυχημένος στρατηγικός εκβιασμός προς τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, επέκταση του ΝΑΤΟ προς την Ανατολή και επανανομοποίηση και κλιμάκωση της παρουσίας των ΗΠΑ στην ευρωπαϊκή ήπειρο).

Ωστόσο, εκτός από το μειονέκτημα και τον διαρκή περιορισμό του να συμμετέχουν στον πόλεμο μέσω πληρεξούσιου (καθεστώτος Κιέβου), βρίσκονται πια μπροστά στις επιτυχίες και τα δεδομένα που διαμορφώνει η κίνηση της Ρωσίας στα πεδία των μαχών και όχι μόνο. Μετά τους αρχικούς αιφνιδιασμούς (πολιτικούς και στρατιωτικούς) η ρωσική ηγεσία έχει καταλήξει πως η μόνη δυνατή ένταξη της χώρας τους στο «δυτικό σύστημα» μπορεί να είναι ως χώρα υποτελής και παρίας και πήρε τις αποφάσεις της. Ταυτόχρονα, μέσα από σκληρά μαθήματα, ο στρατός της έχει μετατραπεί ίσως στον πιο ετοιμοπόλεμο στρατό του πλανήτη, έχει συντρίψει την ουκρανική αντεπίθεση, ενώ απαντάει στις κυρώσεις με άνοδο της ανεξαρτησίας της οικονομίας της την οποία στρατιωτικοποιεί με αρκετή επιτυχία. Οδηγεί με έναν αργό και μακρόσυρτο τρόπο -ώστε να δημιουργεί σφήνες και προβληματισμούς στη «συλλογική λύση»- το καθεστώς του Κιέβου σε μια ολοένα και πιο δυσμενή θέση. Ταυτόχρονα έχει κατορθώσει να διατηρεί την Κίνα σε μια θέση ευμενούς προς την ίδια ουδετερότητας, ενώ με διπλωματικές και πολιτικο-οικονομικές κινήσεις κάθε άλλο παρά απομονωμένη είναι στον πλανήτη.

Όλα τα προηγούμενα, με δεδομένο ότι «οι ΗΠΑ δεν διανοούνται να χάσουν», σημαίνουν πως τα αμερικανικά επιτελεία επιλέγουν τη συνέχιση και την κλιμάκωση της υποστήριξης του Κιέβου με την ελπίδα ότι «σε συνδυασμό με όλες τις υπόλοιπες αντιρωσικές κινήσεις» θα γονατίσουν τελικά τη Μόσχα. Από την άλλη, επειδή για τη Ρωσία το ζήτημα είναι έως και υπαρξιακό και άρα και αυτή δεν διανοείται να ηττη-

θεί, έχει καταστήσει σαφές πως θα απαντήσει με κάθε δυνατό τρόπο στη δυτική κλιμάκωση.

Έτσι, εκατέρωθεν εκτοξεύονται πυρηνικές απειλές, μπαίνει στο τραπέζι η αποστολή νατοϊκών στρατευμάτων στην Ουκρανία, έχει γίνει η αρχή όσον αφορά το χτύπημα ρωσικών εδαφών με νατοϊκά όπλα. Φυσικά υπάρχουν όσον αφορά την Ουκρανία και μειοψηφικές απόψεις στις ΗΠΑ, που θεωρούν, επειδή ακριβώς το πυρηνικό όριο δεν είναι από αυτά που ξεπερνιούνται εύκολα και ανώδυνα, πως θα ήταν καλύτερο να αναζητηθεί τώρα παρά αργότερα και με δυσμενέστερους όρους κάποιου είδους συμβιβασμός με τη Ρωσία. Ωστόσο η κυρίαρχη τάση είναι στον αντίποδα ενός συμβιβασμού.

Άραγε λοιπόν με αυτά τα δεδομένα, παρά τις κατά καιρούς δηλώσεις του, ο Τραμπ, σε περίπτωση που επανεκλεγεί, θα έχει την πολυτέλεια να αγνοήσει τα παγκόσμια διακυβεύματα με τα οποία συνδέεται ο πόλεμος στην Ουκρανία, να προπεράσει το γεγονός πως αυτό το εκρηκτικό και επικίνδυνο σπιράλ που εξελίσσεται στις ουκρανικές πεδιάδες είναι τρανταχτή απόδειξη πως ο πόλεμος αυτός έχει μετατραπεί σε «οργανικό στοιχείο» της φάσης προετοιμασίας του Γ' Παγκόσμιου Πολέμου στην οποία έχει εισέλθει ο πλανήτης; Μήπως οι σφαιρές που ρίχτηκαν εναντίον του ήταν για να σκοτώσουν εκτός από τον ίδιο και κάθε σκέψη για αλλαγή ρότας σε κρίσιμες γεωστρατηγικές πλεύσεις;

Παράλληλα με την προφανή κλιμάκωση του άδικου πολέμου στην Ουκρανία, η διοίκηση Μπάιντεν όχι μόνο επιβεβαίωσε την αντιμετώπιση της Κίνας επίσης ως στρατηγικού ανταγωνιστή, αλλά κλιμάκωσε την αντικινεζική πολιτική της διοίκησης Τραμπ. Από την AUKUS και την QUAD, τις διμερείς και πολυμερείς συμφωνίες με την Ιαπωνία και τη Νότια Κορέα, μέχρι το τέλος της στρατηγικής αμφισβησίας όσον αφορά τη στήριξη της Ταϊβάν σε περίπτωση κινεζικής εισβολής, οι ΗΠΑ παλεύουν με νύχια και με δόντια να δημιουργήσουν ένα αντίστροφο «σινικό τείχος». Ένα τείχος που θα περιορίσει δραστικά τον κινεζικό ιμπεριαλισμό που, στο πεδίο της Ασίας-Ειρηνικού, αμφισβητεί ανοιχτά την αμερικανική πρωτοκαθεδρία, ενώ στο παγκόσμιο πεδίο προβάλλει ήδη σαν υπολογισμός παράγοντας.

Παράλληλα και σε συνδυασμό με τη γεωπολιτική περιφύση, οι αντικινεζικοί δασμοί επεκτείνονται, η Ινδία επιλέγεται ως μια από τις χώρες που θα υποκαταστήσουν την Κίνα στις εφοδιαστικές αλυσίδες, η Ευ-

ρωπαϊκή Ένωση και ειδικότερα η Γερμανία πιέζεται να περικόψει τις μεγάλες οικονομικές-εμπορικές συναλλαγές με την Κίνα. Οι τακτικές αυτές κινήσεις, που όμως έχουν στρατηγικό ορίζοντα, έχουν πείσει τον κινεζικό ιμπεριαλισμό που για δεκαετίες απολάμβανε τη δυτική και αμερικανική ανοχή στη διαδικασία της οικονομικής του ενδυνάμωσης. Αντικειμενικά, επίσης, αυτές οι κινήσεις σπρώχνουν την Κίνα όπως και τη Ρωσία στην εμβάθυνση των σχέσεων τους, που οι ίδιες διαπιστώνουν ότι βρίσκονται στο επίπεδο της στρατηγικής συνεργασίας.

Το μεγάλο στρατηγικό δίλημμα και αδιέξοδο των ΗΠΑ συνίσταται στο εξής: από τη μια δεν μπορούν πια να δίνουν ανοχή σε μια Κίνα που με γοργούς ρυθμούς αντιστοιχεί τη γεωστρατηγική με την οικονομική της ισχύ, μετατρέπόμενη σε ιμπεριαλιστή πρώτης τάξης και με παγκόσμιες πια φιλοδοξίες, και από την άλλη φοβούνται πως οι κινήσεις τους αυξάνουν τις πιθανότητες ώστε η συνεργασία Ρωσίας-Κίνας να εξελιχθεί και να αναβαθμιστεί σε μια στρατηγική συμμαχία, τέτοια που θα αλλάξει άρδην τις ισορροπίες και τους παγκόσμιους συσχετισμούς σε βάρος των ΗΠΑ. Και αυτός ο φόβος είναι υπαρκτός όσο και αν γνωρίζουν τα επιτελεία των ΗΠΑ όχι μόνο ότι οι δύο ευρασιατικοί γίγαντες έχουν αρκετά πράγματα που τους χωρίζουν, αλλά και ότι η κινεζική ηγεσία επιζητά τη συνεννόηση, θεωρώντας πως υπάρχουν ακόμη περιθώρια «ειρηνικής συνύπαρξης» με ΗΠΑ-Δύση.

Το προαναφερθέν στρατηγικό δίλημμα περιπλέκουν και τα προβλήματα που έχουν προκύψει στην αμερικανική οικονομία τόσο από την πολιτική των αντικινεζικών δασμών όσο και από την αναδιάρθρωση των εφοδιαστικών αλυσίδων, γεγονός που

οδηγεί αμερικανικές «δεξαμενές σκέψης» να θέτουν ήδη ερωτήματα όσον αφορά τα όρια μιας, όπως συνηθίζεται να ονομάζεται, αμερικανοκινεζικής οικονομικής αποσύνδεσης. Επιπλέον η στρατιωτική -στρατηγική ενδυνάμωση της Κίνας, -όσο και αν υπολείπεται αυτής της Ρωσίας- αφαιρεί σε ένα βαθμό το ατού μιας τακτικής (Τραμπ) που θεωρούσε πως το άνοιγμα της αντιπαράθεσης με την Κίνα γίνεται στο οικονομικό πεδίο, δηλαδή σε ένα πεδίο πιο «ασφαλές» και πιο αποτελεσματικό για τις ΗΠΑ σε σχέση με αυτό που ανοίχτηκε ενάντια στη Ρωσία.

Αν και φαίνεται, δεν είναι καθόλου υποδεέστερο -ισα, ίσα- το ζήτημα του ρόλου ή των ρόλων που θα δώσουν οι ΗΠΑ στους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές με τους

οποίους έχουν συγκροτήσει τη μεγαλύτερη και μοναδική στο είδος της και το μέγεθός της στρατιωτική ιμπεριαλιστική συμμαχία, το ΝΑΤΟ, αλλά και βρίσκονται στη μεγαλύτερη οικονομική, πολιτική και πολιτιστική διασύνδεση από κάθε άλλη περιοχή του πλανήτη. Μπορεί ο στρατηγικός εκβιασμός των ΗΠΑ στους ευρωπαίους με επίδοκο την Ουκρανία να δίνει καρπούς, αλλά είναι φανερό ότι δεν φτάνει από μόνος του. Αντίθετα, χωρίς την παροχή ρόλου και θέσεων προς τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές μέσα στη δυτική συμμαχία, μια πολιτική που βασίζεται μόνο στην επιβολή μπορεί ανάλογα και με την τροπή των εξελίξεων να δοκιμάσει και σοβαρά τη δυτική συνοχή, που παρά τα επιφαναινόμενα δεν είναι και στα καλύτερά της.

Ήδη τα ευρωπαϊκά πολιτικά συστήματα συνταράσσονται εκτός των άλλων και από τις πολιτικές ευθυγράμμισης της ΕΕ με τους αμερικανικούς σχεδιασμούς όσον αφορά τον πόλεμο στην Ουκρανία. Επιπλέον, γνωρίζοντας τις αντιθέσεις εντός της ΕΕ, είναι καιρό ζήτημα εάν αυτές οι παραχωρήσεις ρόλων θα παράξουν νέες ισορροπίες ή θα δημιουργήσουν νέες δυσάρεστες, που θα τραυματίσουν από άλλη «οδό» τις ευρωατλαντικές σχέσεις. Από μία άποψη, όσο μακριά είμαστε από τη ρήση του Μακρόν για «εγκεφαλικά νεκρά ΝΑΤΟ» άλλο τόσο κοντά μπορούμε να βρεθούμε σ' αυτήν. Αν δηλαδή κάποιος ή κάποιοι από τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές εκτιμήσουν ότι οι φιλοδοξίες τους όχι μόνο αδυνατούν να καλυφθούν πια αλλά και υπονομεύονται από το ΝΑΤΟ και τον άτυπο ηγεμόνα του (ΗΠΑ).

Τα πράγματα φαίνονται πιο εύκολα για τις ΗΠΑ με Βρετανία, Αυστραλία και Ιαπωνία, αλλά μάλλον αυτό οφείλεται στις αποφάσεις αλλά και στις δυσκολίες που συναντούν οι Ηνωμένες και πως τις εκμεταλλεύεται η Ουάσιγκτον. Η Βρετανία μετά το BREXIT έχει «προσγειώσει» το μεγαλεπήβολο σχέδιο της «παγκόσμιας Βρετανίας» σε έναν κάποιο ρόλο στην σκιά των ΗΠΑ

στο πλαίσιο του «αγγλοσαξονικού άξονα» (που όμως κάθε άλλο παρά αποτελεί «την αρχή και το τέλος» της πολιτικής των συμμαχιών των ΗΠΑ). Ενώ η Αυστραλία και η Ιαπωνία, έχουν -φοβούμενες και την άνοδο της Κίνας αλλά και τις βλέψεις της Ρωσίας- αποφασίσει αμφότερες να αναβαθμίσουν τη γεωπολιτική τους υπόσταση στην περιοχή της Ασίας-Ειρηνικού και η «προσφορά» (όχι χωρίς ισχυρό αντίτιμο) των ΗΠΑ τις βοηθά στην εκπλήρωση των φιλοδοξιών τους.

Όμως, παρά την κίνηση των Αμερικανών να κάνουν την Ινδία πρωταγωνιστή στο ανταγωνιστικό προς την κινεζική πρωτοβουλία «μία Ζώνη, ένας Δρόμος» πρότζεκτ, η Ινδική ηγεσία, προς λύπη των αμερικανών αξιωματούχων, απέχει σταθερά από κάθε αντιρωσική κίνηση αλλά και από μια ευθέως αντιπαράθετική σχέση με την Κίνα.

Αντίστοιχα στη Μέση Ανατολή, παρά τις σημαντικές δυνατότητές τους, οι ΗΠΑ βρίσκονται σε σχετική υποχώρηση, με τη Ρωσία αλλά και την Κίνα να έχουν αυξήσει τις προσβάσεις τους στην περιοχή. Πολλές από τις συμμαχίες των ΗΠΑ με τις ντόπιες άρχουσες τάξεις περνούν μια περίοδο ασάφειας, οι ισορροπίες μεταξύ της αναγκαίας στήριξης του σιωνιστικού Ισραήλ και της ανάγκης για ευρύτερη βάση στήριξης των σχεδιασμών τους στην περιοχή με επίκεντρο τη δημιουργία αντι-ιρανικού μετώπου εξακολουθεί να αναζητείται.

Στην Αφρική βλέπουν τον ρωσικό ιμπεριαλισμό να γεμίζει τα κενά της υποχώρησης του γαλλικού ιμπεριαλισμού, ενώ στο μαλακό της υπογάστριο, τη Νότια Αμερική, κυρίως η διεύθυνση Ρωσίας, Κίνας αλλά και τα χωρίσματα των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών έχουν αδυνατίσει την πάλη ποτέ αδιαμφισβήτητη επικυριαρχία τους.

Μπροστά μας ανοίγεται μια πολύ δύσκολη και απαιτητική περίοδος. Οφείλουμε να γνωρίζουμε πως τα διλήμματα, τα βραχυκυκλώματα και οι επιλογές που θα κάνουν τα επιτελεία των ΗΠΑ θα αναστατώνουν όχι μόνο τις... ίδιες αλλά και ολόκληρο τον πλανήτη.

ΗΠΑ

Η απόπειρα εναντίον του Τραμπ, η απόσυρση του Μπάιντεν και ο υπαρκτός φόβος κλιμάκωσης της πολιτικής βίας

Μεταξύ 13ης και 21ης Ιουλίου οι ΗΠΑ έζησαν μια από τις πιο δραματικές εβδομάδες της σύγχρονης ιστορίας τους, με τον έναν υποψήφιο πρόεδρο να σώζεται, για λίγα μόλις χιλιοστά, από απόπειρα δολοφονίας του και τον άλλον, εν ενεργεία και επίσης υποψήφιο, να ανακοινώνει πως εγκαταλείπει την κούρσα.

Η απόπειρα δολοφονίας του Τραμπ φανερώνει πως μία σφαίρα -χωρίς να έχει πετύχει το στόχο της (ή μήπως τον πέτυχε;-) μπορεί να διαμορφώσει και με τους δικούς της όρους το προεκλογικό σκηνικό αλλά και το αποτέλεσμα των εκλογών στις ΗΠΑ. Είναι γεγονός πως «η σφαίρα» εξακολουθεί να ρυθμίζει κάποια βασικά θέματα των ΗΠΑ που δεν μπορούν να τακτοποιήσουν οι πρωταγωνιστές του πολιτικού συστήματος!

Ακολουθούν πλήθος ερωτήματα, που δεν θα απαντηθούν. Παράδειγμα, πώς ο επίδοξος δολοφόνος κατάφερε να πλησιάσει τόσο κοντά στον Τραμπ εν μέσω ενός στρατού πρακτόρων της Μυστικής Υπηρεσίας; Τελικά όλα επικεντρώθηκαν, μέχρι στιγμής, στην ανικανότητα του προσωπικού ασφαλείας και των μυστικών υπηρεσιών!

Αν λοιπόν ο Τραμπ δεν είχε κουνήσει το κεφάλι του την τελευταία στιγμή, είναι σχεδόν βέβαιο πως θα είχε σκοτωθεί, λίγες μέρες πριν από το τελικό συνέδριο. Από εδώ ξεκινούν πολλές υποθέσεις «εργασίας». Τα κρίσιμα ερωτήματα ωστόσο έχουν και μια άλλη προβληματική. Μπορεί αυτή η απόπειρα δολοφονίας να παραπέμψει σε δραματικότερα συμβάντα υποψηφίων ή εν ενεργεία προέδρων που παλαιότερα συγκλόμισαν τις ΗΠΑ, αλλά ξεπερνιόνταν σχετικά εύκολα. Σήμερα ωστόσο νομιμοποιούνται όλα τα σενάρια για το ποιες θα ήταν οι αντιδράσεις των οπαδών του Τραμπ αν η απόπειρα δολοφονίας είχε πετύχει. Και ο λόγος αφορά το ότι σήμερα οι ΗΠΑ είναι μια βαθιά διχασμένη χώρα, όπου οι δύο αντίπαλες πλευρές αρνούνται η μία τη νομιμότητα της άλλης!

Ωστόσο, για τον ιμπεριαλισμό των ΗΠΑ, υπάρχουν προβλήματα στρατηγικής που αναπτύσσονται σε ένα έντονα ανταγωνιστικό διεθνές περιβάλλον και που πρέπει να απαντηθούν άμεσα. Από ό,τι φαίνεται, η αλλαγή ηγεσίας στις εκλογές του 2024 θα μπορούσε να τα περιπλέξει. Η πολιτική μεταβατική περίοδος λήγει στις 21.1.2025 (και ενώ οι δυτικοί εταίροι των ΗΠΑ αναμφίβολα θα επιχειρήσουν να προσαρμοστούν στη

νέα πραγματικότητα), για τις ΗΠΑ θα είναι μια στρατηγική πρόκληση.

Στα δύο στρατόπεδα υπάρχει μια εντελώς διαφορετική εικόνα. Την εσωτερική κατάσταση των Δημοκρατικών, εδώ και μήνες, τη χαρακτηρίζει πανικός. Η προεκλογική τους εκστρατεία επικεντρωνόταν στην ανασφάλεια της προοπτικής επανόδου του Τραμπ στον Λευκό Οίκο και στην με κάθε τρόπο στήριξη του ετοιμόρροπου, από κάθε άποψη, Μπάιντεν. Ενώ αρχικά άγνωστα στελέχη της παράταξης ζητούσαν να αποσυρθεί, στη συνέχεια πιο «βαριά» ονόματα ενστερνίστηκαν αυτές τις εκκλήσεις: όπως ο πρώην πρόεδρος Ομπάμα, η πρώην πρόεδρος της Βουλής των Αντιπροσώπων, Πελόζι. Όμως, τη 13η Ιουλίου, τα πράγματα πήραν εντελώς άλλη τροπή. Η απόπειρα δολοφονίας του Τραμπ ήταν η χαριστική βολή.

Έτσι το απόγευμα της Κυριακής στις 21 Ιουλίου ήρθε η είδηση που ανέμεναν αρκετοί. Ο Μπάιντεν ανακοίνωσε μέσω X (πρώην Twitter) πως... «υποχωρώντας στις πιέσεις, αποσύρεται από την προεδρική υποψηφιότητα, προς το συμφέρον του κόμματος και της χώρας», κρίζοντας την αντιπρόεδρο Χάρις διάδοχο του στη συνέχιση της «κούρσας». Το βέβαιο είναι πως η προεκλογική εκστρατεία οδηγείται σε αχαρτογράφητα νερά, αφού η επιχειρούμενη συσπείρωση του κόμματος θα απαιτήσει τη δημόσια στήριξη όλων των πρωτοκλασάτων στελεχών, πράγμα που δεν προδικάζεται από πολλά φιλικά ΜΜΕ. Ο Μπάιντεν ξεκαθάρισε πως η κίνηση αυτή δεν σχετίζεται με την υγεία του, άρα θα μπορεί να εξασκήσει τα καθήκοντα του προέδρου στο υπόλοιπο της θητείας του!

Μπροστά βρίσκεται το συνέδριο του Δημοκρατικού Κόμματος και κανείς δεν μπορεί να πει με βεβαιότητα τι θα συμβεί μέχρι τότε, αλλά και κατά τη διάρκεια του συνεδρίου. Ήδη κάποια στελέχη εισηγούνται να οργανωθεί μίνι-διαδικασία για την επιλογή της ισχυρότερης υποψηφιότητας ενόψει του συνεδρίου στις 19 Αυγούστου στο Σικάγο. Το έδαφος κάτω από τα πόδια της Χάρις είναι εξαιρετικά ρευστό. Ακόμη και αν (όπως φαίνεται) κερδίσει το χρίσμα, θα πρέπει να νικήσει τον Τραμπ μπαίνοντας εξαιρετικά αργά -για τα δεδομένα των ΗΠΑ- σε αυτήν την αναμέτρηση. Η αλλαγή υποψηφίου λίγο πριν από την κορύφωση της προεκλογικής εκστρατείας είναι από μόνη της μια αρνητική κίνηση, καθώς θα εισπραχθεί ως ομολογία ότι ο

Τραμπ δεν μπορεί να εμποδιστεί να επιστρέψει στο Λευκό Οίκο.

Γενικότερα οι κινήσεις των Δημοκρατικών προδίδουν προσπάθεια διαχείρισης μιας προσεχούς ήττας. Η συζήτηση πλέον στο εσωτερικό τους είναι αν το Δημοκρατικό Κόμμα μπορεί να ανακτήσει τον έλεγχο της Βουλής και να διατηρήσει τη Γερουσία, ώστε μια δεύτερη θητεία Τραμπ να μην έχει εύκολη έγκριση για περιφερειακούς στόχους - και να μετριάσει τη στάση του σε κρίσιμότερα θέματα.

Για τον Τραμπ σχολιάζεται το νέο προφίλ ενός «αναγεννημένου» άνδρα ύστερα από μια τέτοια «λαχτάρα»... Με το που πήρε και τυπικά το χρίσμα, επέλεξε τον γερουσιαστή του Οχάιο, Τζέι Ντι Βανς, ως τον αντιπρόεδρό του. Ο Βανς, που κατά τη διάρκεια των εκλογών του 2016 συνέκρινε τον Τραμπ με τον Χίτλερ, είναι τώρα ένας από τους πιο ένθερμους συμμάχους και υπερασπιστές του. Η ρητορική του Βανς ξεπερνά σε πολλές περιπτώσεις αυτή του Τραμπ στα θέματα εξωτερικής πολιτικής. Ωστόσο οι ανησυχίες κάποιων δυτικών εταιριών οριοθετούνται στη βάση μιας ρεαλιστικότερης προσέγγισης της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ, θεωρώντας τις ακραίες τοποθετήσεις του Τραμπ ως μέρος της προεκλογικής εκστρατείας, που δεν αντικατοπτρίζουν τη μετεκλογική πολιτική. Άλλωστε τα πεπραγμένα της τετραετίας Τραμπ αρκούν για να ενισχύσουν αυτή την προσέγγιση.

Ο Τραμπ παριστάνει τον ειρηνοποιό για την Ουκρανία, αλλά έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην υποδαύλιση του πολέμου, ο οποίος προετοιμάστηκε από το 2014. Ανακαλώντας τη Συνθήκη για τα πυρηνικά όπλα μέσου Βελγικού (INF) και τη Συνθήκη για τους «ανοικτούς ουρανούς», οι ΗΠΑ βρήκαν «νόμιμο» τρόπο να προμηθεύουν τέτοιους πυραύλους στην Ουκρανία. Αν κλοξετάσει κανείς τα πράγματα, δεν προκύπτει καμιά αισιοδοξία για τον τερματισμό του πολέμου στην Ουκρανία, ούτε απομακρύνεται το σενάριο μιας γενικευμένης σύγκρουσης στη Μ. Ανατολή.

Πολλοί πολιτικοί αναλυτές, ερμηνεύοντας την πρωτόγνωρη κατάσταση πραγμάτων στις ΗΠΑ, θεωρούν ότι αυτή υποδαυλίζεται από τα ΜΜΕ (τα μεγαλύτερα από τα οποία στηρίζουν τους Δημο-

κρατικούς), τα οποία θεωρούνται σε μεγάλο βαθμό υπεύθυνα για την ατμόσφαιρα μίσους που διαπερνά πλέον την πολιτική σκηνή των ΗΠΑ. Από την άλλη, πρέπει να θεωρηθεί δεδομένο πως τα αντικρουόμενα οικονομικά συμφέροντα ανάμεσα στα κέντρα εξουσίας (αν και «θολός» ο όρος, περιγράφει το καθεστώς ενός στρατιωτικού / οπλικού και βιομηχανικού συμπλέγματος που διαπλέκεται με το πολιτικό κατεστημένο) ορίζουν και αντιθετικές προτεραιότητες. Τα παραπάνω δίνουν ενδεχομένως μια διάσταση των διαφωνιών ανάμεσα σε Δημοκρατικούς και Ρεπουμπλικάνους.

Το κρίσιμο ζήτημα είναι ότι αυτές οι διαφωνίες τροφοδοτούν την κοινωνική πόλωση και οξύνουν τον πολιτικό διχασμό, διαμορφώνοντας μια ιδιόμορφη επιχειρηματολογία για τις ΗΠΑ περί εσωστρέφειας, αναδίπλωσης κ.λπ. Οι ΗΠΑ των Μπάιντεν/Χάρις αλλά και του Τραμπ δεν προσβλέπουν σε καμιά εσωστρέφεια και αναδίπλωση, αλλά στη διαχείριση μιας δεδομένης στρατηγικής, του πιο επιθετικού ιμπεριαλισμού που ξεκινά με την ίδρυση του NATO πριν από 75 χρόνια.

Η σημερινή εσωτερική πολιτική κρίση στις ΗΠΑ συμπίπτει με την ανάδυση ενός κόσμου διαφορετικού από αυτόν πριν από 75 χρόνια και αναμφίβολα έχει σχέση συγκοινωνούντων δοχείων με την κρίση στρατηγικής της μέχρι πρόσφατα «μόνης υπερδύναμης».

Όσο αυτονόητο και αν είναι ότι στις εκλογές των ΗΠΑ δεν διακυβεύονται στρατηγικές της εξωτερικής πολιτικής άλλο τόσο αυτονόητο είναι ότι η δυστοκία τους επηρεάζει την εσωτερική πολιτική κατάσταση, και ενδεχομένως σε βαθμό μη προβλέψιμο!

Εκτός απροόπτου Κάμαλα Χάρις και Ντόναλντ Τραμπ θα αναμετρηθούν στις 5 Νοέμβρη. Ωστόσο είναι ένα διάστημα πολιτικά «πυκνό» σε απρόβλεπτα γεγονότα, μέσα και έξω από τις ΗΠΑ, πράγμα που καθιστά το φόβο κλιμάκωσης της πολιτικής βίας στις ΗΠΑ υπαρκτό.

Γαλλία

Κυβερνητικά αδιέξοδα και περιπλοκές μετά τις εκλογές! Διακρίσεις και προκλητική δυτική υποκρισία στους Ολυμπιακούς Αγώνες στο Παρίσι

Η Γαλλία αυτόν τον μήνα ζει στον ρυθμό των ολυμπιακών αγώνων. Ταυτόχρονα προσπαθεί να βρει λύση στο κυβερνητικό «κενό» που προέκυψε από τις εκλογές της 7ης Ιουλίου.

Ας θυμίσουμε σύντομα τις τελευταίες πυκνές πολιτικές εξελίξεις. Οι πρόσφατες ευρωεκλογές στη Γαλλία, εκτός από την ηχηρή αύξηση της αποχής, έφεραν τον καταποντισμό του κυβερνώντος κόμματος του Μακρόν (14,5%) και τη σοβαρή ενίσχυση της ακροδεξιάς του Εθνικού Συναγερμού (RN) της Λεπέν (32%)! Στη συνέχεια, ο πρόεδρος Μακρόν προκήρυξε πρόωρες Βουλευτικές εκλογές, που έγιναν την Κυριακή 30/6 και την Κυριακή 7/7 Ιουλίου. Παρόλο που στον πρώτο γύρο των εκλογών η Λεπέν με τον ακροδεξιό RN ήταν μπροστά σε ψήφους, τελικά δεν μπόρεσε να κερδίσει την απαραίτητη πλειοψηφία σε Βουλευτές για να σχηματίσει κυβέρνηση.

Το αποτέλεσμα του δεύτερου γύρου ήταν σε ένα βαθμό απρόσμενο, καθώς η απόσυρση Βουλευτών και η συνεργασία όλων ενάντια στη Λεπέν έφερε το ΝΑΜ-«Νέο Λαϊκό Μέτωπο» (NOUVEAU FRONT POPULAIRE, NFP) στην πρώτη θέση σε έδρες στη Βουλή.

Ο Μακρόν κατάφερε, όμως, από μεγάλο χαμένο των ευρωεκλογών, να είναι ο ρυθμιστής των εξελίξεων στη νέα Βουλή, καθώς ο σημαντικός αριθμός Βουλευτών που κέρδισε (168 Βουλευτές) και η συνεργασία με τα κομμάτια των Ρεπουμπλικάνων (Γκωλική Δεξιά), του έχουν δώσει «πολιτικές ανάσες».

Στο στρατόπεδο του ΝΑΜ επικράτησε μετεκλογικά σκεπτικισμός και διαμάχες. Όπως ειρωνικά αναφέρουν οι αναλυτές, δύσκολα θα προκύψει κοινά αποδεκτός υποψήφιος για πρωθυπουργός, αφού οι διάφορες συνιστώσες έχουν διαφορετικές πολιτικές οπτικές και για αυτό ακόμα δεν έχουν συμφωνήσει! Ο συνασπισμός του ΝΑΜ πέτυχε με την πρωτιά του σε έδρες στη Βουλή τον βασικό στόχο, την αποφυγή σχηματισμού ακροδεξιάς κυβέρνησης, αλλά αντιμετωπίζει προβλήματα προκειμένου να υλοποιήσει την προεκλογική ατζέντα!

Μην έχοντας τους 289 Βουλευτές που απαιτούνται για να σχηματίσουν κυβέρνηση, είναι αναγκασμένοι να προσβλέπουν στην ψήφο των κεντρών του Μακρόν και των δεξιών Γκωλικών, αν φυσικά οι επιλογές τους (για πρωθυπουργό) γίνουν αποδεκτές!!

Ο Μακρόν μέχρι στιγμής εκμεταλλεύτηκε αυτό το αδιέξοδο και διατηρεί την κυβέρνησή του (κυβέρνηση Ατάλ), έστω και χωρίς τον πρωθυπουργό Ατάλ! Την ονόμασε υπηρεσιακή και όλα καλά και ωραία! Η ανάγκη να υπάρχει κυβερνητική συνέχεια τώρα που ξεκινούν οι ολυμπιακοί αγώνες στο Παρίσι είναι ένα ισχυρό επιχείρημα για να μην αλλάξει τίποτα!

Το ιδιόμορφο γαλλικό σύνταγμα δίνει στον πρόεδρο την αρμοδιότητα για την επιλογή του πρωθυπουργού, χωρίς χρονικούς ή άλλους περιορισμούς. Αν και η παράδοση λέει να προκρίνεται πρωθυπουργός από το πρώτο σε έδρες κόμμα ή συνασπισμό, αυτό δεν είναι υποχρεωτικό να συμβεί. Έτσι, ο Μακρόν μπορεί να προτείνει ένα άλλο πρόσωπο πέραν του ΝΑΜ, τεκνοκράτη ή κοινής αποδοχής.

Στις 18 Ιουλίου συνεδρίασε η Βουλή με τη νέα της σύνθεση. Στην πρώτη συνεδρίαση όπως προβλέπεται εκλέχτηκε ο νέος πρόεδρος της Βουλής. Επανεκλέχτηκε η υποψήφια του κυβερνώντος κόμματος Γιαέλ Μπρον-Πιβέ, δίνοντας στον Μακρόν ακόμα ένα πολιτικό πλεονέκτημα στις επόμενες πολιτικές διεργασίες, λόγω του σημαντικού θεσμικού ρόλου του προέδρου της Εθνοσυνέλευσης! Η επανεκλογή της Μπρον-Πιβέ έγινε ύστερα από τρεις γύρους ψηφοφορίας, συγκέντρωσε 220 ψήφους απέναντι στον υποψήφιο του Νέου Λαϊκού Μετώπου (και Βουλευτή του Κομμουνιστικού Κόμματος, Αντρέ Σασέν) (207 ψήφοι) και τον υποψήφιο του Εθνικού Συναγερμού, Σεμπαστιέν Σενί (141 ψήφοι).

Παρά το κυβερνητικό κενό και το αδιέξο-

δο σχηματισμού κυβέρνησης, τα συστημικά κέντρα δεν ανησυχούν. Οι οικονομικοί δείκτες που αφορούν τη γαλλική οικονομία συνεχίζουν την ανοδική τους πορεία. Θυμίζουμε ότι και τα αποτελέσματα του πρώτου γύρου με την πρωτιά της Λεπέν δεν είχαν «ανησυχήσει». Πλέον ακόμα και μια ιμπεριαλιστική πυρηνική δύναμη, όπως η Γαλλία, μπορεί να βρεθεί με μια ακροδεξιά κυβέρνηση χωρίς να υπάρχουν συστημικές «ανησυχίες».

Μπροστά στους ολυμπιακούς αγώνες

Την Παρασκευή 26 Ιουλίου θα πραγματοποιηθεί η έναρξη των ολυμπιακών αγώνων στις όχθες του Σηκουάνα! Θα την παρακολουθήσουν 300.000 θεατές από τις όχθες του ποταμού, ενώ έχουν προσκληθεί πάνω από 100 αρχηγοί κρατών. 60.000 χιλιάδες αστυνομικοί και άλλες 20.000 στρατιώτες έχουν κινητοποιηθεί για την περιφρούρηση των αγώνων και των αθλητικών εγκαταστάσεων.

Παρά τις υποκριτικές εκκλήσεις Μακρόν για «ολυμπιακή εκκευρία», στην τελετή έναρξης των αγώνων έχει προσκληθεί και ο ισραηλινός πρόεδρος! Προκλητικά και κυνικά για άλλη μια φορά η Γαλλία και η Δύση στηρίζουν το Ισραήλ, όταν αυτές τις μέρες συνεχίζονται οι επιθέσεις των Ισραηλινών στη Γάζα με εκατόμβες νεκρών αμάχων Παλαιστίνιων! Μπορεί το διεθνές ποινικό δικαστήριο να αποφάσισε πως το Ισραήλ πρέπει να ελεγχθεί για γενοκτονία, αλλά για την κυβέρνηση του Μακρόν οι Ισραηλινοί αθλητές είναι ευπρόσδεκτοι στο Παρίσι!! Μάλιστα, όπως δηλώθηκε, θα

τους παρέχεται 24ωρη προστασία.

Από την άλλη, οι δυτικοί ιμπεριαλιστές αποκλείουν (με απόφαση της διεθνούς ολυμπιακής επιτροπής) τη Ρωσία από την τελετή έναρξης των αγώνων, λόγω της επίθεσης στην Ουκρανία! Διο μέτρα και δυο σταθμά! Η Ρωσία και η Λευκορωσία δεν θα συμμετάσχουν στους αγώνες ως χώρες. Όσοι αθλητές τους θέλουν, μπορούν να συμμετέχουν ως άτομα!!

Αυτή προκλητική στάση καταγγέληθηκε δημόσια από τον Thomas Porte (Βουλευτής του ριζοσπαστικού κόμματος «Ανυπότακτη Γαλλία» του Ζαν-Λυκ Μελανσόν, του ισχυρότερου πόλου εντός του αριστερού συνασπισμού του Νέου Λαϊκού Μετώπου). Σε δημόσια συγκέντρωση αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη μια βδομάδα πριν την έναρξη των αγώνων δήλωσε: «Απέχουμε μόλις λίγες μέρες από μια διεθνή εκδήλωση που θα διεξαχθεί στο Παρίσι, τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Και είμαι εδώ για να πω ότι όχι, η ισραηλινή αντιπροσωπεία δεν είναι ευπρόσδεκτη στο Παρίσι. Οι Ισραηλινοί αθλητές δεν είναι ευπρόσδεκτοι στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Παρισιού».

Όπως ήταν αναμενόμενο, ακολούθησε πληθώρα διαμαρτυριών και καταγγε-

λιών για τη στάση του Βουλευτή από συστημικά ΜΜΕ και θεσμικούς παράγοντες στο εσωτερικό αλλά και στο εξωτερικό της χώρας.

ΥΓ. Τελευταίες εξελίξεις πριν τυπωθεί το φύλλο της ΠΣ

Την Τετάρτη 24/7 ο συνασπισμός του ΝΑΜ κατέληξε σε υποψήφιο για την πρωθυπουργία μετά από πολλές δυσκολίες, όπως αναφέραμε και πριν.

Πρόκειται για την Λουσί Καστέτς (είναι οικονομολόγος, διευθύντρια οικονομικών υποθέσεων στον Δήμο του Παρισιού και συμμετέχει ενεργά σε οργανώσεις για την υπεράσπιση του δημόσιου τομέα), μια υποψήφια που δεν είναι επίσημα ενταγμένη σε κάποιο πολιτικό σχηματισμό. Η απάντηση του προέδρου Μακρόν χαρακτηρίστηκε ήδη σαν κοινοβουλευτικό πραξικόπημα, αφού αμέσως απέρριψε την προτεινόμενη του ΝΑΜ! Συνέστησε δε σε όλα τα κόμματα «να δουλέψουν για να υπάρξουν πραγματικές προγραμματικές συγκλίσεις!» Τα συμπεράσματα δικά σας.

Βολιβία

Η πολυτάραχη αναζήτηση της πολιτικής σταθερότητας

Μοιρασμένη ανάμεσα στο μεγάλο υψίπεδο των κεντρικών Άνδεων, με μέσο υψόμετρο που ξεπερνά τα 3.000 μέτρα, και τις αχανείς εκτάσεις του τροπικού δάσους του Αμαζονίου, η Βολιβία είναι μια χώρα της Νότιας Αμερικής χωρίς πρόσβαση στη θάλασσα, με ταραγμένη ιστορική διαδρομή, με εδαφική επικράτεια που συρρικνώθηκε ως αποτέλεσμα των πολεμικών συγκρούσεων, όταν παραχώρησε σημαντικές εκτάσεις στη Βραζιλία, την Παραγουάη και τη Χιλή. Στην τελευταία περίπτωση, μάλιστα, απώλεσε την ακτή της Αρεκίπα στον Ειρηνικό και μέχρι σήμερα συνεχίζει να τη διεκδικεί, διατηρώντας ακόμη δυνάμεις Πολεμικού Ναυτικού με βάση ελλιμενισμού στη Λίμνη Τιτικάκα!

Μωσαϊκό εθνοτήτων και πολιτισμών, είναι η χώρα της αμερικανικής ηπείρου με το μεγαλύτερο ποσοστό ιθαγενούς πληθυσμού, αποτελούμενου από τους απογόνους των Ίνκας και των Αϊμαρά. Με αυτούς συνυπάρχουν οι ισπανογενείς, οι Ινδιάνοι των πεδιάδων και κάποιοι απόγονοι Ασιατών και Αφρικανών, μαζί με τους μιγάδες. Ως εκ τούτου, η επίσημη ονομασία της χώρας είναι «Πολυεθνική Δημοκρατία της Βολιβίας» και το σύνταγμα αναγνωρίζει 37 επίσημες γλώσσες!

Οι Ισπανοί αποικιοκράτες ανακάλυψαν τα τεράστια αποθέματα ασημιού της ορεινής περιοχής του Ποτοσί, τα οποία αντιπροσώπευσαν, τον 17ο αιώνα, μαζί με αυτά του Μεξικού και του Περού, το 85% της παγκόσμιας παραγωγής. Από τη στιγμή της απόκτησης της ανεξαρτησίας, το 1825, χάρη στον εθνικοαπελευθερωτικό στρατό του Σιμόν Μπολίβαρ, ο συγκεκριμένος ορυκτός πλούτος έγινε αντικείμενο βλέψεων των μεγάλων δυνάμεων της εποχής, κυρίως της Αγγλίας. Διαμορ-

φώθηκε μια ηγετική ελίτ από πλούσιους μιγάδες, τους caudillos, που καθ' όλη τη διάρκεια του 19ου και του πρώτου μισού του 20ού αιώνα διοικούσαν τη χώρα διαπυρός και σιδήρου, αφήνοντας τις μάζες των ιθαγενών στο έλεος της εξαθλίωσης.

Η ανακάλυψη των ορυχείων του κασίτερου ενέτεινε τη μάχη για έλεγχο του ορυκτού πλούτου και η χώρα έζησε μια διαδοχή ανατροπών και πραξικοπημάτων με σπάνια «παράθυρα» φιλελευθεροποίησης, στα οποία καθιερώθηκε η

της CIA.

Τη δεκαετία του 1990, με την άνοδο του κύματος εκδημοκρατισμού και εθνικής αφύπνισης που σάρωνε όλη τη Νότια Αμερική, ξέσπασε μια σειρά επανалаμ-βανόμενων λαϊκών εξεγέρσεων που κράτησαν μέχρι το 2005, με αφετηρία την εκμετάλλευση των κοιτασμάτων φυσικού αερίου και τη συνεπαγόμενη «κατάσχεση» αυτού του ορυκτού πλούτου από τους διεθνείς χρηματοπιστωτικούς οργανισμούς του ιμπεριαλισμού (ΔΝΤ και Διε-

τηση και σε προκήρυξη πρόωρων εκλογών, τις οποίες κέρδισε ο Μοράλες.

Πρώτη κίνηση του νέου προέδρου ήταν η κρατικοποίηση της πετρελαϊκής βιομηχανίας και, ταυτόχρονα, η κατοχύρωση των δικαιωμάτων του ιθαγενούς πληθυσμού στη γη. Επίσης, αποφασίστηκαν μέτρα για την ανακούφιση της φτώχειας και ενίσχυσης του κοινωνικού κράτους. Όσον αφορά την εξωτερική πολιτική, η νέα κυβέρνηση επεδίωκε κάτι σαν μια «ισορροπία» των εξαρτήσεων από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, πράγμα που αποδείχθηκε ανέφικτο. Τα θιγμένα αστικά στρώματα απάντησαν με διεκδίκηση για αυτόνομη των ανατολικών περιοχών της χώρας, με επίκεντρο την πόλη της Σάντα Κρους. Η κίνηση αυτή οδήγησε σε νέες εντάσεις ανάμεσα σε τμήματα του πληθυσμού και σε συγκρούσεις κυρίως εθνικιστικού χαρακτήρα. Το 2019, ο Έβο Μοράλες διεκδίκησε την επανεκλογή του στην προεδρία για τρίτη φορά, γεγονός που πυροδότησε μια σοβαρή πολιτική κρίση που τον ανάγκασε σε παραίτηση. Όμως, μετά από κινητοποιήσεις των οπαδών του, το Κίνημα προς τον Σοσιαλισμό κέρδισε εκ νέου τις εκλογές του 2020, αναδεικνύοντας στην προεδρία τον Λουίς Άρσε.

Εδώ και πολλές δεκαετίες η Βολιβία χαρακτηρίζεται από πολιτική αστάθεια, με εναλλαγή στρατιωτικών και περισσότερο «δημοκρατικών» κυβερνήσεων. Η τελευταία απόπειρα πραξικοπήματος είναι ένδειξη αυτής της αστάθειας. Η πλειοψηφία των ιθαγενών πληθυσμών διεκδικεί πιο ενεργή συμμετοχή στις εξελίξεις, έχοντας να αντιπαρατεθεί τόσο στην ντόπια ολιγαρχία του χρήματος όσο και στους διεθνείς ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς. Ο διαρκής αγώνας θα οδηγήσει στην τελική απάντηση.

καθολική ψηφοφορία, με αποκλεισμό ωστόσο του ιθαγενούς πληθυσμού. Ενέσκηψε τότε ένας καινούριος «προστάτης», ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, που έφτασε να χρηματοδοτεί με επενδύσεις το ένα τρίτο του προϋπολογισμού της χώρας, με αντάλλαγμα την καταλήστευση των πλουτοπαραγωγικών πηγών. Η πρώτη αφύπνιση των φτωχών μαζών επήλθε με τη δράση του επαναστάτη Τσε Γκεβάρα, ο οποίος συνελήφθη και εκτελέστηκε από τον στρατό κατόπιν εντολής

θνης Τράπεζα), με πρόσχημα την αποπληρωμή του συσσωρευμένου εθνικού χρέους της χώρας. Οι λαϊκές μάζες, που είχαν γονατίσει κάτω από το βάρος της λιτότητας και της εξαθλίωσης, υπό την καθοδήγηση του νεοσυσταθέντος Κινήματος προς τον Σοσιαλισμό (MAS) του αγρότη συνδικαλιστή Έβο Μοράλες, απαίτησαν την εθνικοποίηση του πετρελαίου και του φυσικού αερίου. Υπό το βάρος των κινητοποιήσεων, ο πρόεδρος Κάρλος Μέσα εξαναγκάστηκε σε παραί-

Amazon - Boeing

Οι εργαζόμενοι αναζητούν τον δρόμο του αγώνα

Είναι η περίοδος που αναδεικνύεται όλο και πιο εμφαντικά το αγεφύρωτο χάσμα που χωρίζει τον κόσμο της δουλειάς με το κεφάλαιο. Σ' όλο τον κόσμο, το χτύπημα του δικαιώματος στη δουλειά κι οι αντεργατικές πολιτικές δημιουργούν αναβρασμό και οργή στους εργαζόμενους. Μικροί και μεγάλοι εργατικοί αγώνες ξεσπούν δημιουργώντας δεδομένα κι αφήνοντας παρακαταθήκες. Οι εργαζόμενοι αναζητούν τον δρόμο για ν' αντισταθούν και να διεκδικήσουν σε συλλογική και ταξική βάση όσα το σύστημα της εκμετάλλευσης αρπάζει βίαια απ' τα χέρια τους. Απ' τη μεριά του αυτό, τρέμει κάθε πιθανότητα οι εργαζόμενοι να συγκροτηθούν, να παλέψουν και να νικήσουν. Γι' αυτό καταστέλλει, εκφοβίζει, εκβιάζει, καταπιέζει, προσπαθεί να διαιρεί και να βασιλεύει.

Στο Κόβεντρι της Αγγλίας, σε αποθήκη της Amazon με 3.000 εργαζόμενους, διενεργήθηκε ψηφοφορία απ' την ανεξάρτητη Κεντρική Επιτροπή Διαιτη-

σίας (CAC) για την αναγνώριση της συνδικαλιστικής εκπροσώπησής τους απ' το συνδικάτο GMB απέναντι στην εταιρεία. Η εταιρεία είχε ήδη απορρίψει την οικειοθελή αναγνώριση. Η ψηφοφορία κατέληξε σε 50,6% κατά και 49,5% υπέρ, με μόλις 29 ψήφους να καθορίζουν το αποτέλεσμα. Ελεύθερα; Με βάση τις πεποιθήσεις τους; Μάλλον όχι.

Για άλλη μια φορά, η Amazon έκανε το θαύμα της και... ολόκληρη καμπάνια εκφοβισμού. Οι εργαζόμενοι εξαναγκάστηκαν στην παρακολούθηση 6ωρων σεμιναρίων κατά των συνδικάτων και «ενημερώθηκαν» ότι αν ψήφισαν υπέρ της αναγνώρισης του συνδικάτου, δεν θα λάμβαναν καμία αύξηση μισθού φέτος και θα έχαναν τα επιδόματά τους. Ταυτόχρονα, δημιούργησε αφίσες με QR codes που ενθάρρυναν τους εργαζόμενους ν' ακυρώσουν τη συμμετοχή τους στο συνδικάτο, με αποτέλεσμα να υποβληθούν 70 αιτήσεις ακύρωσης μέσω των QR codes. Το συνδικάτο κατέθεσε αγωγή ενάντια στη CAC γιατί

«μάλλον» δεν λειτούργησε και τόσο ανεξάρτητα.

Γίνεται καθαρός ο ρόλος που έρχονται να διαδραματίσουν και τα συμφέροντα που υπηρετούν οι «ανεξάρτητοι θεσμοί» που συστήνει το ίδιο το σύστημα που διεξάγει την αντεργατική επίθεση. Με τον ίδιο τρόπο, στην Ελλάδα, η επιθεώρηση εργασίας «δεν βλέπει κάποια παράβαση» και τα δικαστήρια δικαιώνουν την απόλυση εγκύου. Κάθε φορά που οι εργαζόμενοι νίκησαν σε τέτοιους θεσμούς δεν οφείλεται στην ανεξαρτησία και στην αναγνώριση του δικαίου τους, αλλά στην πίεση των κινητοποιήσεων των ίδιων των εργαζομένων. Ταυτόχρονα, γίνεται άμεσα αντιληπτό το τι σημαίνει η δυνατότητα εργοδοσίας και κράτους να παρεμβαίνουν και να ελέγχουν το δικαίωμα των εργαζομένων στον ανεξάρτητο ταξικό συνδικαλισμό. Κατ' αναλογία, οι νόμοι Χατζηδάκη και Γεωργιάδη θέτουν στο στόχαστρο κάθε έννοια συγκρότησης και συλλογικής πάλης των εργαζομένων.

Στην άλλη μεριά του Ατλαντικού, οι εργαζόμενοι του εργοστασίου της Boeing στο Σιάτλ ενέκριναν την πιθανότητα απεργίας με ποσοστό 99,9%. Η Διεθνής Ένωση Μηχανολόγων και Εργατών Αεροδιαστημικής (IAM), το συνδικάτο που εκπροσωπεί 32.000 εργαζόμενους της Boeing, δήλωσε ότι οι εργαζόμενοι είναι αποφασισμένοι να προχωρήσουν στην απεργία, αν τον Σεπτέμβριο στη διαπραγμάτευση συλλογικής σύμβασης δεν ικανοποιηθούν τα αιτήματά τους. Απαιτούν αυξήσεις στους μισθούς κατά 40%, συνταξιοδοτικά προγράμματα, σταθερότητα της εργασίας στα εργοστάσια της εταιρείας και θέση στο διοικητικό της συμβούλιο. Δέκα χρόνια πριν, η Boeing για να υπογράψει σύμβαση, εκβίασε τους εργαζόμενους ότι θα μεταφερθεί αλλού ένα μεγάλο πρόγραμμα κατασκευής τζετ. Η υποχώρηση των συνδικαλιστικών ηγεσιών τότε έφερε τον τερματισμό του συνταξιοδοτικού προγράμματος των εργαζομένων και οι αυξήσεις μισθών

Παλαιστίνη

Οι σιωνιστές σφαγιάζουν τους Παλαιστίνιους με τις πλάτες των ΗΠΑ

«Ετοιμάζαμε πρωινό» όταν ξαφνικά «έπεσαν οβίδες, κατόπιν προειδοποιητικά φυλλάδια». Αυτή είναι η «σωστή» χρονική σειρά των «δραστικών» επιχειρήσεων του ισραηλινού στρατού, σύμφωνα με Παλαιστίνιο, εκτοπισμένο για τέταρτη φορά από τη Ράφα. Μόνο ο προσφυγικός καταυλισμός της Νουσεϊράτ δέχτηκε 63 επιθέσεις την προηγούμενη εβδομάδα. Δεν έχει σημασία που αυτές οι ζώνες έχουν χαρακτηριστεί «ασφαλείς». Για τον ισραηλινό στρατό αποτελούν χώρους δράσης «τρομοκρατών». Νοσοκομεία, σχολεία του ΟΗΕ, τεμένη, όλα έχουν γίνει τα ορμητήριά τους και γι' αυτό βομβαρδίζονται ανηλεώς. 120 σχολεία, τις τελευταίες ημέρες 10 από αυτά. Όσο για τα νοσοκομεία, το έχουμε

ξαναγράψει: 10 υπολειπόμενοι, ένας ιδιότυπος ευφημισμός, καθώς γιατροί και νοσοκόμοι σε πολλές περιπτώσεις αδυνατούν να ανακουφίσουν τον ανθρώπινο πόνο και ανήμποροι κοιτούν τη ζωή να χάνεται. Πολλά από τα θύματα που φτάνουν στα νοσοκομεία φέρουν εγκαύματα τρίτου βαθμού που έχουν προκληθεί από απαγορευμένα όπλα, όπως εμπρηστικές βόμβες φωσφόρου -οι περισσότεροι πολυεγκαυματίες πεθαίνουν έπειτα από λίγες ώρες, μέσα σε φρικτούς πόνους. Σύμφωνα με τον βρετανικό The Guardian, οι πύραυλοι που εκτοξεύονται κυρίως σε καταυλισμούς προσφύγων είναι γεμάτοι με πρόσθετα μέταλλα, που θρυμματίζονται σε τόσο μικροσκοπικά κομμάτια που εύκολα χά-

νονται στην εξέταση αλλά σακατεύουν όσους επιβιώνουν. Πολύ πιθανόν να είναι σαν τις βόμβες που η Ουάσινγκτον θα στείλει άμεσα στο Ισραήλ, μόνο ...500 λιβρών, διακατεχόμενη ίσως από μια κρίση «ενσυναίσθησης». Ανησυχεί πως οι μεγαλύτερες μπορεί να χρησιμοποιηθούν σε πυκνοκατοικημένες περιοχές...

Λίγες είναι οι φορές που έχουμε αναφέρει τον αριθμό των θυμάτων αυτού του πολέμου και αυτό γιατί δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα. Με όλη τη σχετικότητα τους, λοιπόν, και με μια πρόχειρη αναζήτηση, οι νεκροί πλησιάζουν τις 39.000 (περίπου 10.000 παιδιά) και οι τραυματίες τις 90.000. Αν συνυπολογίσουμε τους αγνοούμενους, τότε οι αριθμοί ανεβαίνουν δραματικά. Το περιοδικό Lancet αναφέρει τις 180.000 ως τον αριθμό νεκρών που ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Άραγε οι αριθμοί αυτοί περιλαμβάνουν τους νεκρούς από την πείνα και τις κακουχίες; Η μάχη για την επιβίωση δεν έχει αρχή, μέση και τέλος. Η πείνα, η δίψα, οι κακουχίες, οι μολυσματικές ασθένειες είναι μόνιμη συνθήκη. Οι επιζήσαντες δεν μπορούν να μαζέψουν τα πτώματα, γιατί μπαίνουν στο στόχαστρο ελεύθερων σκοπευτών. Τα ερείπια και τα μπάζα κρύβουν μέσα τους χιλιάδες νεκρούς και υπολογίζεται πως θα χρειαστούν τουλάχιστον 15 χρόνια για τον καθαρισμό τους. Σκουπίδια και λύματα χειροτερεύουν τις ήδη άσχημες συνθήκες υγιεινής.

«Όλοι οι κανόνες του πολέμου έχουν παραβιαστεί στη Γάζα», δηλώνει ο Φίλιπ Λαζαρίνι. Δεν λέει κάτι καινοφανές. Ο ισραηλινός στρατός δεν μπορεί να επιδείξει κανέναν «ηρωισμό» στη Γάζα. Η γενοκτονία δεν είναι ηρωισμός. Αντίθετα, η παλαιστινιακή αντίσταση φέρνει σε δύσκολη θέση τους σιωνιστές και στρατιωτικά αλλά και στο πολιτικό πεδίο. Ο Νετανιάχου επισκέφθηκε αιφνιδιαστικά τη Ράφα, για να διαφημίσει στρατιωτικές «επιτυχίες». Μάλλον, όμως, για να καλύψει τη δυσαρέσκεια για τις απώλειες σε στρατιώτες, την αποτυχία να καμφθεί η παλαιστινιακή αντίσταση αλλά και να εξουδετερωθεί η ηγεσία της στρατιωτικής πτέρυγας της Χαμάς (που ως μια άλλη Λερναία Ύδρα «ανασταίνει» στελέχη που η στρατιωτική ηγεσία ανα-

κοινώνει πως έχει «εξουδετερώσει»). Ήταν, επίσης, μια «απάντηση» στον Μπεν Γκβιρ, τον ακροδεξιό υπουργό Εθνικής Ασφάλειας και βασικό εταίρο της κυβέρνησης, ο οποίος επισκέφθηκε την πλατεία Τεμενών στην Ανατολική Ιερουσαλήμ, τον τρίτο πιο ιερό τόπο του Ισλάμ. Πήγε «για να προσευχηθεί για τους ομήρους, που θα επιστρέψουν σίτι τους αλλά όχι μέσω μιας συμφωνίας συνθηκολόγησης» και κάλεσε τον Νετανιάχου να μην κάνει καμία διαπραγμάτευση.

Όλα αυτά εν μέσω διαπραγματεύσεων που διεξάγονται στην Αίγυπτο και το Κατάρ με εμπόδια, πιέσεις και εκβιασμούς προς την παλαιστινιακή πλευρά να αποδεχθεί τα σχέδια των ιμπεριαλιστών (ενδεικτική η ανακοίνωση πως η Χαμάς αποχωρεί από τις διαπραγματεύσεις για να διαφυστεί αργότερα με κατηγορίες προς τις ΗΠΑ). Αντίστοιχες πιέσεις ασκούνται και προς το Ισραήλ για «αυτοσυγκράτηση». Δεν είναι τυχαίες οι κινήσεις της Μεγάλης Βρετανίας (χρηματοδότηση της UNRWA και δηλώσεις του νέου ΥΠΕΞ Ντέιβιντ Λάμι κατά την επίσκεψή του στη Δυτική Όχθη), μένει να δούμε, όμως, ποια θα είναι η συνέχεια. Όσο το Ισραήλ έχει στο πλευρό του τις ΗΠΑ, δεν χρειάζεται να λογαριάζει τέτοια «τιτιβίσματα» (και σ' αυτά συμπεριλαμβάνουμε και ψηφίσματα του ΟΗΕ, κατηγορίες της Διεθνούς Αμνηστίας για βασανισμούς, ακόμα και «εντάλματα σύλληψης» από το Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο). Από αυτή την άποψη, η συνάντηση του Νετανιάχου με τον Μπάιντεν επικυρώνει αυτή τη σύμπτωση. Θα χρειαστεί, όμως, να επανέλθουμε σ' αυτό, καθώς η σύνταξη του άρθρου δεν «πρόλαβε» αυτή τη συνάντηση.

Το σίγουρο πάντως είναι πως η επιβεβαίωση της στήριξης αυτής είναι αναγκαία για τον ίδιο τον Νετανιάχου, ώστε να μπορέσει να αντέξει στα αντικρουόμενα πυρά που δέχεται από την αντιπολίτευση αλλά και από τις συνεχιζόμενες λαϊκές κινητοποιήσεις.

Διπλωματικά παιχνίδια, ελιγμοί, πιέσεις και εκβιασμοί, ιμπεριαλιστικά συμφέροντα, υποκριτική συμμόνοια. Κομμάτια ενός παζλ που έχουν ως «συγκολλητικό υλικό» τον ανθρώπινο πόνο, τις κακουχίες, το αίμα ενός ηρωικού λαού.

πάγωσαν στο 4% για δέκα χρόνια.

Η εταιρία, που ήδη πιέζεται επιχειρησιακά απ' το σκάνδαλο για τα προβλήματα ασφαλείας σε αεροσκάφη της, δεν μπορεί πια να εκβιάσει τους εργαζόμενους με τη μεταφορά του εργοστασίου. Σε πρώτη φάση, προσπαθεί να εκτονώσει το κλίμα με διάθεση «εξισορρόπησης των αναγκών των εργαζομένων και της επιχειρηματικής πραγματικότητας». Αν και δεν προχω-

ρούν άμεσα στην απεργία, οι εργαζόμενοι αντλούν δύναμη απ' τους μεγάλους εργατικούς αγώνες της περασμένης χρονιάς και αναζητούν τους δρόμους για να παλέψουν συλλογικά. Είναι σημαντικό οι εργαζόμενοι να μην οπισθοχωρήσουν, να μην υποταχθούν «εξισορροπητικά» και να κάνουν αποφασιστικά το βήμα. Κανένας αγώνας δεν κερδίζεται, αν δεν δοθεί.

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

«**Τ**ο διαδίκτυο αναπτύχθηκε σε συνδυασμό με την άνοδο των Ηνωμένων Πολιτειών ως υπερδύναμη. Όπως σημειώνει το Stratfor, με τη λήξη του Ψυχρού Πολέμου το ίντερνετ έγινε ένας από τους βασικούς μοχλούς της αμερικάνικης κυριαρχίας. Αν και ξεκίνησε να αναπτύσσεται στις στρατιωτικές βάσεις των ΗΠΑ, δόθηκε τη δεκαετία του '90 σε όλο τον κόσμο για να φτάσουμε να μπορούμε σήμερα να "ταξιδεύουμε" στον θαυμαστό κόσμο του παγκόσμιου ιστού.

Παρόλο που το ίντερνετ έγινε παγκόσμιο, όμως οι ΗΠΑ κράτησαν τον κυρίαρχο λόγο τους σε αυτό, καθώς διατήρησαν τη σύμβαση με τον ICANN (Internet Corporation for Assigned Names and Numbers), τον παγκόσμιο μη κερδοσκοπικό οργανισμό ο οποίος είναι υπεύθυνος για το διαμοιρασμό των διευθύνσεων IP σε παρόχους πρόσβασης, τη διαχείριση των διακομιστών DNS και τη δημιουργία Top Level Domain για χρήση σε ονόματα χώρου. Τον οργανισμό δηλαδή που είναι υπεύθυνος για την ορθή λειτουργία του διαδικτύου.

Η αμερικανική πολιτική ότι η πληροφορία και τα δεδομένα είναι ανθρώπινα δικαιώματα που θα πρέπει να ρέουν ελεύθερα ανάμεσα στις χώρες, τις εταιρείες και τα πρόσωπα, σε συνδυασμό με τον διαχειριστικό ρόλο της χώρας στο διαδίκτυο, ενίσχυσαν τη δεσπόζουσα θέση των ΗΠΑ στον τομέα.

Οι μεγαλύτερες αμερικανικές διαδικτυακές επιχειρήσεις - η Amazon, η Google, το Facebook και το Netflix - κατάφεραν να επεκτείνουν την κυριαρχία τους στις περισσότερες από τις χώρες όπου δεν ισχύουν δραστικά διαφορετικοί κανονισμοί ή δεν δραστηριοποιούνται σε αυτές βιώσιμοι τοπικοί ανταγωνιστές.

Αυτό σημαίνει ότι αυτές οι εταιρείες και κατά συνέπεια οι ΗΠΑ βρέθηκαν να ελέγχουν αυτό που καλείται το ισοδύναμο του πετρελαίου του 21ου αιώνα.

Και αυτό μπορεί να είναι ένα μεγάλο πλεονέκτημα. Και μπορούν να το γυρίσουν προς όφελός τους. Η πανταχού παρουσία των ΗΠΑ μέσω των ίντερνετικών εταιριών τους σε ορισμένες χώρες μοιάζει με ψηφιακή αποικιοκρατία. Επιπλέον, όπως έδειξαν οι αποκαλύψεις του Edward Snowden το 2013, οι αμερικανικές υπηρεσίες πληροφοριών και οι θεσμοί επιβολής του νόμου έχουν μεγαλύτερη ελευθερία από άλλες χώρες στην πρόσβαση σε δεδομένα -νόμιμα ή παράνομα- γιατί πολλοί servers εδράζονται επί αμερικανικού εδάφους.

Αυτές οι πραγματικότητες ήταν που πυροδότησαν την αντίδραση έναντι του ανοικτού μοντέλου του διαδικτύου.

Την αρχή της διάσπασης του διαδικτύου την έκανε η Κίνα, που εδώ και χρόνια ελέγχει τη ροή των πληροφοριών από τον παγκόσμιο ιστό προς τον εγχώριο κυβερνοχώρο της μέσω του Great Firewall, το οποίο ελέγχει πού κάνουν κλικ οι Κινέζοι, ακόμη και απαγορεύοντας τους συγκεκριμένους ιστότοπους. Η Ρωσία και το Ιράν τώρα πήραν παράδειγμα από την Κίνα και πήραν ένα βήμα παραπέρα, δημιουργώντας έναν καθαρά εγχώριο ιστό, που μπορεί να αποκοπεί από τον παγκόσμιο όταν χρειαστεί, παραμένοντας λειτουργικός.

Στην προσπάθειά τους να απελευθερωθούν από την αμερικανική ψηφιακή ηγεμονία όμως, τόσο η Κίνα όσο και η Ρωσία και το Ιράν κινδυνεύουν να γίνουν μόνο η κορυφή του παγόβουνου μιας σειράς ολοκληρωτικών κυβερνήσεων που θα θελήσουν να ελέγξουν την πληροφορία. Πιθανές υποψήφιας για να ακολουθήσουν αυτό το δρόμο είναι η Αί-

γυπτος, η Σαουδική Αραβία, η Τουρκία και η Βραζιλία, ενώ ήδη η Ρωσία έχει προτείνει ένα ίντερνετ αποκλειστικά για τις χώρες BRICS (Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία, Κίνα και Νότια Αφρική)».

Το κείμενο το αναδημοσιεύουμε από τον δημοσιογραφικό ιστότοπο tnk. Πόσο συνδέεται (αλλά και το... αντίθετο) η παραπάνω ανάλυση με την τρέχουσα επικαιρότητα φάνηκε πολύ πρόσφατα, όταν για τέσσερις ημέρες τα υπολογιστικά συστήματα του δυτικού -αν μπορούμε να το πούμε έτσι, αλλά όχι ακριβώς!- κόσμου βρέθηκαν αντιμέτωπα με την μπλε οθόνη «θανάτου».

Χάριν μιας αποτυχημένης αναβάθμισης του λογιστικού της Microsoft -συγκεκριμένα του Groundstrike- που είναι κυρίαρχο στο δυτικό ιμπεριαλιστικό κόσμο πλην Γαλλίας και Βραζιλίας που χρησιμοποιούν εναλλακτικά το σύστημα Linux, «έπεσαν» όλα τα υπολογιστικά συστήματα, παρασύροντας στη δίνη τους μεταφορές και επικοινωνίες αλλά και τα συστήματα άμυνας.

Όμως η Κίνα έμεινε αδιάφορη να κοιτάζει το χαμό των... άλλων χωρίς αναταράξεις στις επικοινωνίες και στις μεταφορές. Όπως γράφει η «Ναυτεμπορική», «Τα τελευταία χρόνια μάλιστα καθώς εντείνονται οι γεωπολιτικές εντάσεις και η Κίνα μπαίνει στο στόχαστρο κυρώσεων κυρίως από τις ΗΠΑ, πολλοί κυβερνητικοί οργανισμοί, επιχειρήσεις και διαχειριστές κρίσιμων υποδομών αντικαθιστούν τα ξένα συστήματα IT με κινεζικά. Ορισμένοι αναλυτές έχουν μάλιστα δώσει μία ονομασία στο παράλληλο αυτό δίκτυο που έχει αναπτυχθεί από τους Κινέζους. Είναι το splinternet. Αυτό εν μέρει είναι μία αντανάκλαση της ταχύτατης τεχνολογικής προόδου της Κίνας, αλλά και μία πολιτική απόφαση. Το να καταστεί η χώ-

ρα αυτάρκης σε επίπεδο πληροφοριακών συστημάτων και υποδομών είναι προτεραιότητα για τον Σι Τζινπίνγκ - τόσο για να περιορίζεται η εξάρτηση από άλλες χώρες όσο και για να υπάρχει έλεγχος ως προς το ποια είναι η αλληλεπίδραση των πολιτών με την τεχνολογία. Θεωρείται επίσης καθοριστικής σημασίας για τη θωράκιση της εθνικής ασφάλειας -όπως ακριβώς συμβαίνει και με τις χώρες εκείνες της Δύσης που αποκλείουν αντιστοίχως από τις δικές τους κρίσιμες υποδομές τεχνολογίας και τηλεπικοινωνιών τη Huawei». Επίσης τονίζει ότι οι εγχώριοι τεχνολογικοί κολοσσοί, όπως οι Alibaba, Tencent και Huawei, είναι οι κυρίαρχοι πάροχοι cloud στην Κίνα. Έτσι η χώρα έχει σε αυτό το μέτωπο αυτάρκεια.

Θα διαφωνήσουμε φυσικά με το διαχωρισμό ανάμεσα στο «ανοικτό», ενιαίο δυτικό διαδίκτυο και στο «κατακερματισμένο» «ολοκληρωτικό» διαδίκτυο που υιοθετεί ο ιστότοπος, έχοντας εξάλλου εκλεκτικές συγγένειες με τον αντιεξουσιαστικό «αντι-ολοκληρωτισμό» και τις αντίστοιχες προσεγγίσεις. Η αντίθεση Δύσης και Ανατολής δεν είναι το πιο αμερόληπτο και τελικά λειτουργικό (μιας και μιλάμε για «συστήματα») εργαλείο ερμηνείας του σημερινού πολυδιασπασμένου καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού κόσμου όπου ο πόλεμος όλων εναντίον όλων αποτελεί το κυρίαρχο «συστατικό» του. Εξάλλου, η υπόθεση των διώξεων και των αποκλεισμών με το κίνημα συμπαράστασης για την Παλαιστίνη έδειξε πώς επιβάλλεται ο... ολοκληρωτικός έλεγχος όταν οι καταστάσεις το απαιτούν και στην «ανοικτή» Δύση... Προς το παρόν όμως το κινέζικο splinternet κατέγραψε εκτός των άλλων και μία -οικονομική- επιτυχία έναντι των αγγλοσαξόνων ανταγωνιστών του!

ΒΟΛΟΣ

Λιμάνι σύγκρουσης συμφερόντων με γεωπολιτικά χαρακτηριστικά

Σε πεδίο αντιπαράθεσης μεταξύ αμερικανικών και ρωσικών συμφερόντων έχει μετατραπεί το ξεπούλημα του λιμανιού του Βόλου. Από τη μία ο Σαββίδης και από την άλλη η κοινοπραξία Goldair που χρηματοδοτείται από την αμερικανική αναπτυξιακή τράπεζα DFS, διαγκωνίζονται σε ένα δικαστικό γαϊτανάκι για το ποιος θα αγοράσει το λιμάνι και με το ΤΑΙΠΕΔ να βρίσκεται εκτεθειμένο προς όλες τις κατευθύνσεις αφού η οποιαδήποτε απόφαση θα το φέρει απέναντι στην «ηττημένη» πλευρά, με ό,τι αυτό μπορεί να σημαίνει για την ντόπια κεφαλαιοκρατία και το πολιτικό της προσωπικό.

Η αρχική κατακύρωση του λιμανιού στην πλευρά Σαββίδη δεν εμπόδισε την πλευρά των Αμερικάνων να προσφύγει στα δικαστήρια για την ακύρωση της απόφασης. Η πολιτική της κυβέρνησης της ΝΔ του ξεπουλήματος όλων των σημαντικών υποδομών της χώρας προς το ξένο κεφάλαιο πάνω στη βιασύνη της να πετύχει τους στόχους της αποκαλύπτει και την «τσαπατσουλιά» που χαρακτηρίζει τον κάθε μεταπράτη.

Η δικαστική διαμάχη μεταξύ των πλευρών προβλέπεται να είναι μια διαδικασία που, όπως φαίνε-

ται, θα είναι χρονοβόρα μιας και η αποκατάσταση του λιμανιού του Βόλου εξαιτίας της κακοκαιρίας Daniel μπαίνει σε προτεραιότητα. Το χρονικό αυτό περιθώριο προσπαθούν να εκμεταλλευτούν οι δύο βασικοί αντίπαλοι του διαγωνισμού, μιας και η κοινοπραξία της Goldair προσέφυγε στα δικαστήρια επειδή μέλος του ΔΣ του ΤΑΙΠΕΔ βρίσκεται και στο ΔΣ του ΟΛΘ, στο οποίο μεγάλο ποσοστό έχει ο Σαββίδης.

Από τη μία είναι ο χορός των εκατομμυρίων που βρίσκεται σε εξέλιξη με φόντο το ξεπούλημα του λιμανιού, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για τους εργαζόμενους και τους κατοίκους. Στοιχείο που κανείς δεν μπορεί να το παραβλέψει και που, αν μη τι άλλο, έχει τη δική του ιδιαίτερη βαρύτητα όσον αφορά τους όρους δουλειάς και ζωής των εργαζομένων. Από την άλλη, αποκτά ιδιαίτερη σημασία όσον αφορά τις ιδιαίτερες στοχεύσεις και τον ανταγωνισμό του αμερικανικού και ρωσικού ιμπεριαλισμού στην περιοχή των Βαλκανίων γενικά και στη χώρα μας ιδιαίτερα.

Οι Αμερικάνοι δεν μπορούν να επιτρέψουν να δημιουργηθεί μια (δεύτερη, μετά τον ΟΛΘ) ρωσική σφήνα σε μια χώρα με τα γεωπολιτικά χαρακτηρι-

στικά της Ελλάδας. Η εξαγορά του λιμανιού του Βόλου από μια κοινοπραξία ρωσικών συμφερόντων λοιπόν θα χαλούσε τα σχέδια των Αμερικάνων για να σφραγίσουν τα Βαλκάνια από τη ρωσική επιρροή. Πόσο μάλλον όταν αυτή η σφήνα θα βρίσκεται στην περιοχή της Θεσσαλίας όπου λειτουργούν αμερικανοΝΑΤΟϊκές βάσεις και που πολλές φορές έχουν δείξει το ενδιαφέρον τους για την περιοχή και την αξιοποίησή της στους πολεμικούς τους σχεδιασμούς! Οι δε Ρώσοι προσπαθούν να πάρουν καλύτερες θέσεις στον ανταγωνισμό τους με τους Αμερικάνους στην περιοχή, ιδιαίτερα τώρα που το μέτωπο της Ουκρανίας είναι ενεργό και παράγει συνεχώς νέα δεδομένα. Για αυτό και δεν ήταν τυχαίο το γεγονός ότι η προσφορά που έκανε η κοινοπραξία Σαββίδη ήταν 51 εκατομμύρια ευρώ, δηλαδή σχεδόν υπερδιπλάσια από αυτή των Αμερικάνων!

Το αποτέλεσμα μένει να το δούμε. Φυσικά, η όποια δικαστική απόφαση δεν θα ακουμπά πουθενά αλλού παρά στην υπεροχή, την επιρροή, τους εκβιασμούς και τους συσχετισμούς τού ενός έναντι του άλλου.

Massive Attack στην Αθήνα Συναυλία αφιερωμένη στην Παλαιστίνη

14 χρόνια μετά, η trip-hop μπάντα από το Μπρίστολ βρέθηκε ξανά στην Ελλάδα, παρουσιάζοντας ένα ιδιαίτερα εντυπωσιακό οπτικοακουστικό θέαμα, το οποίο προσέγγιζε τα όρια του ντοκιμαντέρ, άγγιζε σειρά κοινωνικοπολιτικών ζητημάτων και ήταν αφιερωμένο στον αγωνιζόμενο παλαιστινιακό λαό.

Στη διάρκεια της συναυλίας προβάλλονταν στην οθόνη στοιχεία που αφορούν την κατάσταση στην κατεχόμενη Παλαιστίνη, από την απαρχή της ίδρυσης του σιωνιστικού-ισραηλινού κράτους το 1947 έως και σήμερα. Έγιναν αναφορές στους εκτοπισμένους και τους Παλαιστίνιους πρόσφυγες, τους πολιτικούς κρατούμενους στις ισραηλινές φυλακές, τις δολοφονίες και τα εγκλήματα των σιωνιστών, δίπλα στην καταγγελία της ανοικτής στήριξης των ΗΠΑ και της Δύσης στη γενοκτονία που συντελείται εδώ και σχεδόν έναν χρόνο από το φασιστικό-σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ και με αιτήματα για άμεση κατάπαυση του πυρός και απελευθέρωση όλων των ομήρων.

Διαχρονικά η μπάντα εκφράζει την αλληλεγγύη της στον παλαιστινιακό λαό, αρνούμενη από το 1999 να συμμετέχει σε συναυλίες στο Ισραήλ, ενώ τον περασμένο Μάιο -από κοινού με σειρά καλλιτεχνών- ακύρωσαν τις προγραμματισμένες εμφανίσεις τους στο βρετανικό μουσικό φεστιβάλ «Great Escape», με αφορμή τη χορηγία της εκδήλωσης από την τράπεζα Barclays Bank, που επενδύει σε εταιρείες όπλων που προμηθεύουν το Ισραήλ. Αντίστοιχα, στα 33 χρόνια πορείας, οι Massive Attack τοποθετούνται ενάντια στους άδικους πολέμους και τις επεμβάσεις (Ουκρανία, Ιράκ κ.ά.), αναδεικνύουν ζητήματα που αφορούν την καταστροφή του περιβάλλοντος από την κυρίαρχη πολιτική και την επίδραση της πολιτικής αυτής στις συνειδήσεις του κόσμου. Στη συναυλία τους το 2014 στην Κωνσταντινούπολη μίλησαν για τους δολοφονημένους από την τούρκικη αστυνομία στις διαδηλώσεις του πάρκου Γκεζί την προηγούμενη χρονιά, καταγγέλλοντας την ατιμωρησία των υπαιτίων. Με αξιοπρέπεια προς το κοινό τους και τα δεινά που αντιμετωπίζει ο κόσμος καθημερινά, στέκονται και σήμερα στο πλευρό των λαών που μακελεύονται και η στάση τους αγκαλιάζεται από το κοινό.

Το φορτίο που φέρει ένας καλλιτέχνης μέσα από το έργο του έγκειται στο να μπορεί να αφουγκραστεί τα προβλήματα και τις δυσκολίες του κόσμου που απευθύνεται και παράλληλα να αντιλαμβάνεται και να σέβεται την επίδραση που ο ίδιος έχει στη συνείδηση του κόσμου. Παράπέρα, ένας «προοδευτικός» καλλιτέχνης προσπαθεί να αναδείξει τις αιτίες των δεινών που αντιμετωπίζει ο λαός του και να δώσει απαντήσεις και προοπτική στο κοινό που τον παρακολουθεί. Ο Φεδερίκο Γκαρθία Λόρκα έλεγε ότι «ο καλλιτέχνης πρέπει να πενθεί και να γελά μαζί με τον λαό του». Στις μέρες που οι κυρίαρχοι του κόσμου υπόσχονται προς τους λαούς μονάχα εκμετάλλευση και θάνατο, ο κάθε καλλιτέχνης έχει αυξημένο καθήκον να βρίσκεται στο πλάι του κάθε καταπιεζόμενου και να αναζητά μαζί του απαντήσεις. Την ίδια στιγμή, σε περίοδο κινηματικής αποσυγκρότησης, στην οποία η αριστερά αδυνατεί να δώσει στον λαό την προοπτική που χρειάζεται, είναι λογικό η στάση και του κόσμου στην τέχνη να παρουσιάζει κενά και ασυνέχειες (αντίστοιχα και για τη συγκεκριμένη μπάντα, η οποία απέναντι στη γενοκτονία του λαού της Παλαιστίνης κάλεσε στις βρετανικές εκλογές τον κόσμο να στηρίξει το κόμμα των Πράσινων).

Τα συνθήματα για τη λευτεριά στην Παλαιστίνη, οι παλαιστινιακές σημαίες και οι γροθιές που υψώθηκαν σε ακόμη ένα καλλιτεχνικό δρώμενο, αφενός επιβεβαιώνουν αισθήματα αλληλεγγύης και του δικού μας λαού προς τον αγωνιζόμενο παλαιστινιακό λαό, κόντρα στις συστηματικές προσπάθειες φίμωσης και καταστολής των από πάνω. Δεν μας κάνει εντύπωση και στην προκειμένη ότι όποιος ανατρέξει στις ανταποκρίσεις της διοργάνωσης του συγκεκριμένου μουσικού φεστιβάλ (Release Festival) για τη μέρα της συναυλίας δεν θα εντοπίσει τίποτα από τα παραπάνω (αντίστοιχα και για την συναυλία των Thievery Corporation μία εβδομάδα νωρίτερα που τραγουδιστής της μπάντας ύψωσε παλαιστινιακή σημαία). Η αναντιστοιχία, από την άλλη μεριά, αυτή η αλληλεγγύη να βρει κινηματική διέξοδο και να εκφραστεί στον δρόμο, με μαζικούς όρους, προκειμένου να μπορέσει να μπει τέλος στη σφαγή, είναι σημείο των καιρών και επιβάλλει αναβαθμισμένα καθήκοντα στον κόσμο του κινήματος και της αριστεράς. «Να μη σταματήσουμε να μιλάμε για την Παλαιστίνη», να μη σταματήσουμε να αγωνιζόμαστε για ένα ελεύθερο και ενιαίο παλαιστινιακό κράτος από το ποτάμι ως τη θάλασσα.

Η.Δ.

Ξεκινάει το 25ο camping των Αγωνιστικών Κινήσεων και της Μαθητικής Αντίστασης

Από τις 26 Ιούλη μέχρι τις 4 Αυγούστου θα διεξαχθεί το camping των Αγωνιστικών Κινήσεων και της Μαθητικής Αντίστασης.

Μια απαιτητική ακαδημαϊκή χρονιά φτάνει σιγά σιγά στο τέλος της. Μια χρονιά που σημαδεύτηκε από το προχώρημα της επίθεσης με περισσότερα αντιλαϊκά μέτρα και νομοσχέδια για τη δουλειά, για την εκπαίδευση και τα δημοκρατικά δικαιώματα. Μια χρονιά που σημαδεύτηκε, όμως, και από τους αγώνες των φοιτητών και των μαθητών ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια και το χτύπημα στο λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές. Μια χρονιά που φοιτητές σε όλο τον κόσμο προχώρησαν σε καταλήψεις και διαδηλώσεις για την υπεράσπιση του αγώνα του παλαιστινιακού λαού για ανεξάρτητο παλαιστινιακό κράτος από το ποτάμι ως τη θάλασσα.

Μετά από αυτή τη δύσκολη χρονιά επιλέγουμε να γεμίσουμε τις μπαταρίες μας, να ξεκουραστούμε και να διασκεδάσουμε συλλογικά. Επιλέγουμε το τρίπτυχο αυτοοργάνωση-συλλογικότητα-αλληλεγγύη, που διέπει όλη τη λειτουργία και τη ζωή του camping, κόντρα στα κυρίαρχα πρότυπα και την κουλτούρα εκτόνωσης που προβάλλει και προωθεί το σύστημα.

Αντιλαμβανόμαστε τις διακοπές ως δικαίωμα, που βάλλεται από τις πολιτικές τους. Στην εξαρτημένη Ελλάδα, η νεολαία, που την ξεζουμίζουν με κάθε τρόπο, δεν θα μπορεί να πηγαίνει διακοπές. Για αυτή θα υπάρχει το περίφημο staycation ή δουλειά στις συνθήκες εργασιακής γαλέρας, ενώ η χώρα θα μετατρέπεται σε ένα απέραντο και πανάκριβο τουριστικό θέρετρο...

Σε αυτές τις δύσκολες συνθήκες και με αυτή τη λογική καλούμε τη νεολαία να αντιμετωπίσει και τις διακοπές της συλλογικά στο 25ο camping μας!

Σας περιμένουμε!

Πρόγραμμα:

- 26/7, Εναρκτήρια Συνέλευση
- 27/7, Μαθητικό Εργαστήριο «Χτίζουν σχολεία ταξικά... Ας οικοδομήσουμε τις αντιστάσεις μας», Stand up comedy (Με τους Σταμάτη Αθανασάκη, Κωσταντή Μπίτση, Ορέστη Θεοφανούδη), Cocktail Party
- 28/7, Εργαστήριο «Κοινωνικοποίηση και ελεύθερος χρόνος στο σύστημα της εκμετάλλευσης»
- 29/7, Εκδήλωση «Στη μάχη της γενιάς μας θα βγούμε νικητές. Για το φοιτητικό κίνημα Γενάρη-Φλεβάρη-Μάρτη»
- 30/7, Εκδρομή στην Ακροναυπλία
- 31/7, Εργαστήριο «Οι λαοί του πλανήτη αντιστέκονται, από τις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις ως τις εξαρτημένες χώρες»
- 1/8, Εκδήλωση «Το μέλλον της νεολαίας δεν είναι ο πόλεμος. Είναι η αντίσταση κι ο αγώνας», Λαϊκό γλέντι
- 2/8, Προβολή ταινίας «Καινούριος Ουρανός - Οι γυναίκες στον Δ.Σ.Ε.»
- 3/8, Μαθητικό Εργαστήριο «Μετά τη σφαγή στις φετινές πανελλαδικές», Θεατρικός Μονόλογος «Seven Jewish Children», Συνέλευση Απολογισμού, Αποχαιρετιστήριο Party
- 4/8, Μάζεμα χώρου, Αποχώρηση

Οι 9 τέχνες στο χαραγμένο σώμα της Κύπρου

Φέτος συμπληρώνονται 50 χρόνια από την τουρκική εισβολή και κατοχή της Κύπρου, που δεν παύουν να μας θυμίζουν πως το πολύπαθο νησί αποτέλεσε τόσο στη μακρά όσο και στην πρόσφατη ιστορία του το επίκεντρο του ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού και των «διεκδικήσεων» διαφόρων κατακτητών. Ταυτόχρονα, ωστόσο, υπήρξε και το σπίτι Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων, που παρά τα πάνω και τα κάτω τους (βασικά λόγω... ιμπεριαλιστικού δάκτυλου) ζούσαν αρμονικά, όπως μαρτυρούν και οι ίδιοι. Πώς φαίνεται αυτή η πραγματικότητα να αποτυπώνεται στις 9 τέχνες;

Ζωγραφική: Θα μπορούσαν να παρατεθούν πολλοί κύπριοι ζωγράφοι που μας έχουν δείξει αυτήν την πραγματικότητα, αλλά αξίζει η αναφορά στον Αδαμάντιο Διαμαντή. Ο ζωγράφος αυτός είναι γνωστός για ένα μακρόστενο έργο 17,5 μέτρων που απεικονίζει φιγούρες της κυπριακής ζωής και από τις δύο κοινωνίες μπλεγμένες στην ίδια σκηνή, με τίτλο «ο Κόσμος της Κύπρου», φτιαγμένο την περίοδο 1967-'72.

Λογοτεχνία: Πολλοί ποιητές έχουν γράψει και έχουν πει για την Κύπρο, ανάμεσά τους και ο Ναζίμ Χικμέτ. Από την ίδια την Κύπρο, βέβαια, το ποίημα του Λεύκου Ζαφειρίου με τίτλο 15.7.1974 δείχνει πως δεν είναι μόνο η αστική τάξη της Τουρκίας που επιβουλεύεται το νησί, αλλά και αυτή της Ελλάδας, με την καθοδήγηση της CIA:

Οι νεκροί βρομούσαν από 'να μίλι μακριά, ήταν ανελέητο το τελευταίο καλοκαίρι - τρυπούσε τους ισκίους των δέντρων τις στέγες των σπιτιών. Φρικτό καλοκαίρι για τους ανθρώπους

μπάσαν τους νεκρούς από την πίσω πόρτα στον Άη-Γιάννη, δεν τους χωρούσαν, λέει, τα φέρετρα. Κι ο πιτσιρικάς -πήχτρα το αίμα στα ρούχα του- άνοιξε λάκκους, τον χτυπούσε ο ήλιος ανελέητα στους κροτάφους στη μνήμη βαθιά ως το μέλλον.

Τον ήξερες αλλιώςτικα τον κυπριώτικο ήλιο θεία Μαρίνα την αυγή με τα περισσότερα στους ώμους.

Κινηματογράφος: Τις τελευταίες μέρες κυκλοφόρησε από το News24/7 το ντοκιμαντέρ «Κύπρος 1974-2024: Οι Άνθρωποι που δεν ξέχασαν». Οι ιστορίες από την τουρκική εισβολή και τα δεινά του κυπριακού λαού αποτυπώνονται μέσα από μαρτυρίες Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων. Άλλωστε θύμα της τουρκικής κατοχής είναι στο σύνολο οι Κύπριοι. Ωστόσο, η παραγωγή παραμένει στις ευθύνες των Τούρκων σημαντικά περισσότερο σε σχέση με της χούντας της Ελλάδας, ενώ ο ρόλος των ιμπερια-

λιστών δεν σχολιάζεται ούτε γίνεται λόγος γι' αυτόν.

Μουσική: Το 1978, ο Θάνος Μικρούτσικος κυκλοφορεί τον δίσκο του «Τραγούδια της Λευτεριάς», με τραγούδια για τους εθνικοαπελευθερωτικούς αγώνες πολλών περιοχών, όπως οι χώρες της Αφρικής, η Κούβα, αλλά φυσικά και η Κύπρος, που μόλις τέσσερα χρόνια πριν είχε βιώσει την τουρκική εισβολή. Οι στίχοι του Φώντα Λάδη μάς δίνουν εικόνες από τα «αδελφοσκοτώματα» που ωθούν οι «δυνατοί που τους μικρούς παιδεύουν», και την καρδιά του αφηγητή που είναι κι αυτή στα δύο χωρισμένη.

Γλυπτική: Ο γλύπτης Ιωάννης Νοταράς κατασκεύασε σύνθετο έργο, που απεικονίζει πολλές μπρούντζινες φιγούρες, σε μια σκηνή όπου η φιγούρα της Ελευθερίας εποπτεύει στρατιώτες να απελευθερώνουν πολίτες από τις βρετανικές φυλακές. Το έργο ολοκληρώθηκε το '67, τοποθετήθηκε στη Λευκωσία το '74 και ονομάστηκε «Μνημείο της Ελευθερίας». Αργότερα, το 1987, η Βουλή των Αντιπροσώπων το αναγνώρισε ως «Μνημείο Αγώνα ΕΟΚΑ 1955-1959».

Κόμιξ: Την 1η Δεκεμβρίου του 2016 ο σκιτσογράφος κωστάκης ανάρτησε στο ιστολόγιό του σκίτσο που απεικονίζει τους «διεκδικητές» της Κύπρου μέσα από διάφορους τρόπους αναφοράς ως σφαγείς, ζυγαριές, τιμοκατάλογους κ.λπ., ενώ πίσω φαίνεται ο χάρτης της Κύπρου σε «οικόπεδα», ως πανσέτα, φιλέτο, σπάλα, τιμολογημένα για αγορά.

Θέατρο: Το 1987, ο Κύπρος Χρυσάνθης κυκλοφορεί ένα ωριαίο μονόπρακτο με τίτλο «Ο Αιχμάλωτος», που περιγράφει ακριβώς τις αγωνίες των ανθρώπων γύρω από τους αγνοούμενους που ανήλθαν σε χιλιάδες κατά την τουρκική εισβολή στην Κύπρο. Το θεατρικό μπορεί να το βρει κανείς —μόνο σε ήχο— στο ψηφιακό αρχείο του ΡΙΚ.

Φωτογραφία: Ο Δώρος Παρτασίδης το 1974 βρέθηκε στην πρώτη γραμμή να κινηματογραφεί και να τραβάει φωτογραφίες για λογαριασμό του ΡΙΚ. Μεγάλος αριθμός από τις γνωστότερες —τραγικές— φωτογραφίες των γεγονότων έχουν ληφθεί από την κάμερά του. Σε αυτές απεικονίζονται σπαρακτικά δάκρυα ανθρώπων, ενώ πολύ συχνές είναι και οι φωτογραφίες με συγγενείς αγνοούμενων που κρατούν φωτογραφίες τους. Δική του είναι και η κεντρική φωτογραφία του άρθρου.

Αρχιτεκτονική: Πλήθος μεγάλων ναών γοθικού ρυθμού κοσμούν την Κύπρο, τόσο στα κατεχόμενα όσο και στην υπόλοιπη χώρα. Ανάμεσά τους το ΑΒΒαείο του Μπελλαπάις, ο ναός της Αγίας Σοφίας (νυν Σελιμιγιέ Τζαμί) και το Ομεριγιέ Τζαμί. Η αρχιτεκτονική των ναών δείχνει το «πέρασμα» των Λουζιτιανών, ενώ τα τζαμιά δείχνουν τη μετέπειτα κατάκτηση από τους Οθωμανούς.

Γιατί να φωνάξεις “Λευτεριά στην Παλαιστίνη” στο Αρχαίο Θέατρο της Επιδάουρου

Ο Θεόδωρος Τερζόπουλος είναι ένας σκηνοθέτης που δεκαετίες τώρα έχει δημιουργήσει μία θεατρική μέθοδο που έχει ως κέντρο της τον ηθοποιό. Έπειτα από 45 χρόνια στο θέατρο και δεκαετίες έρευνας στο θέατρο της Ανατολής, φέτος είναι η πρώτη φορά που το Εθνικό Θέατρο της Ελλάδας κάνει πρόταση στο σκηνοθέτη να αναλάβει το ανέβασμα μίας παράστασης στο Φεστιβάλ Επιδάουρου. Η “Ορέστεια” του Αισχύλου παρουσιάστηκε στις 12 και 13 Ιουλίου στο Αρχαίο Θέατρο της Επιδάουρου και συνεχίζει την περιοδεία της σε Ελλάδα και Κύπρο.

Η “Ορέστεια” είναι η μοναδική σωζόμενη τριλογία αρχαίου δράματος. Ακολουθεί το μύθο των Ατρείδων. Το κείμενο από μόνο του μελετάει την εγκαθίδρυση της δημοκρατίας στην αρχαία Αθήνα. Βέβαια, το ανέβασμα μίας αρχαίας τραγωδίας χωρίς καμία αντιστοιχία στο παρόν δεν έχει σ’ αλήθεια τίποτα να πει στον σύγχρονο θεατή. Είναι τρομερά σύνηθες να συναντάει κανείς ανεβασματα παραστάσεων αρχαίου δράματος που είναι απλώς και μόνον αναπαραστάσεις ζητημάτων που θα αφορούσαν ενδεχομένως τον άνθρωπο της αρχαίας Αθήνας, αλλά καθόλου το λαό που ζει σήμερα στη χώρα.

Ο Τερζόπουλος πήρε την απόφαση να προσεγγίσει το αρχαίο κείμενο με μία σύγχρονη ματιά. Είναι άλλωστε ένας σκηνοθέτης ο οποίος φροντίζει πάντα οι παραστάσεις του να έχουν πολιτικό περιεχόμενο, ακόμη κι αν συνήθως επιλέγει να μην το δηλώσει ξεκάθαρα επί σκηνής αλλά να υποδηλώνεται. Είναι, μάλλον, η πρώτη φορά που αισθάνθηκε την ανάγκη αυτή η πολιτική διάσταση της παράστασής του να

δηλωθεί καθαρά και ξάστερα επί σκηνής και όχι έμμεσα, όπως συνήθως, καθ’ όλη τη διάρκεια της παράστασης, αλλά ιδιαίτερα στο φινάλε της.

Η Κασσάνδρα του Τερζόπουλου, μια γυναίκα-λάφυρο από τον πόλεμο στην Τροία, με τα ματωμένα σεντόνια στα χέρια είναι σαν να έρχεται κατ’ ευθείαν από την Παλαιστίνη, τραγουδάει άλλωστε ένα παραδοσιακό αραβικό τραγούδι.

Στην τρίτη και τελευταία τραγωδία της “Ορέστειας”, τις “Ευμενίδες”, ο Αισχύλος παρουσιάζει το πέρασμα σε ένα “νέο κόσμο”. Οι Ερινύες, έπειτα από διαπραγματεύσεις με τη θεά Αθηνά, δέχονται να εγκαταλείψουν το ρόλο τους ως θεές της εκδίκησης και της δικαιοσύνης και να ενταχθούν στη Δημοκρατία της Αθήνας, όπου η δικαιοσύνη θα ασκείται από ένα σύστημα εξουσίας, τον Άρειο Πάγο, πλήρως οργανωμένο και προκαθορισμένο από τη θεά Αθηνά. Συνήθως αυτή η μεταστροφή των Ερινύων σε Ευμενίδες προσεγγίζεται με θετικό πρόσημο από τους σκηνοθέτες. Ο Τερζόπουλος, όμως, είδε στην εγκαθίδρυση της αστικής δικαιοσύνης στην αρχαία Αθήνα την αντιστοιχία με τη σημερινή αστική δικαιοσύνη. Άκουσε στο κείμενο του Αισχύλου “καλωσορίσατε στο νέο κόσμο” και αντιλήφθηκε ποιος είναι αυτός ο “νέος κόσμος” για το σύγχρονο θεατή. Είδε στη διαπραγμάτευση και την ήττα των Ερινυών άλλες ήττες που επήλθαν με υποσχέσεις και απειλές από την εξουσία. Αναφέρει σε συνέντευξή του τη Συμφωνία της Βάρκιζας, το δόγμα Τρούμαν, τις εξορίες. Κάνει και ακόμη μία ξεκάθαρη δήλωση: η δημοκρατία λειτουργεί ως άλλοθι για να κάνει τη δουλειά της η ανώτερη τάξη.

Έτσι, όσο οι Ερινύες αποχωρούν υποταγμένες από τη σκηνή, ακούγεται από τα μεγάφωνα η φράση “Καλωσήρθατε στο θαυμαστό νέο κόσμο!”, ριπές από μαχητικά αεροσκάφη σκίζουν τον αέρα ενώ ταυτόχρονα καταμετρούνται οι νεκροί στη Γάζα και μία φωνή καταγράφει τους χρηματιστηριακούς δείκτες.

Με το τέλος της παράστασης στις 13 Ιουλίου στο αρχαίο θέατρο της Επιδάουρου και μετά την υπόκριση των συντελεστών, εμφανίστηκε στο κοινό μία μεγάλη παλαιστινιακή σημαία. Το κατάμεστο από 10 χιλιάδες θεατές θέατρο χαμογέλασε. Και έπειτα, σαν να ήμασταν όλοι συνοντισμένοι, ένα ολόκληρο θέατρο φώναζε το σύνθημα «Λευτεριά στην Παλαιστίνη». Δεν είναι ούτε τυχαίο ούτε αμελητέο το γεγονός ότι ο λαός και η νεολαία που είχε κατακλύσει το αρχαίο θέατρο της Επιδάουρου αισθάνθηκε την ανάγκη να φωνάξει αυτό το σύνθημα. Είναι η απάντηση σε όσους λένε ότι “ο λαός είναι ηλίθιος-αδιαφορεί-κοιμάται”. Είναι και η απάντηση στον Πρεντεντέρη, ο οποίος σε άρθρο του αναφέρεται σε αυτό το γεγονός ειρωνευόμενος ότι η διαμαρτυρία δεν έχει κανένα χώρο στην Επίδαυρο.

Ο λαός αναζητά συνεχώς, λοιπόν, δυνατότητες και ευκαιρίες να αντισταθεί και να διεκδικήσει. Του έδωσε χώρο η ξεκάθαρη πολιτική δήλωση της παράστασης που μόλις είχε παρακολουθήσει, το περιεχόμενο και η θέση που πήραν ο σκηνοθέτης και οι ηθοποιοί, να δηλώσει την αλληλεγγύη του στον παλαιστινιακό λαό, να αντισταθεί στη γενοκτονία που συντελείται και να διεκδικήσει τη Λευτεριά στην Παλαιστίνη!

Γυάρος Το θανατονήσι του Αιγαίου Να μην επιτρέψουμε από ιστορικός τόπος να γίνει τόπος επενδύσεων

Το όνομά της ταυτίστηκε, μαζί με αυτό της Μακρονήσου, με τους πιο σκληρούς τόπους εξορίας και φυλακών που γνώρισαν στον 20ό αιώνα οι κομμουνιστές και άλλοι λαϊκοί αγωνιστές. Οι τελευταίοι εξόριστοι έφυγαν από τη Γυάρο στις 24/6/1974, όταν έπεφτε η Χούντα. 50 χρόνια μετά επανέρχεται η συζήτηση να μετατραπεί από ιστορικός τόπος και τόπος θυσίας σε τόπο τουριστικών επενδύσεων και αιολικών πάρκων.

Η Γυάρος ή τα Γιούρα είναι ένας βράχος καταμεσής του Αιγαίου, ανάμεσα στη Σύρο και την Κέα. Τόπος εντελώς άνυδρος, με ελάχιστα και καχεκτικά δέντρα, έρμαιο του καυτού ήλιου και του δυνατού βοριά που πνέει όλο το χρόνο στην περιοχή και παρασέρνει αρμύρα και σκόνη.

Προσπάθειες για να αποτελέσει τόπο εξορίας έγιναν ακόμα και πριν από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Στο περιοδικό «Συριανά γράμματα» τεύχος 2,3 αναφέρεται: «Το 1922 η κυβέρνηση σχεδιάζει να μεταβάλει το νησί σε στρατόπεδο ανεπιθύμητων οπλιτών. Οι υγειονομικές υπηρεσίες το κρίνουν ακατάλληλο. Το ίδιο συμβαίνει και το 1937 στη διάρκεια της δικτατορίας του Μεταξά».

Αυτό το νησί διάλεξε το μοναρχοφασιστικό καθεστώς που εγκαθιδρύθηκε στην Ελλάδα μετά τη Βάρκιζα και από το 1947 έστειλε χιλιάδες αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης, κρατούμενους σε άλλες φυλακές, όχι για να ζήσουν αλλά για να πεθάνουν εκεί, κάτω από απίστευτες στερήσεις και απάνθρωπα βασανιστήρια. Αξίζει να αναφέρουμε ότι η απόφαση για το άνοιγμα του κολαστηρίου στη Γυάρο ήταν απόφαση της κυβέρνησης Δημ. Μάξιμου, μιας κυβέρνησης συνεργασίας 7 κομμάτων, στη σύνθεση της οποίας συμμετείχαν πολλοί γνωστοί πολιτικοί όπως ο Θεμ. Σοφούλης, ο Κ. Τσαλδάρης, ο Π. Κανελλόπουλος, ο Απ. Αλεξανδρής (υπουργός Δικαιοσύνης και παλιό στέλεχος των Βενιζελικών), ο Γ. Παπανδρέου (ο μετέπειτα «Γέρος της Δημοκρατίας»), ο Σ. Γονατής (ιδρυτής των Ταγμάτων Ασφαλείας στην Κατοχή) κ.ά. Είναι σίγουρο ότι υπήρχε σύμπνοια στο χτύπημα του κομμουνιστικού κινήματος.

Στην ίδρυση της Γυάρου σημαντικό ρόλο έπαιξε ο βρετανός αντισυνταγματάρχης Τσαρλς Γουίκαμ, με αξιοσημείωτες περγαμηνές (συμμετοχή στον πόλεμο των Μπόερς, επέμβαση της Αντάντ στη Σοβιετική Ρωσία, αποστολή στην Ιρλανδία κ.ά.)

Στην πρώτη και πιο σκληρή περίοδο της λειτουργίας της Γυάρου, μέχρι και το 1952 που προσωρινά καταργήθηκε, εκτοπίστηκαν ή καλύτερα φυλακίστηκαν περίπου 12.000 αγωνιστές. Σύντομα όμως θα ξαναοίξει από το 1955 (κυβέρνηση Παπάγου) με αφορμή την απόδραση των 27 κομμουνιστών από τα Βούρλα και θα κλείσει το 1961 ύστερα από πιέσεις μέσα στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Στη φάση αυτή εκτοπίστηκαν περίπου 2.500. Έπειτα από λίγα χρόνια (στην περίοδο της Χούντας) το κολαστήριο θα ξαναοίξει οπότε και θα εξοριστούν 7.500 κομμουνιστές και πολιτικοί άλλων κομμάτων χωρίς να περάσουν ούτε από δίκη (για «παραθερισμό», όπως κυνικά έλεγε ο Παττακός). (Τα

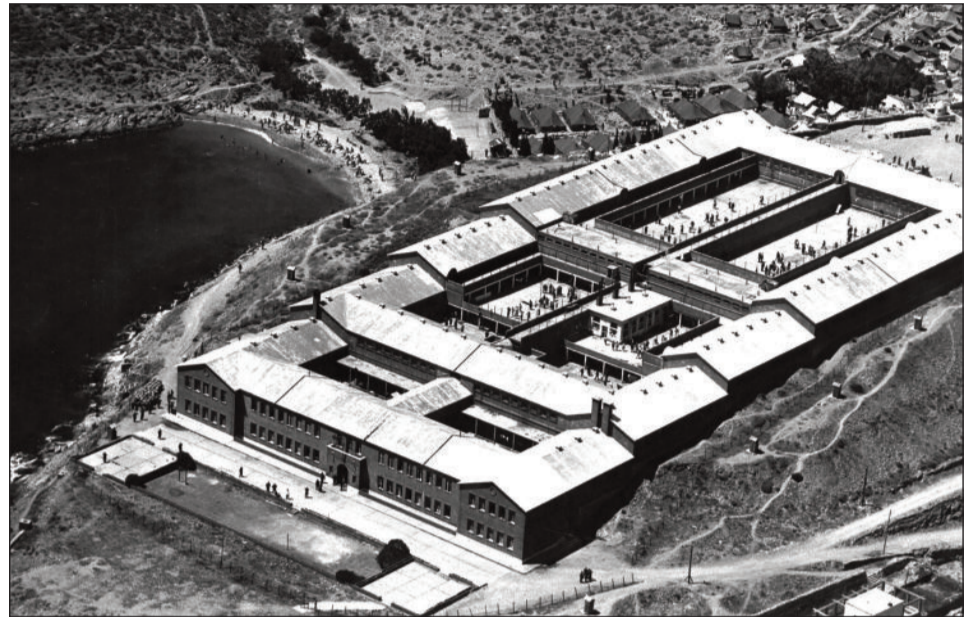
αριθμητικά στοιχεία είναι από τα «Συριανά Γράμματα», τ. 2,3)

Οι συνθήκες διαβίωσης ήταν οριακές, ειδικά στην πρώτη περίοδο που περιλάμβανε και τον εμφύλιο. Ο χρόνιος υποσιτισμός, η δίψα, οι κακουχίες, η εξαντλητική καταναγκαστική εργασία, αρρώστιες όπως η φυματίωση που τους θέρριζε, αλλά κυρίως τα καθημερινά βασανιστήρια στα οποία υποβάλλονταν οι κρατούμενοι, είτε ομαδικά είτε ατομικά, ήταν μια συνεχής απειλή για τη ζωή των αγωνιστών. Συνολικά πέθαναν περίπου 100, αλλά η διοίκηση του στρατοπέδου στις περισσότερες περιπτώσεις έστελνε τους ετοιμοθάνατους στο νοσοκομείο της Σύρου, οπότε δεν καταγράφονταν ως νεκροί της Γυάρου. Επίσημα μόνο 22 ήταν οι νεκροί -και οι αντίστοιχοι τάφοι- στο κολαστήριο.

Οι κρατούμενοι κατάφεραν με πολλές προφυλάξεις να καταγράψουν πολλές πλευρές της ζωής τους και της συμπεριφοράς των βασανιστών τους στη Γυάρο, να φυγαδέψουν κρυφά τα χειρόγραφα και όλα να αποτυπωθούν το 1952 στο βιβλίο «Γιούρα. Ματωμένη Βίβλος». Επίσης σημαντικό ντοκουμέντο αποτελεί το υπόμνημα των κρατούμενων προς τον υπουργό Δικαιοσύνης της κυβέρνησης Πλαστήρα το 1951, που κι αυτό εκδόθηκε, με τίτλο «Γιούρα».

Μέσα από αυτές τις μαρτυρίες μαθαίνουμε ότι ξεκίνησε η κατασκευή της φυλακής από το 1947. Οι πρώτοι κρατούμενοι έμεναν σε σκηνές και ξεκίνησαν σκάβοντας την πέτρα σε μια πλαγιά του βουνού ώστε να διαμορφωθεί το έδαφος, έφτιαξαν δρόμους, τα κτίρια της φυλακής και των ανθρωπών της διοίκησης, τα πολυβολεία και το κτήριο της ηλεκτρογεννήτριας. Οι συνθήκες ήταν απίστευτα δύσκολες και οι εργασίες γίνονταν κάτω από συνεχείς απειλές, βασανιστήρια, χτυπήματα και μαστιγώματα.

Στους 5 όρμους του νησιού δημιουργήθηκαν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Μέσα από τους λίγους ποικίλους κρατούμενους που υπήρχαν, διάλεξαν την αφρόκρεμα του υπόκοσμου για να εξοπλιστούν και να αναλάβουν την επιτήρηση και τον βασανισμό των εξοριστών. Οι περισσότεροι από αυτούς ήταν δωσίλογοι και αποβράσματα της κοινωνίας που με χαρά δέχτηκαν το νέο ρόλο τους. Αναφέρουμε μερικά ονόματα βασανιστών που χαρακτηρίστηκαν για την αγριότητά τους. Χαλκιαδόκης, Στράτος, Κομνηνός, Κοντολής, Κολοκάτος και δεκάδες άλλοι που κυκλοφορούσαν όλη μέρα με ρόπαλα από μπαμπού και επιδίδονταν στο αγαπημένο τους άθλημα, να τα σπάνε πάνω στα κεφάλια των κρατούμενων. Ένας από τους διοικητές τους ήταν ο διαβόητος Γεώργιος Γλάστρας, πρώην βασανιστής στο στρατόπεδο «Παύλος Μελάς» στη Θεσσαλονίκη επί Κατοχής. Ήταν ένας θηριώδης τύπος που δεν υπολόγιζε τίποτα όταν βασάνιζε τους κρατούμενους. Από την πρώτη μέρα ξεκαθάρισε τη θέση του: «Δεν σας προστατεύει κανένας νόμος. Εδώ αποφασίζω εγώ και ο βούρδουλας μου». Πολλοί πέθαναν στα χέρια του ή μετά από εντολές του. Το αγαπημένο του βασανιστήριο ήταν η περίφημη «συκιά» στην οποία κρεμούσε τους αγωνιστές

από τους αγκώνες και τους βασάνιζε επί μέρες. Πολλοί έμειναν παράλυτοι από τα μεσαιωνικά αυτά μαρτύρια.

Τον Γλάστρα αντικατέστησε ο Μπουζάκης, πρώην διευθυντής των Φυλακών Αηλίκων στην Κηφισιά. Συστηματοποίησε τα βασανιστήρια και επί των ημερών του το Πειθαρχείο ήταν συνεχώς γεμάτο. Δεν ήταν τυχαίο το γεγονός ότι είχε θητεύσει νωρίτερα στη Μακρόνησο.

Οι βασανιστές και η διεύθυνση των φυλακών επιδόθηκαν σε κλοπές τροφίμων, φαρμάκων, ενδυμάτων και όποιων άλλων πολύτιμων αντικειμένων είχαν οι κρατούμενοι και πολλοί από αυτούς θησαύρισαν. Η πρώτη εμπειρία των αγωνιστών ήταν ένα άγριο ξυλοφόρτωμα τη στιγμή που πατούσαν το πόδι τους στο νησί (η περίφημη Υποδοχή) και κατόπιν η κλοπή όσων αντικειμένων θεωρούσαν οι φύλακες ότι άξιζαν.

Ακόμα, όμως, και σ' αυτή την κατάσταση, οι εξόριστοι κατάφεραν να οργανωθούν και με όπλο την αλληλεγγύη να αντιμετωπίσουν τις δυσκολίες. Αν δεν λειτουργούσαν με αυτό τον τρόπο, οι νεκροί θα ήταν πολλαπλάσιοι. Άλλωστε, ο πρώτος διοικητής του νησιού (Παπαμιχαλόπουλος) έλεγε χαρακτηριστικά: «είστε νεκροί και σας έστειλαν στη Γιούρα για να σας ενταφιάσουν». Και δεν άργησε να επιβεβαιωθεί. Πολύ σύντομα ένας δάσκαλος από την Άμφισσα, ο Π. Κούκερης, βασανίστηκε μέχρι θανάτου.

Οι κρατούμενοι στην πλειονότητά τους κράτησαν ηρωική στάση, δεν υπέγραφαν δηλώσεις και στάθηκαν με υπομονή και αξιοπρέπεια απέναντι στους βασανιστές τους. Ταυτόχρονα, κατάφεραν να δημοσιοποιήσουν τις καταγγελίες τους (με βαρύ κόστος πολλές φορές) για να μάθει ο υπόλοιπος κόσμος αυτά που διαδραματιζόνταν στο «Νταχάου της Μεσογείου». Άλλωστε, ποτέ δεν επιτράπηκε σε δημοσιογράφους ή άλλους πολίτες να μεταβούν στη Γυάρο. Το 1950 εγκαταστάθηκε εκεί ένα κλιμάκιο του Ερυθρού Σταυρού και έτσι δημοσιεύτηκαν φωτογραφίες και άλλα στοιχεία για τη ζωή στο νησί.

Η Γυάρος χαρακτηρίστηκε το 2001 ως τόπος ιστορικός, με αποτέλεσμα να απαγορευτεί κάθε παρέμβαση στο χώρο (εκτός από αυτή της συντήρησης), χωρίς, όμως, και να γίνει κάποια προσπάθεια να διατηρηθούν τα ιστορικά κτήρια.

Το 2011 με απόφαση του υπουργείου Πολιτισμού αποκατακτήθηκε (εκτός από ένα μικρό μέρος) και ξεκίνησε μια συζήτηση για την τουριστική και βιομηχανική «αξιοποίηση» του νησιού.

Πρόσφατα υπήρξε πρόταση από ιδιωτική εταιρεία κατασκευής κουφωμάτων αλουμινίου, σε συνεργασία με μια ΜΚΟ και το Τεχνικό Επιμελητήριο και υπό την αιγίδα υπουργείων να ξεκινήσουν «πράσινες» επενδύσεις στο νησί. Με πρόσχημα την αποκατάσταση των φθορών που υπέστησαν τα κτήρια, προτείνουν τη μετατροπή της Γυάρου σε «αυτάρκη κόμβο νερού και ενέργειας». Έχουν το θράσος λοιπόν να μιλάνε για φθορές αυτοί που ευθύνονται για την εγκατάλειψη των κτηρίων εδώ και δεκαετίες και τις καταστροφές που υπέστησαν από τη μετατροπή του νησιού στη Μεταπολίτευση σε πεδίο βολής του Ναυτικού.

Καταλαβαίνουμε ότι αν προχωρήσει αυτό το σχέδιο δεν θα μείνει τίποτα στο νησί που να θυμίζει ότι αποτέλεσε τόπο εξορίας και μαρτυρίου χιλιάδων αγωνιστών. Και αυτό είναι που θέλουν οι πολιτικοί απόγονοι των υπευθύνων για όσα έγιναν στη Γυάρο και σε άλλα ξερονήσια της χώρας μας. Να ξεχαστεί η ιστορία. Αν είναι δυνατόν, να θαφτεί οτιδήποτε θυμίζει το μαύρο παρελθόν των ελληνικών κυβερνήσεων και τον τρόπο που συμπεριφέρθηκε η αστική τάξη στο λαό μας.

Δεν πρέπει να επιτρέψουμε ένα ακόμη έγκλημα σε έναν τόπο που είναι χαραγμένος με τα εγκλήματα του αστικού κράτους. Δεν πρέπει να υπάρξουν αιολικά πάρκα και ανεμογεννήτριες δίπλα στους τόπους που βασανίστηκαν χιλιάδες αλύγιστοι αγωνιστές. Δεν πρέπει να επιτρέψουμε να γίνουν τουριστικά καταλύματα τα κτήρια που πότισαν με το αίμα τους οι εξόριστοι όταν τα έχτιζαν και όταν βασανίζονταν, για να κερδοφορήσει το μεγάλο κεφάλαιο. Σ' αυτόν τον άγριο τόπο όπου καταργήθηκε κάθε νόμος, που η ανθρώπινη ζωή έγινε βορά στις διαθέσεις των πραιτοριανών του μετεμφυλιακού κράτους, εκεί που σε κάθε πέτρα είναι γραμμένη η ιστορία της ταξικής πάλης του τόπου μας δεν υπάρχει ούτε ένα μέτρο για τους ιδιώτες. Η ιστορική μνήμη πρέπει να διαφυλαχτεί.

Σ.Σ.

Κύπρος

Οι επιθυμίες και οι εκατέρωθεν προκλήσεις υπάγονται πάντοτε στους περιορισμούς των ιμπεριαλιστών

Πενήντα χρόνια από το πραξικόπημα στην Κύπρο, την εισβολή των τουρκικών στρατιωτικών δυνάμεων και την κατοχή του 36,2% του νησιού, οι δύο «εγγυήτριες δυνάμεις» βρήκαν την ευκαιρία να διατυπώσουν μαζί μαλισμούς και να παρουσιαστούν ως «εθνικά κέντρα». Το Κυπριακό, που βρίσκεται εκτός της νέας ελληνοτουρκικής προσέγγισης, επανήλθε ως αγκάθι στις σχέσεις των δύο χωρών, χωρίς βέβαια να τη διαταράξει (την προσέγγιση), αφού τόσο αυτή όσο και αυτό καθ' εαυτό το Κυπριακό βρίσκονται κάτω από την υψηλή εποπτεία και δικαιοδοσία άλλων, υπέρτερων δυνάμεων (και κατά βάση των ΗΠΑ).

Η τουρκική πλευρά οργάνωσε μια μεγαλοπρεπή φιέστα με την παρουσία όχι μόνο του Ταγίπ Ερντογάν αλλά και εκπροσώπων όλου του πολιτικού φάσματος, μαζί με 174 βετεράνους του πολέμου του 1974, με 50 πολεμικά πλοία, μαχητικά F-16 και το αεροπλανοφόρο Anadolu. Παράλληλα, ο εκπρόσωπος του υπουργείου Άμυνας εξέφρασε τα συγκαρητήρια για την 50ή επέτειο της «ειρηνευτικής επιχείρησης της Κύπρου», «που σταμάτησε τις απάνθρωπες διώξεις και τις σφαγές κατά των Τουρκοκυπρίων» και ο Ερντογάν, δηλώνοντας ότι «μια ομοσπονδιακή λύση δεν είναι δυνατή», έκανε «έκκληση για να υποστηριχθεί το ιδανικό των δύο κρατών» (ίσως έχει σημασία η έκφραση «ιδανικό» για τα οποιαδήποτε ανοίγματα προς τον διεθνή παράγοντα).

Θα λέγαμε ότι η ελληνική πλευρά πήγε ένα βήμα παραπέρα. Αναφερόμαστε στις υπερφίαλες δηλώσεις Δένδια: «Για τον ελληνοισμό, για τις ελληνικές Ένοπλες Δυνάμεις, η Κύπρος κείται πλησίον» (που επιχειρούν να αναιρέσουν τη γνωστή δήλωση και στάση του Κ. Καραμανλή τον Αύγουστο του 1974, «η Κύπρος κείται μακράν»), αλλά και σ' αυτές του Άδωνη Γεωργιάδη: «Μπορούμε κι εμείς να πάμε ξαφνικά στην Τουρκία με τα F-35 σε μια νύχτα» (σε αντιστοιχία με τις γνωστές παλαιότερες δηλώσεις Ερντογάν).

Σημαίνουν τα παραπάνω κάποια διαφοροποίηση στην ελληνοτουρκική προσέγγιση που παρατηρείται το τελευταίο διάστημα ή κάποια νέα δεδομένα όσον αφορά το Κυπριακό και τη στάση των δύο πλευρών;

Τα σύννεφα πάνω από τα ήρεμα νερά των ελληνοτουρκικών σχέσεων υπήρχαν και συνεχίζουν να υπάρχουν (τελευταία έκφραση η κρίση της Κάσου), όπως άλλωστε διατυπώνεται και στη διακήρυξη των Αθηνών: τα μέρη δεσμεύονται μεν να καλλιεργούν πνεύμα αλληλεγγύης, χωρίς όμως να θίγονται οι εκατέρωθεν νομικές θέσεις τους. Άλλωστε, το ζητούμενο δεν είναι η επίλυση των άλυτων ζητημάτων ανταγωνισμού των δύο αστικών τάξεων αλλά η ενότητα της νοτιοανατολικής πτέρυγας του ΝΑΤΟ. Αυτό το πνεύμα φρόντισαν να διατηρηθεί και οι δύο πλευρές, σε μια επέτειο με τόσο σοβαρούς συμβολισμούς και παρά τις εκατέρωθεν προκλήσεις.

Με σαφήνεια το διατύπωσε ο τούρκος πρόεδρος Ερντογάν στις σχετικές δηλώσεις του, στοχοποιώντας απλώς το Ν. Δένδια, ζητώντας από τον Μητσο-

τάκη «να δώσει σε αυτόν τον υπουργό αυτό που του αναλογεί»: «Μίλησα με τον έλληνα πρωθυπουργό Κυριάκο Μητσοτάκη στην τελευταία σύνοδο κορυφής του ΝΑΤΟ. Την ίδια ημέρα θα βρίσκομαι στη Βόρεια Κύπρο... Έμαθα ότι πρόκειται να βρεθείτε στο Νότο... Υποθέτω ότι δεν θα κάνουμε δηλώσεις που θα κάνουν ο ένας τον άλλον να νιώσει άβολα. Είπε ότι σκεφτόταν το ίδιο με μένα... Έχουμε ήδη μιλήσει για το τι πρόκειται να συζητήσουμε σήμερα. Και προχωράμε». Στο ίδιο πάνω-κάτω κλίμα ήταν και οι δηλώσεις του κυβερνητικού εκπροσώπου Π. Μαρινάκη για συνέχιση του διαλόγου με την Τουρκία ανεξάρτητα από το αν υπάρχει ή όχι συμφωνία σε σοβαρά ζητήματα.

Όσον αφορά το Κυπριακό, πρέπει με σαφήνεια να τονίσουμε ότι τα όποια νέα δεδομένα κυρίως διαμορφώνονται από τον ιμπεριαλιστικό παράγοντα και δη από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Στο πλαίσιο αυτό, μέρες που είναι, τόσο η ελληνική όσο και η τουρκική πλευρά εκδηλώνουν «λεονταρισμούς», αλλά και αγωνίες, επιθυμίες και προσδοκίες, όχι μόνο με εσωτερική απεύθυνση (αν μιλήσουμε για την Ελλάδα, ως θυμηθούμε τις πρόσφατες τοποθετήσεις Σαμαρά και Καραμανλή), αλλά κυρίως με απεύθυνση στα ιμπεριαλιστικά αφεντικά. Να θυμίσουμε ότι οι «πραγματικές προκλήσεις»,

το πραξικόπημα και η εισβολή του 1974, αποτέλεσαν τις δύο εναλλακτικές «λύσεις» που ευνοήθηκαν από τις ΗΠΑ προκειμένου να ανοίξει ο δρόμος για περαιτέρω ισχυροποίηση του ρόλου τους στη Μεγαλόνησο. Από και πέρα, η μεν άρχουσα τάξη της Ελλάδας επιθυμεί την ανατροπή της ήττας του '74, η δε αντίστοιχη της Τουρκίας επιδιώκει την κατοχύρωση όσων παράχθηκαν τότε. Ωστόσο, άλλες οι επιθυμίες των εξαρτημένων αστικών τάξεων και άλλες οι βουλές των ιμπεριαλιστών...

Από κάποιες πλευρές γράφτηκε ότι σήμερα, με την εξέλιξη της τεχνολογίας και την ισχυροποίηση της ελληνικής πολεμικής αεροπορίας και του πολεμικού ναυτικού (F-35, φρεγάτες κ.λπ.), η δήλωση του Δένδια («η Κύπρος κείται απολύτως πλησίον») σηματοδοτεί πραγματικές προθέσεις καθώς πλέον καθίσταται ρεαλιστική, ενώ ρεαλιστική, με τα τότε δεδομένα, ήταν και η δήλωση Καραμανλή το 1974 («η Κύπρος κείται μακράν»). Φυσικά το ζήτημα ποτέ δεν ήταν ζήτημα τεχνολογίας, μολονότι και αυτή εξαρτάται με απόλυτο τρόπο από τους ιμπεριαλιστές. Ο ίδιος ο Κ. Καραμανλής δήλωνε με έπαρση στο περιθώριο της διάσκεψης του Ελσίνκι το 1975 στους Κίσινγκερ και Φορντ ότι τον Αύγουστο του 1974, με τη στάση του απέναντι στον Αττίλα 2, απεσόβησε ελληνο-

τουρκικό πόλεμο και τη διάλυση της ΝΑ πτέρυγας του ΝΑΤΟ.

Το «Ενιαίο Αμυντικό Δόγμα» Ελλάδας-Κύπρου (1993) του Ανδρέα Παπανδρέου, που θα καθιστούσε την Κύπρο λειτουργικό τμήμα του «ελληνοισμού», έμεινε σαν υπερφίαλη διακήρυξη και γρήγορα ξεπεράστηκε από την αμερικανόπνευστη ελληνοτουρκική φιλία του 1999. Και φυσικά δεν επανήλθε ούτε τον Οκτώβρη του 2018, όταν ο τότε υπουργός Εθνικής Άμυνας Π. Καμμένος, βρισκόμενος στην Κύπρο, σημείωνε με «έξαρση πατριωτισμού» ότι «τελικά η Κύπρος δεν είναι και τόσο μακριά», καθώς ίπταντο δύο ελληνικά F-16. Άλλωστε είχε προηγηθεί η εκπαρθύρωση Κοτζιά τον Ιούνιο του 2018 από το υπουργείο Εξωτερικών, σαν έκφραση «προσγείωσης» -εκ μέρους του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού- της άρχουσας τάξης της χώρας μας, που ανέμιζε χάρτες με ενοποιημένες τις ΑΟΖ Ελλάδας - Κύπρου.

Μωροφιλοδοξίες και προκλήσεις που ζητούν επιβεβαίωση από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές. Είναι χαρακτηριστική άλλωστε η πρόταση του ΥΠΕΞ Γεραπετρίτη προς τον ΓΓ του ΝΑΤΟ Στόλτενμπεργκ για συμμετοχή (εκχώρηση) της Κύπρου στην εμπάθυνση των σχέσεων ΕΕ-ΝΑΤΟ και η δήλωση Μαρινάκη ότι «κάθε απειλή προς την Κύπρο γίνεται απειλή για όλη την ΕΕ».

Κυκλοφορεί η Αντίθεση 21

Με αφιέρωμα στη Μεταπολίτευση και την Κύπρο

Ούτε η δικτατορία της 21ης Απριλίου του 1967 ήταν απλά έργο ενός μειοψηφικού τμήματος αποσυνάγωγων στρατιωτικών, ούτε το πραξικόπημα κατά του Μακάριου στις 15 Ιουλίου του 1974 ήταν πράξη «αφρόνων» αξιωματικών. Σε πλήρη αντίθεση με την προσπάθεια των αστών ιστορικών και πολιτικών να αναθεωρήσουν την ιστορία, η δικτατορία υπήρξε συνένοχο αποτέλεσμα των δυνάμεων που αποτέλεσαν και υπηρέτησαν το αμερικανοστήρικτο μετεμφυλιακό καθεστώς. Αυτού του μετεμφυλιακού καθεστώτος που στήθηκε πάνω στην συντριβή του επαναστατικού λαϊκού κινήματος. Όπως και το πραξικόπημα του Ιωαννίδη ήταν η μοιραία κατάληξη των πολιτικών υπονόμησης της Κυπριακής Δημοκρατίας και χειραγώγησης των αγώνων Ελληνοκύπριων και Τουρκοκύπριων για αυτοδιάθεση, στο όνομα του σωβινισμού και της διχοτόμησης από τις μητέρες-αστικές πατρίδες. Ούτε το πρώτο θα πετύχαινε, ούτε το δεύτερο θα γίνονταν ανοίγοντας διάπλατα στην τουρκική εισβολή, αν δεν στέκονταν επιδίεξη στο παρασκήνιο των αντιπαραθέσεων, των σχεδίων και των φαντασιώσεων οι ΗΠΑ. Αν δεν παρακινούσαν και δεν

παρέιχαν υποστήριξη. Οι προσπάθειες που συστηματικά γίνονται από διαφορετικές πλευρές για να τις αθώωσουν, είτε στο όνομα της «αντικειμενικής» ιστοριογραφίας είτε για να δικαιολογηθούν ιδεολογικές εμμονές, πρέπει να πάρουν σαφείς απαντήσεις.

Πενήντα χρόνια μετά την τούρκικη εισβολή στην Κύπρο, την πόρτα της οποίας άνοιξε το πραξικόπημα κατά του Μακάριου, την πτώση της στρατιωτικό-φασιστικής δικτατορίας στην Ελλάδα και την επαναφορά της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, η Αντίθεση φιλοξενεί ένα κείμενο του Δημήτρη Παυλίδη, σχετικού με την περίοδο, ένα του Στέφανου Χατζησάββα, για την Κύπρο και ένα της Κλαίρης Ανδρέου για την περίοδο που ονομάστηκε Μεταπολίτευση.

Επιπλέον, περιλαμβάνεται ένα κείμενο του Δημήτρη Μάνου σε σχέση με τα ζητήματα της σοσιαλιστικής και κομμουνιστικής οικοδόμησης, το οποίο ήταν η εισήγηση στο «σχολείο» που διοργανώθηκε για τη νεολαία στα Άγραφα τον Μάη του 2022, το οποίο συνοδεύεται από ένα δεύτερο κείμενο που διαβάστηκε ως απάντηση στα ζητήματα που τέθηκαν στη συζήτηση που ακολούθησε.